McDermott

[1942

CAPITULUM LIV.*)

De dente eiusdem qui est apud nos, et de virtutibus per eum factis.

Est apud nos dens molaris et magnus eiusdem Praecursoris Domini, tria habens cornua; qui qualiter ad nos devenerit, et quid per illum apud nos operatus sit Dominus, tibi recitabo. Cumque vastata fuisset civitas Constantinopolitana a cruce signatis, et diversi diversa diripuissent, Henricus miles de Ulme inter reliquias pretiosissimas etiam iam dictum dentem sancti Johannis tulit de ecclesia sanctae Sophiae. Quem repatrians in tantum dilexit, ut in castro suo oratorium aedificaret, ibi eum condere volens in altari. Quem ei germana eius magistra in Insula sancti Nycholai, propter affectum quem habuit et habet erga domum nostram, dari nobis suasit [1]), sed tunc persuadere non potuit. Qui post breve tempus a Warnero de Bonlant captus, spe orationum nostrarum iussit eum nobis transmitti. Interim cuidam sororum praedicti coenobii in somnis ostensum est, quod quam cito dens veniret ad locum nostrum, Henricum fore liberandum. Quod ita factum intelleximus. Nam Prior noster per quem transmissus est, in flumine Rheni illius beneficio maximum evasit periculum. Henricus Comes Seynensis habens militem honestum, sed mente captum, cum eo ad nos venit, sperans illum tum virtute reliquiarum, tum beneficio orationum nostrarum posse sanari. Qui dente sacratissimo signatus et tactus, tam celerem

*) Homil. I. p. 122: „Henricus de Ulme, miles honestus, cum plurimas reliquias pretiosissimas, capta urbe Constantinopolitana, de monasterio sanctae Sophiae tulisset, quibus terram nostram locupletavit, dentem etiam beati Baptistae Johannis ibidem reperit. Quem in tantum dilexit, ut ceteris reliquiis distributis, ei in capella castri sui altare aedificare, et ibi eum perpetuo reponendum proponeret. Interim a Wernero de Bonlant capitur; datis tamen obsididus, ad germanam suam magistram in Insula sancti Nicolai venit, ad cuius instantissimam petitionem, eo quod mater eorum apud nos fuisset sepulta, eundem dentem nobis obtinuit (obtulit?). Missus est pro eo superior noster, et ego cum eo. Henrico ex promisso in captivitatem reverso, una sororum in somnis huiusmodi vocem audivit: Mox ut dens venerit ad Vallem sancti Petri, a vinculis et captivitate liberabitur Henricus. Quod ita factum est.“ — 1) ABDP Quod ei — nostram, dissuasit.

virtutis eius sensit effectum, ut vix ad iactum ballistae de monasterio progrediens, se sanatum gratularetur. Est enim ut supra dixi, magnus et fortis, et tantomagis ad curandas infirmitates validus, quantominus in masticandis cibis delicatis est usitatus. Haec dicta sint de Prophetis. De Apostolis vero qui ordinem propheticum [1]) sequuntur tempore, aliquas tibi subiungam visiones. NOVICIUS: Prius mihi volo exponi, quare a Christo Apostoli sub duodenario numero sint electi, et quare Apostoli vocati. MONACHUS: Utrumque non absque magno sacramento factum est.

CAPITULUM LV.

De Apostolis.

Sicut dicunt Evangelia, Christus *ascendens in [2]) montem, vocavit ad se quos voluit, quos et Apostolos nominavit [3]).* Apostolus interpretatur missus, teste Christo qui ait: *Non est Apostolus maior eo qui misit illum [4]).* Bene autem duodecim sunt vocati, qui aliis mysteria fidei praedicarent, quia duodenarius numerus constat ex quater tribus, vel ex ter quatuor [5]). Ad hoc ergo duodecim sunt electi, ut per quatuor partes mundi [6]) missi, fidem sanctae Trinitatis omnibus nunciarent, et credentes ad unam gloriam aeternae beatitudinis convocarent. Duodecim Apostoli duodecim sunt signa coeli, duodecim menses anni, duodecim horae diei, duodecim stellae in corona sponsae [7]). Christus vero coelum est, annus aeternitatis est, lux est, corona sanctorum est. Apostoli, duodecim sunt filii Jacob, id est Christi; duodecim fontes deserti; duodecim lapides in veste pontificali; duodecim panes propositio-

1) C Prophetarum. — 2) in add B. — 3) Marc. 3, 13. Luc. 6, 13. — 4) Johan. 13, 16. — 5) AP ex ter quater, C ex tribus quater. Homil. I. p. 127: „In hoc etiam duodenarius privilegiatus est, quod septenario universitatis numero, singulari quadam affinitate et speciali familiaritate coniunctus est. Duae partes septenarii sunt tria et quatuor, ex quibus altera per alteram multiplicata, surgit in duodenarium. Haec affinitas in numeris, affinitas dicitur compositionis. Propter hanc affinitatem duodecim signa septem planetis illustrantur, et duodecim Apostolis septem Diaconi sociantur. Duodenarius ergo numerus est dignitatis Apostolicae, septenarius numerus septiformis gratiae. Quid aliud sunt septem lucernae candelabri in lapide uno, septem oculi, septem cornua agni, septem stellae in manu Christi, nisi septem dona Spiritus sancti?“ — 6) B quatuor mundi climata. — 7) Apoc. 12, 1.

nis; duodecim lapides altaris; duodecim lapides de Jordane sublati; duodecim boves sub aeneo mari; duodecim fundamenta coelestis Jerusalem[1]). NOVICIUS: His utiliter praemissis, nunc secundum ordinem subnectas visiones. MONACHUS: Licet sancti Apostoli per visionem multis appareant, et multa per eos miracula quotidie fiant[2]), de paucis tamen pauca[3]) tibi referam, sed quantum ad exemplum sufficientia.

CAPITULUM LVI.

De femina sortilega quae sanctum Andream repudiavit.

Consuetudo est maxime provinciae nostrae matronis, ut tali sorte specialem sibi Apostolum eligant. In duodecim candelis duodecim Apostolorum nomina singula in singulis scribuntur, quae a sacerdote benedictae altari simul imponuntur. Accedens vero femina, cuius nomen per candelam extrahit, illi plus ceteris et[4]) honoris et obsequii impendit. In hunc modum cum quaedam matrona sanctum Andream extraxisset, et non ei placuisset, reposita candela alium habere voluit, sed iterum idem occurrit. Quid plura? Tandem traxit sibi placentem. Cui cum multum exhibuisset obsequii, per omnes dies vitae, et ad extrema perveniens esset moritura, non illum sed beatum Andream sibi assistere vidit. En, inquit, ego sum ille despectus Andreas. Ex quo colligitur quod nonnunquam sancti etiam ultro se ingerunt humanae devotioni. Quantum beatus iste Apostolus se invocantibus succurrere valeat, sequens narratio declarat.

CAPITULUM LVII.

De pelle ursina sancto Andreae empta, per quam mare furens sedatum est.

Erant duo iuvenes iuxta ecclesiam sancti Andreae habitantes, qui pro suis mercationibus remotas provincias petere solebant. Tempore quodam cum profecturi essent in Norwegiam, frater Renerus monachus noster, tunc sancti Andreae

1) Genes. 35, 22. Exod. 15, 27. 28, 21. Levit. 24, 5. Exod. 24, 4. Josue 4, 8. Reg. III, 7, 25. Apoc. 21, 14. — 2) CD fiant quotidie. — 3) B de paucis tamen et pauca, C de non paucis tamen pauca. — 4) et om BC.

in Colonia canonicus, sicut ipse mihi retulit, quinque solidos illis dedit, petens ut ex eis compararent pellem ursi albam quales regio illa gingnit [1]), ad substratorium coram altari sancti Andreae. Quod cum fecissent, et reverterentur, tanta orta est in mari tempestas, ut omnes mitteret in desperationem. Hoc ideo factum reor, ut Dominus Apostoli sui virtutem ostenderet. Recordati vero praedicti iuvenes pellis sancti Andreae, contra procellas intumescentes, ventosque frementes, illam cum fide [2]) levaverunt. Et ecce Dominus meritis Apostoli sui, quem de mari vocavit, suffragantibus, imperavit mari et ventis, et facta est in ipsa hora tranquillitas tam magna, ut omnes qui in navi erant mirarentur. Revertentes vero Coloniam denarios reddiderunt, pellem beato Andreae gratis [3]) offerentes, collati non immemores beneficii.

CAPITULUM LVIII.

De homine per sanctum Jacobum a suspendio liberato.

Civis quidam de Traiecto inferiori, cum filio ad sanctum Jacobum profectus est. Accidit si bene memini ut in quodam loco hospes eius nescio quid perderet, et suspicionem de eo habens, furtum illi coram iudice civitatis imponeret. Quo negante et dicente, Deus novit et sanctus Jacobus testis est, me nunquam fuisse furem, neque furis socium; iudex verbis [4]) non credidit, sed suspendii sententia innocentem damnavit. Videns filius patrem damnatum, nec aliquid ei prodesse fratrum testimonia, flens et eiulans dixit ad iudicem: Rogo vos domine quatenus intuitu Dei et sancti Jacobi me suspendatis, patre meo dimisso. Ego enim novi innocentiam illius. Cuius fletibus et instantia tandem iudex victus, patrem absolvit, ipsumque [5]) suspendit. Pater vero tristis nimis cum sociis procedens, et limina beati Jacobi visitans, ipsique pro anima filii supplicans, postquam ad locum suspensionis rediit, ait fratribus: Ecce fratres filius meus; precor [6]) ut paululum subsistatis, donec illum deponam et sepeliam. Audita voce patris filius [7]) respondit: Benevenias pater, adhuc enim vivo. Depositus ab eo, et interrogatus quaenam esset causa tanti

1) ABCP gignit. — 2) B cum vera fide. — 3) B reverenter. — 4) C verbis eius. — 5) D filiumque, C et filium. — 6) C precor vos. — 7) filius add BCD.

miraculi, ait: Sanctus Jacobus Apostolus ab ea hora qua huic patibulo appensus sum, usque nunc manibus suis sustentavit me. Non esurivi, non sitivi, nihil doloris sensi, nec unquam melius mihi [1] fuit omnibus diebus vitae meae. Statimque pariter ad beatum properantes Apostolum, filius ut votum suum solveret, pater ut gratias rependeret, incolumes reversi sunt in civitatem Traiectensem. Et est idem miraculum in eadem civitate, sicut nobis retulit Wilhelmus monachus noster, ibidem canonicus, valde celebre atque notissimum. NOVICIUS: Stupenda sunt quae dicis. MONACHUS: Referam tibi aliud miraculum de sancto Thoma Apostolo, meo iudicio maius isto.

CAPITULUM LIX.

De Gerardo milite quem diabolus de ecclesia sancti Thomae in India in momento transtulit in terram suam.

In villa quae dicitur Holenbach, miles quidam habitavit nomine Gerardus. Huius nepotes adhuc vivunt, et vix aliquis in eadem reperitur villa quem lateat miraculum quod de illo dicturus sum. Hic sanctum Thomam Apostolum [2] tam ardenter diligebat, tam specialiter prae ceteris sanctis honorabat, ut nulli pauperi in illius nomine petenti eleemosynam negaret. Multa praeterea privata [3] servitia, ut sunt orationes, ieiunia et missarum celebrationes, illi impendere consuevit. Die quadam Deo permittente omnium bonorum inimicus diabolus ante ostium militis pulsans, sub forma et habitu peregrini, in nomine sancti Thomae hospitium petivit. Quo sub omni festinatione intromisso, cum esset frigus, et ille se algere simularet, Gerardus cappam suam furratam [4] bonam satis, qua se tegeret iens cubitum, transmisit. Mane vero cum is qui peregrinus videbatur, non appareret, et cappa quaesita non fuisset inventa, uxor marito irata ait: Saepe ab huiusmodi trutanis illusus estis, et adhuc a superstitionibus vestris non cessatis. Cui ille tranquillo animo respondit: Noli turbari, bene restituet nobis hoc damnum sanctus Thomas. Haec egit diabolus ut militem per damnum cappae ad impatientiam provocaret, et Apostoli dilectionem in eius corde extingueret.

1) BC mihi melius. — 2) Apostolum om C. — 3) C add bona. — 4) id est, pellitam. C foratam.

Sed militi cessit ad gloriam, quod diabolus praeparaverat ad ruinam, et inde ille amplius est accensus, unde iste confusus est ac punitus [1]. Nam parvo emerso [2] tempore Gerardus limina beati Thomae adire volens, cum esset in procinctu positus, circulum [3] aureum in oculis uxoris in duas partes dividens, easque coram illa coniungens, unam illi dedit et alteram sibi reservavit, dicens: Huic signo credere debes. Rogo etiam ut quinque annis reditum meum exspectes, quibus expletis nubas cui volueris. Et promisit ei. Qui via vadens longissima, tandem cum magnis expensis maximisque laboribus pervenit ad civitatem sancti Thomae Apostoli. In qua a civibus officiosissime est salutatus, et cum tanta caritate susceptus, ac si unus illorum esset eisque notissimus. Gratiam eandem ascribens beato Apostolo, oratorium eius intravit et oravit, se, uxorem, et omnia ad se pertinentia illi commendans. Post haec [4] termini sui reminiscens, et in eodem die quinquennium completum considerans, ingemuit et ait: Heu modo, uxor mea viro alteri nubet. Impedierat Deus iter eius propter hoc quod sequitur. Qui cum tristis circumspiceret, vidit praedictum daemonem in cappa sua deambulantem. Et ait daemon: Cognoscis me Gerarde? Non, inquit, te cognosco, sed cappam. Respondit ille: Ego sum qui in nomine Apostoli hospitium a te petivi, et cappam tibi tuli [5], pro qua et valde punitus sum. Et adiecit: Ego sum diabolus, et praeceptum est mihi, ut antequam homines cubitum vadant, in domum tuam te transferam, eo quod uxor tua alteri viro nupserit, et iam in nuptiis cum illo sedeat. Tollens [6] eum, in parte diei ab India in Theutoniam, ab ortu solis in eius occasum transvexit, et circa crepusculum in curia propria illum sine laesione deposuit. Qui domum suam sicut barbarus intrans, cum uxorem propriam cum sponso suo vidisset comedentem, propius accessit, eaque aspiciente partem circuli in scyphum mittens abcessit. Quod ubi illa vidit, mox extraxit, et partem sibi dimissam adiungens, cognovit eum suum esse maritum. Statim [7] exiliens in amplexus eius ruit, virum suum Gerardum illum [8] esse proclamans, sponso [9] valedicens. Quem tamen Gerardus illa nocte pro honestate secum reti-

1) ACDP compunctus. — 2) ADP emenso. — 3) B anulum; sic et infra. — 4) BC hoc. — 5) D abstuli. — 6) D tollensque, C tollens igitur. — 7) BP statimque. — 8) illum om BC. — 9) C sponso suo.

nuit. Ecce tam in hoc quam in praedicto miraculo satis perpenditur, quantum beati Apostoli diligentes se diligant atque glorificent. NOVICIUS: Non miror si diligentes se diligunt, cum supra dictum sit de sancto Andrea quod etiam se contemnenti feminae ad diligendum ingesserit. MONACHUS: Sicut supra ostensum est de sancto Johanne Baptista, sicut Apostoli diligentibus se praemium impendunt, ita suos contemptores quandoque puniunt. NOVICIUS: Da exemplum. MONACHUS: Prius de sancto Bartholomaeo [1]) praemittam unum miraculum, deinde hoc [2]) quod petis subiungam exemplum.

CAPITULUM LX.

De dente sancti Bartholomaei de quo sanguis exivit cum deberet dividi.

In Monte sancti Salvatoris iuxta Aquisgrani nuper inclusa quaedam defuncta est, quae inter suas reliquias etiam dentem habuit sancti Bartholomaei Apostoli. Hoc cum scisset [3]) sacerdos qui ei missas celebrabat, eumque postulasset, et illa non annuisset, recessum minabatur, nisi saltem [4]) mediam ei partem donaret. Illa vero dentem multum diligens, et sacerdote carere nolens, ut divideretur consensit, licet invitissime. Mira res. Mox enim ut sacerdos cultellum denti superposuit, ac si denuo sanctus pateretur, guttatim de illo sanguis erupit. Quo viso sacerdos territus est, dentemque inclusae dimisit integrum. Ego vero eundem dentem anno praeterito vidi apud sanctimoniales in Porceto. Quod quandoque Apostoli contemnentes se puniant, ecce exemplum.

CAPITULUM LXI.

De femina quae sanctum Judam contempsit.

Matrona quaedam specialem Apostolum habere volens, cum eo modo quo supra dictum est de sancto Andrea, per candelam beatum Judam ut puto extraxisset, irata, retro altaris [5]) cistam candelam cum nomine iactavit. Volebat enim habere unum [6]) de nominatis Apostolis, ut est sanctus Johan-

1) BC Bertholomaeo. — 2) hoc add ACD. — 3) BD scivisset. — 4) C saltim; mox C ei mediam partem, BD mediam partem ei. — 5) altaris add B. — 6) BC unum habere.

nes Evangelista, sive beatus Jacobus. Cui nocte in somnis apparens, dure satis [1]) corripuit, conquerens se ab ea contemptum, et post cistam indigne proiectum. Nec sic quievit, donec verbis additae sunt plagae. Integro enim anno lecto paralytica decubuit. NOVICIUS: Licet sic per sortes Apostolos eligere? MONACHUS: Sorte Mathias Apostolus legitur electus [2]). Non tamen ideo est electus ut aliis anteponeretur, sed ut per eum duodenarius numerus [3]) per Judam diminutus suppleretur [4]). Puto tamen ab eadem electione huiusmodi sortes descendisse. Audivi Coloniae quendam litteratum sacerdotem, palam in ecclesia reprobrare tales electiones. Omnes, inquit, Apostoli aeque sunt sancti, et idcirco omnes a nobis aeque honorandi. Quod si alicui illorum specialis honor est exhibendus, beato Petro per quem regio nostra conversa est ad fidem, illum [5]) iudico esse impendendum. Ipsum specialem Apostolum nobis Christus destinavit. Beatus vero Heribertus et successor eius Peregrinus Colonienses Archiepiscopi in civitate Colonia omnibus Apostolis unam ecclesiam conventualem condiderunt, in qua [6]) omnibus simul aequalis honor idemque servitium exhiberetur. Quantum mereantur in ecclesia eadem Christo eiusque Apostolis digne servientes, ex modico quod sequitur [7]) poteris perpendere.

CAPITULUM LXII.

De braxatrice ecclesiae sanctorum Apostolorum, cuius domus inter flammas miraculose servata est.

Cum incendium illud maximum quod erat sub Adolpho Archiepiscopo, magnam partem civitatis Coloniensis consumpsisset, mulier quaedam quae ecclesiae sanctorum Apostolorum pro sua mercede braxare consueverat [8]), domum ligneam prope positam habebat. Cui cum incendium ex vicinis domibus propinquasset, filia eius vasa et supellectilem efferre coepit. Quod ubi mater comperit, restitit dicens: Noli filia, noli, sed omnia refer in domum. Sicque clausa domo, mater spem habens in sanctis Apostolis, ecclesiam eorum adiit, sicque oravit: Sancti Apostoli, si unquam vobis digne fideliterque

1) C satis eam. — 2) Act. 1, 26. — 3) numerus add D. — 4) B adimpleretur. — 5) BDP illi. — 6) ACDP quibus. — 7) B modico servitio. — 8) B consuevit.

servivi, custodite domum meam et vasa vestra. Mira fides feminae, mira et virtus Apostolorum. Qui propriam ecclesiam ex parte concremari permiserunt, braxatricis suae domum in mediis flammis positam, non sine maxima admiratione multorum illaesam servare curaverunt. NOVICIUS: Valde honorandi sunt Apostoli, per quos mundus iste iudicabitur. MONACHUS: Verba haec mihi revocant [1]) ad memoriam civis cuiusdam dictum sive factum relatione dignum.

CAPITULUM LXIII.

De Karolo cive qui lapides ad fundamenta ecclesiae eorundem Apostolorum obtulit.

In Colonia burgensis quidam erat, homo dives ac potens, Karolus nomine, pater domini Karoli Abbatis quandoque Villariensis. Hic cum audisset, quia Apostoli iudicaturi essent orbem [2]), cogitavit intra se dicens: Peccatum grave est, et lapides anchorarei [3]) valde sunt ponderosi. Emam igitur lapides tales ad futuram fabricam sanctorum Apostolorum, ut cum in die iudicii opera mea bona, nec non et mala posita fuerint in statera, Apostoli qui iudices erunt, lapides istos lanci opera mea bona continenti immittent [4]), et mox praeponderabunt [5]). Emit ergo navim plenam lapidibus, quos per currus portari, et iuxta Apostolorum ecclesiam [6]) deponi fecit. Quem cum canonici interrogassent, quid sibi vellet per lapides illos; respondit: Aliqua dierum renovanda est ecclesia ista, et tunc erunt vobis necessarii. Non multo post cum ecclesia [7]) extenderetur, occasione ut puto eorundem lapidum, in fundamento positi sunt. Haec de Apostolorum visionibus dicta sint. Nunc aliqua tibi dicam de martyribus. NOVICIUS: Quid faciat martyres, quare martyres dicantur, vel quot sint genera martyrii, prius mihi edicas. MONACHUS: Facilis horum solutio est.

1) BD revocant mihi. — 2) orbem add B. Act.17, 31. — 3) C anchorarii. Ancora sive ancon est lapidum species. — 4) conf. incurrent et praecidentur IV, 1. 50. — 5) ACDP praeponderabit. — 6) CP ecclesiam Apostolorum, B ecclesiam sanctorum Apostolorum. — 7) B eadem ecclesia.

CAPITULUM LXIV.

De Martyribus.

Causa non poena facit martyres. Duo enim latrones Christo affixi sunt hinc inde; unus martyr effectus est propter virtutem confessionis, alteri poena sua initium fuit aeternae damnationis. Martyres enim Graece, testes dicuntur Latine, eo quod pro testimonio fidei occisi sunt. Sunt autem quatuor genera martyrii. Quidam occisi sunt propter solam innocentiam, ut Abel; alii propter iustitiam, ut Prophetae et Johannes Baptista; alii propter zelum legis, ut septem fratres Machabaei; alii propter fidem Christi, ut Apostoli eorumque successores, et hi anthonomasice dicuntur martyres, id est testes, quia sanguinis sui effusione fidei [1]) Christi subscripserunt. NOVICIUS: Attendunt sancti cum a nobis venerantur? MONACHUS: Etiam. Adhuc enim per diversas visiones suas manifestant mortalibus reliquias, ut venerantibus illas debitores fiant.

CAPITULUM LXV.

De revelatione martyris nostri.

Quando renovata est ecclesia Bonnensis, quorundam martyrum corpora ex sacra legione Thebaeorum illic reperta sunt. Ex quibus cum unum corpus integrum, et praeterea pars alterius martyris nobis data fuisset, cuidam adolescenti talis de eis visio ostensa est. Videbatur sibi in somnis [2]) stare iuxta scrinium earundem reliquiarum. Cui cum quidam diceret: Nosti quid in isto scrinio contineatur? et monachus responderet: Etiam, corpus martyris nostri; ille subiunxit: Falleris, nam vir unus et dimidius in eo iacent. Quod usque ad illud tempus omnes nos latuit. Tantae enim virtutis sunt eadem sacrata [3]) ossa, ut aqua superfusa variis infirmitatibus [4]) sit medela. Maxime tamen sanat tumores ac inflationes. Quod vero fidelibus in periculis succurrant, visio subsequens declarat [5]).

1) BC fidem. — 2) B videbatur ei in somnis quidam. — 3) CP sacra. — 4) B languoribus. — 5) B declarabit.

CAPITULUM LXVI.*)

De sanctis ante Alkazer in aere visis, per quos Christiani adepti sunt victoriam.

Anno gratiae millesimo ducentesimo decimo septimo, cruce signati ex tota Alemannia ac Frisia cum trecentis fere navibus circa Idus Julii intraverunt portum Ulixisbonae. In quo dum per aliquot dies morarentur, plures naves illic exspectantes, ad petitionem Severi[1]) Episcopi iam dictae civitatis, et Episcopi Eborensis[2]), nec non et Templariorum atque Hospitalariorum, castrum Sarracenorum nomine Alkazer[3]), id est omnium carcer, obsederunt. Sexta vero feria post Nativitatem beatae Dei Genitricis Mariae congregati sunt contra eos quatuor Sarracenorum Reges[4]), habentes in exercitu suo ad centum millia pugnatorum. Quibus Christiani numero minores, sed fide maiores, sanctum Jacobum, beatumque Vincentium regionis illius patronum, et alios si quos poterant sanctos invocantes, hostibus occurrerunt. In primo vero congressu unus Regum cecidit[5]); interfectorum non erat numerus; plurimi captivati sunt. Qui cum per exercitum ducerentur, quaerebant a Christianis[6]) signa victorum, asserentes candidissimam aciem cruces rubeas in pectore gerentes, suorum multitudinem in fugam convertisse. Insuper et[7]) galeae quas per mare contra Christianos conduxerant, coelestis illius visionis terrore sunt fugatae. Quod peregrini audientes, gratias egerunt Christo, qui martyrum suorum auxilia[8]) eis destinare dignatus est de coelo. Haec mihi relata sunt ab his qui certamini interfuerunt, et ex ore Sarracenorum quae dicta sunt audierunt. NOVICIUS: Estne peccatum cum martyrum relequiis ire ad exquisita[9]) naturae? MONACHUS: Peccatum est, si gestantes illas non excusaverit necessitas. Sancti non abhorrent foetorem naturae, sed culpae.

*) Homil. I. p. 119. Vide etiam Schäfer Histor. Lusit. I. p. 137—140. — 1) Soeiro vocatur apud Lusitanos; pro quo Poeta, in errorem inductus Chronicis, posuit Episcopum Matheus, Lusiad. VIII, 24. — 2) Ebora, Evora. — 3) Alcacer do Sal. B Alkas. — 4) hoc est, praefecti urbium Sevilla, Cordova, Jaen et Badajoz. — 5) C cecidit et. — 6) P ducerentur a Christianis quaerebant. — 7) et add D. — 8) B signa et auxilia. — 9) C requisita.

CAPITULUM LXVII.

De reliquiis martyrum quae[1]) Bernardum in latere stimulaverunt cum illicite moveretur.

Bernardus monachus noster tempore quodam ante conversionem nescio quo iturus, reliquias beatorum martyrum Johannis et Pauli in capsula ad latus portabat. Quem cum carnis incentiva ad delectationem moverent, sancti martyres, quia motus illicitos restringere non conaretur[2]), per capsellam latus eius dure satis tundere coeperunt. Quod cum ille non adverteret, et motibus libidinosis quiescentibus, etiam tunsiones[3]) cessarent, per horas aliquas[4]), cum iterum titillationes surgerent, renovatae sunt et punctiones. Ac si sancti suum baiulum voce prophetica increparent, dicentes: *Mundare, qui fers vasa Domini*[5]). Vasa Domini sunt corpora sanctorum. Hinc est quod Achimelech sacerdoti[6]) cum haesitaret pueris David dare panem sanctum, David respondit: *Et quidem si de mulieribus agitur, continuimus nos ab heri et nudiustertius quando egrediebamur; et fuerunt vasa,* id est corpora puerorum, *sancta*[7]), id est munda a concubitu. Et sicut mihi retulit praedictus Bernardus, mox ut notare coepit poenam, in quantum potuit compescuit culpam, ex hoc discens quod sanctis placeat[8]) non solum munditia mentium, sed et corporum[9]). NOVICIUS: Quid sentis de praedicatoribus illis, qui tantum propter quaestum reliquias sanctorum circumferunt, multosque decipiunt? MONACHUS: Quod sancti ad talium trufas indignentur, dicam tibi quid[10]) monachus quidam de Bruwilre mihi recitavit.

CAPITULUM LXVIII.

De dente sancti Nycholai in Bruwilre.

Quando ecclesiam suam monachi iam dicti coenobii ampliare disposuerunt, per quosdam sacerdotes saeculares in lingua potentes, et ad emungendam pecuniam efficaces, den-

1) P qui. — 2) B et pr A restringere conarentur. — 3) B tonsiones. — 4) B post horam. — 5) Isai. 52, 11. — 6) B sacerdos. — 7) Reg. I, 21, 5. — 8) ACDP placet. — 9) BP mentis — corporis. — 10) ACP quod.

tem patroni sui beati Pontificis Nycholai ad diversas transmiserunt provincias. Erat enim cristallo inclusus. Die quadam cum praedicatores illi [1]) conducticii inhoneste se gerendo vas tantarum reliquiarum circumferrent, cristallus crepuit, ac si illorum blasphemias Pontifex reverendissimus sustinere non posset. Quo miraculo viso monachi [2]), dentem retulerunt, neque ad tale opus ultra eum de monasterio efferri passi sunt. Ego rupturam eiusdem [3]) cristalli vidi. NOVICIUS: Quid est quod quidam martyres aliis maiora signa faciunt post mortem? Estne hoc ex aliqua eminentia sanctitatis? MONACHUS: Sicut superius dixi [4]), miracula non sunt de substantia meriti, sed signa sanctitatis. Quidam sancti in vita sua multa signa faciunt, et post mortem quiescunt. Alii econverso, quia nulla sanctitatis suae indicia in mundo dederunt, post mortem miraculis clarescunt.

CAPITULUM LXIX.

Quare beatus Thomas Cantuariensis plus ceteris martyribus miraculis choruscet.

Beatus vero Thomas Episcopus Cantuariensis qui nostris temporibus pro ecclesiae libertate usque ad mortem dimicavit, nullis miraculis in suis persecutionibus choruscavit, satisque de illo post occisionem disputatum est. Quidam dixerunt eum damnatum ut regni proditorem; alii martyrem uti ecclesiae defensorem. Eadem quaestio Parisiis inter magistros ventilata est. Nam magister Rugerus iuravit illum dignum fuisse morte, et si non tali, beati viri constantiam iudicans contumaciam. Econtra magister Petrus Cantor iuravit eum esse martyrem Deo dignum, utpote pro libertate ecclesiae trucidatum. Quorum quaestionem Christus solvit, cum multis et magnis illum signis glorificavit. Non ideo tamen Apostolis sive aliis magnis martyribus in meritis praeferendus est, qui tanta et tam crebra miracula post mortem fecisse non leguntur. Simile habes de sancto Annone Coloniensi Archi-

1) illi add B. — 2) B monachi viso. — 3) AP eius. — 4) VI, 5. VIII, 53. Homil. II. p. 36: „Prophetiae atque miracula non sunt de substantia sanctitatis, sed sanctitatis indicia, magis pertinentia ad praemium quam meritum. Judas cum ceteris Apostolis signa fecit; Cayphas reprobus prophetavit.“

episcopo. Cui cum post mortem multi detraherent, dicentes eum ecclesiarum fuisse demembratorem[1]), et civium suorum excaecatorem, Dominus Deus in translatione illius, quantae sanctitatis esset, signis plurimis ostendit. NOVICIUS: Probabile est quod dicis; sed aliud est quod me movet. Saepe contingit ut pro reliquiis sanctorum aliae res habeantur, et pro veris falsa venerentur. Videntur tibi huiusmodi veneratores peccare an mereri? MONACHUS: Meo iudicio ignorantia in talibus excusat culpam; pietas meretur gratiam. Hoc verum esse certum est, quia quandoque Dominus per falsas reliquias ad honorem sanctorum quibus ascribuntur, et fide[2]) honorantibus illas[3]) miracula operatur. Verbi gratia[4]).

CAPITULUM LXX.

De freno per quod multa fiebant miracula, cum eiusdem martyris esse putaretur et non esset.

Miles quidam praedictum martyrem beatum Thomam Cantuariensem ardentissime diligens, si aliquid de illius posset habere reliquiis circumquaque investigavit. Hoc cum audisset quidam dolosus sacerdos in cuius domo hospitabatur, ait illi: Ego frenum quo diu usus est beatus Thomas penes me habeo, et saepe virtutes eius expertus sum. Quod miles audiens, et ita esse putans, sacerdoti pecuniam postulatam laetus obtulit, et frenum cum multa devotione recepit. Deus vero cui nihil est impossibile, fidem militis remunerare volens, ad honorem sui martyris multa per idem frenum facere dignatus est miracula. Quod miles considerans, in honore martyris ecclesiam condidit, loco reliquiarum frenum sacerdotis pessimi in ea reponens. Hic sit finis de visionibus martyrum, quia compendio uti volens, ad ordinem festino confessorum. NOVICIUS: Qui sint confessores, et quare sic dicti, mihi edicito; postea visiones subiungas.

1) BP dimembratorem. — 2) BC fidem. — 3) ABCP illos. — 4) AD causa.

CAPITULUM LXXI.

De Confessoribus.

MONACHUS: Ad ordinem confessorum pertinent Pontifices, Abbates, clerici, monachi, nec non et laici religiosi religiose viventes, Christumque[1]) vita et ore confitentes, et sine sanguinis sui effusione ad eum quem confessi sunt, migrantes. Tempore persecutionis omnes Christiani confessores dicti sunt, Christum in suis tribulationibus corde et ore confitentes, maxime tamen hi qui pro illo passi sunt. Qui postea anthonomasice dicti sunt martyres, et nomen confessorum specificatum est maxime ad sacerdotes Domini, peccatorum confessiones recipientes, quibus data est a Domino potestas ligandi atque solvendi. NOVICIUS: Qui tibi videntur maiores, martyres an confessores? MONACHUS: Quaestio haec solvenda est secundum excessus et excedentia. Licet ordo martyrum ordinem confessorum praecellat dignitate, quidam tamen confessores quibusdam martyribus merito longe sunt superiores. Unde habes in hymno:

Plus currit in certamine
Confessor iste sustinens,
Quam martyr ictum sufferens,
Mucrone fundens sanguinem.

Ecce exemplum. Certum est ordinem Episcoporum digniorem esse ordine[2]) Abbatum, attamen quidam Abbates regales[3]) quibusdam Episcopis gloria et honore maiores sunt. NOVICIUS: Consentio. MONACHUS: Quanta sit in visionibus beatorum confessorum consolatio, paucis tibi[4]) explicabo.

CAPITULUM LXXII.

De converso cui sanctus Nycholaus apparuit in choro.

Est quidam apud nos conversus, cuius nomen prodere non licet[5]), vir bonae conversationis, et sanctum Nycholaum specialiter diligens. Iste, sicut ab ore eius[6]) audivi, in quadam sollemnitate infra matutinas, iam dictum confessorem pontificalibus indutum in choro stare conspexit. De cuius

1) ACDP religiosi, Christum. — 2) AD ordini. — 3) BC regulares. — 4) B paucis exemplis, D paucis sub exemplis tibi. — 5) C nolo. — 6) BCD eius ore.

visione quae magnae fuit reverentiae, tantum gaudii cor eius concepit, ut sibi altitudine duorum pedum a terra suspensus videretur. Non solum hic beatissimus Pontifex perfectorum visitator, sed et miserorum in summis necessitatibus esse dignoscitur liberator.

CAPITULUM LXXIII.

De fure quem idem confessor a patibulo liberavit.

Nondum duo anni sunt elapsi, quod in villa quadam iuxta Coloniam, sicut nuper illic audivi cum praeterirem, loco furis quidam deprehensus est. Utrum esset reus vel innocens, mihi dici non potuit. Quo morti adiudicato [1]), et laqueo collo eius iniecto, in patibulo appendissent, ille nullum dolorem sustinens, cum iam mortuus aestimaretur, clara voce clamavit: Invanum laboratis [2]), non poteritis me strangulare, sanctus [3]) Episcopus dominus meus Nycholaus mihi assistit. En video illum. Quod multi audientes, et ita esse experimento cognoscentes, putantes eum innocentem, ob honorem sancti Nycholai depositum abire permiserunt. Qui Bruwilre ad memoriam sui liberatoris currens, gratias egit, se a suspendio illius meritis absolutum proclamans. NOVICIUS: Audivi ab infantia [4]) quod sanctus Nycholaus omnes Episcopos misericordia praecellat. MONACHUS: Tantae pietatis est et misericordiae, ut et malos a morte sicut dictum est saepe liberet, et bonos mori desideret. Illos, ut emendentur; istos, ut aeterna beatitudine fruantur. Revera *dissolvi et esse cum Christo, multo melius est.* Et *beati sunt mortui qui in Domino moriuntur* [5]).

CAPITULUM LXXIV.

De Adam monacho quem sanctus Nycholaus cum sancto Paterniano ab infirmitate sanaverunt.

Adam monachus de Lucka, cuius in superioribus memini, in quadam conventuali ecclesia Saxoniae, quae Bucka [6]) dici-

1) ACDP Quem cum morti adiudicatum. — 2) D laborastis. — 3) B sanctus enim. — 4) B infantia mea. — 5) Philipp. 1, 23. Apoc. 14, 13. — 6) Bucka videtur esse Bocke in Episcopatu Paderbornensi ad fluvium Lippe: quae villa satis celebris est in historia Caroli Magni.

tur, scholas frequentavit. Cumque in cimiterio multi lateres essent repositi ad fabricam oratorii, ipse sicut puer unum ex eis tulit, et in eo sculpere coepit. Quod cum magister eius vidisset, terruit eum dicens: Depone laterem, quia excommunicatus es. Ad quod verbum puer territus, mox coepit infirmari. Cumque invalescente morbo ad extrema devenisset, et quasi[1]) iam morituro data fuisset candela in manu, duos Pontifices, beatum scilicet Nycholaum, et sanctum Paternianum praefatae ecclesiae patronum, coram se stare vidit et agnovit. Stabant autem in habitu pontificali, et in claritate magna. Dixitque ad sanctum Paternianum beatus Nycholaus: Vis ut tollamus puerum istum nobiscum? Respondit ille: Non, quia in alio ordine morietur. Sicque disparuerunt. Eadem hora puer convalescens surrexit, et magistro eius qui praesens fuerat tunc temporis miraculum divulgante, in ecclesia est compulsatum, et ad honorem tantorum Pontificum, *Te Deum laudamus* decantatum. Haec mihi ab eodem Adam nuper relata sunt.

CAPITULUM LXXV.

De puero opilione cui sanctus Nycholaus mortem suam praedixit.

In villa quae Leiglinge vocatur et circa duo milliaria distat a Colonia, ante hoc septennium contigit quod dicturus sum. Puer quidam simplex cuiusdam matronae illic pecora pavit. Hic beatum Nycholaum in tantum diligebat, ut singulis diebus medietatem panis sui in honore illius pauperibus erogaret. Orationibus etiam assiduis misericordiam eius interpellabat. Cuius devotis obsequiis beatus Pontifex delectatus, die quadam ei in agro apparens, in forma et habitu venerandi senis, ait: Puer bone, mina gregem domum. Cui cum ille responderet: Domine adhuc nimis est mane, si hoc facerem, domina mea increparet me; subiunxit sanctus: Fac quod dixi, quia hodie ante solis occubitum[2]) morieris. Ad quod verbum[3]) puer territus, cum interrogaret eum, domine quis es? respondit ille: Ego sum Nycholaus Episcopus, quem semper exoras, et cui prandiola tua dividere consuevisti; modo veni remunerare te. Vade ergo ad hospitium tuum,

1) quasi add B. — 2) B occasum. — 3) verbum add B.

et accipe corpus Domini, et praepara te, quia hodie ut dixi morieris. Sicque disparuit. Cumque puer cum ovibus reversus fuisset, et domina eius eum[1]) interrogasset, quare tam mature[2]) venisset, respondit: Necessitas compulit me, quia ante noctem moriturus sum. Et illa: Deliras. Reduc ergo gregem ad pastum, quia non morieris. Qui statim in lectum[3]) suum se reclinans, cum sacerdotem petivisset, et ille venisset, ait ei matrona: Timeo puerum istum aliquid fantasiae vidisse, investigate ab eo diligenter, quid viderit, quid habeat, vel quare talia loquatur. Quod cum fecisset sacerdos, puer ei visionem per ordinem recitavit. De cuius manibus cum communicasset, hora praedicta exspiravit. Ecce in his duobus pueris cognoscere poteris pietatem sancti Pontificis. Scholarem consilio sancti Paterniani distulit spe vitae melioris; pastorem hunc fidelem secum duxit ad pascua aeternae viriditatis. NOVICIUS: Quia sanctus Nycholaus crebrius ceteris[4]) Pontificibus in ecclesiis tam in sculpturis quam in picturis repraesentatur, vellem si esse posset aliquam videre imaginem faciei illius simillimam, per quam memoria eius menti meae tenacius imprimeretur. MONACHUS: Ostendam tibi quandam mirifici operis yconam, quae ab eo qui sanctum Nycholaum in carne vidit fertur formata, et ad illius similitudinem depicta.

CAPITULUM LXXVI.

De tabula sancti Nycholai apud Porcetum.

In Porceto monasterio quod iuxta Aquisgrani situm est, tabula cubitalis est, imaginem beati Pontificis Nycholai ab umbelico et sursum in se repraesentans, quam beatus Gregorius Regis Graeciae filius et coenobii eiusdem primus Abbas atque fundator, illuc advexit. Dicitur eadem fuisse ycona, quam barbarus, sicut in Miraculis sancti Nycholai legitur, tulit, et ad custodiam sui theolonei[5]) posuit, cuius occasione ad fidem conversus est, cum sua perdidisset, et caesa imagine eadem recepisset. Plurimae per eam virtutes factae sunt, maxime in praegnantibus. Tempore quodam cum ad domum cuiusdam honestae matronae in partu laborantis fuisset deportata, et contra eam ad parietem suspensa, ea hora qua partum

1) eum add ABC. — 2) CP mane. — 3) BC lectulum. — 4) CP aliis. — 5) ACDP thelonei.

edidit, ne parientem quasi attenderet, cunctis qui aderant intuentibus tabula se vertit. Est autem eiusdem imaginis facies oblonga, et exesa, multae gravitatis et reverentiae. In fronte calvities, capilli tam capitis quam barbae candidae canitiei. Nuper vero monachis cedentibus [1]), sanctimoniales ordinis nostri cum tabula locum receperunt. NOVICIUS: Satis me aedificat humilitas beati huius confessoris, qui se superius cibatum gloriatur in pane pauperis pastoris. MONACHUS: Quis maior Christo qui in iudicio dicturus est: *Esurivi, et dedistis mihi manducare* [2])? Nullus. Quantum vero Christo eiusque beatis confessoribus eleemosyna placeat, vel quam valenter his qui faciunt illam, in periculis succurrant, ex sequenti visione demonstrabitur.

CAPITULUM LXXVII.

De magistro Johanne cui infirmanti sanctus Martinus et sanctus Godehardus succurrerunt.

Magister Johannes Decanus Aquensis cum scholaris esset, tam graviter tempore quodam infirmatus est, ut confessus et inunctus, nihil ei nisi mors superesse videretur. Cui cum materia rapta esset in cerebrum, solus iacens in excessum venit, viditque homines sibi ignotos intrare, qui lances quas manibus portabant, cum lignis brevibus et quadratis ante ipsum ponebant. Stantibus eis ex una parte lectuli, contemplatus est introire tres inclitos confessores, sanctum videlicet Martinum Turonensem Episcopum, et sanctum Godehardum Episcopum Hildinshemensem, beatumque Berwardum, qui eum ex parte altera circumstetere. In quorum aspectu puer Johannes uni imponitur lanci, et ligna loco ponderis alteri [3]). Cumque elevata statera inventus esset aeger minus habens, praedicti confessores puerum parvulum et mendicum sinui eius imposuerunt, qui simul lancem adversam mox suspendentes, lignis graviores apparuerunt. Statimque Johannes, qui mihi visionem hanc retulit, in sudorem erumpens, chrisim [4]) fecit, et de eadem infirmitate citius convaluit. NOVICIUS: Quid scholaris aegrotantis ponderatio, vel quid pueri pauperis significet adiectio, penitus ignoro. MONACHUS: Puer idem valde pauper erat et despectus, cuius in tantum misertus est Johannes ut ei et

1) B recedentibus. — 2) Matth. 25, 35. — 3) ACDP alterae. — 4) BC crisim.

panem frequenter daret, et matri commendaret. Homines barbaros qui eum in lance appendebant, daemones fuisse suspicor, qui semper morientibus se ingerunt; ligna, pueri peccata. Quae quia meritis eius graviora videbantur, sancti confessores quos saepius interpellaverat, eleemosynarium eius lanci immiserunt, cuius beneficio adiutus est. Quod vero vita humana quandoque propter eleemosynas morti subtrahatur, habes exemplum in Vita [1] sancti Johannis Eleymon [2], de Petro theolonario [3], pene in consimili casu et visione. Hinc est quod Nabugodonozor Regi dum se in visione vidisset sub figura arboris ab angelo esse praecidendum [4], Daniel consuluit, ut peccata eleemosynis redimeret [5]. Quod vero ob peccata etiam ante tempus quandoque vita hominis praecidatur, idem Daniel testis est. Cumque Balthazar praedicti Regis filius, cum uxoribus et concubinis in vasis templi Domini convivando Deum irritaret, vidit contra se articulos manus scribentis in pariete tria haec verba, mane, techel, phares. Quam scripturam sic Daniel Regi interpretatus est. *Mane*, id est ante tempus, *dinumeravit Deus regnum tuum, et complevit illud. Techel, appensus es in statera, et inventus es* [6] *minus habens,* scilicet de iustitia. Et [7] quia peccata praeponderaverunt, eadem nocte occisus est, et divisum est regnum eius Medis et Persis [8]. NOVICIUS: Placet quod dicis. MONACHUS: Tres praefati Pontifices, aliorum trium Episcoporum visionem mihi ad memoriam revocant relatu dignam.

CAPITULUM LXXVIII.

De Gerardo [9] *Abbate Claraevallis cui sanctus Eucharius cum sociis apparuit.*

Bonae memoriae dominus Gerardus [10] Abbas Claraevallis qui nostris temporibus fuit, cum tempore quodam visitandi gratia pergeret ad Claustrum, et apud religiosos fratres sancti Mathiae hospitaretur, eadem nocte dictis matutinis ecclesiae criptam solus intravit, et ad sepulchra sanctorum Eucharii, Valerii, atque Materni, qui Treverorum primi erant

1) Vitt. Patr. I. p. 356. cap. 21. — 2) C Eleemosynarii. — 3) AC thelonear io. — 4) D praescidendum; sic et paulo post. — 5) Dani. 4. — 6) libri appensum est — inventum est. — 7) D Phares divisio. Et, C Phares, id est. — 8) Dani. 5. — 9) ABCD Geraldo. — 10) B Geraldus.

Episcopi, et nostrarum regionum Apostoli, devote satis oravit. Maxime tamen petivit sibi revelari divinitus, utrum magis expediret [1]) in officio abbatiae manere, vel illam resignare. Cui gloriosi illi tres praesules in multo splendore simul apparentes dixerunt: Frater [2]), nequaquam officium tuum resignes, quia in brevi cum palma martyrii ad nos pervenies. Sicque disparuerunt. Mane cum esset profecturus, Praepositus sancti Symeonis eum, ut secum in reditu hospitari dignaretur rogavit. Quod et promisit. Cumque completa visitatione rediret Treverim, de promissione satis eum poenituit, volens iterum orare ubi prius, quaedam neglecta in prima visione [3]) sperans sibi denuo esse revelanda. NOVICIUS: Quae fuerunt illa? MONACHUS: Ubi anima sancti Materni fuisset infra illos triginta [4]) dies quibus sepultus fuerat. Quid plura? Promissi sui memor, in domo Praepositi se recepit [5]), et sicut ipse procuraverat, in ipsa nocte solito maturius surgens et matutinas decantans, monachis relictis, et converso assumpto, ad ecclesiam sancti Eucharii perrexit, criptam intravit, et oravit. Ubi sub forma prioris visionis praefatos Pontifices videre meruit. Ad quem sanctus Eucharius: Novi ad quid [6]) veneris. Ecce Maternus, interroga eum. Quod cum fecisset, respondit ille: Anima mea per illos triginta dies fuit in paradiso. Et quia sciebat se ad corpus esse reversuram, mercede sibi in coelestibus praeparata frui non potuit. Mane ergo in officio tuo, quia per palmam martyrii cito nobis sociaberis. Quod ita factum est. Nam [7]) a quodam misero propter zelum ordinis latenter interfectus est. Deinde beatus Pontifex adiunxit: Existente me in paradiso, nil actum est in mundo quod non viderim. Vides quanta sit potentia electae animae a corpore exutae? Si tanta vidit in terrestri paradiso, quanta putas videt quando fruitur Deo? NOVICIUS: Non ambigo quin omnia tunc sciat et videat. Si sanctus Benedictus adhuc existens corruptibilis ex beneficio unius animae coelos penetrantis, totum mundum vidit sub uno radio solis ante oculos suos collectum [8]), non mirum si

1) B expediret eum. — 2) C fili. — 3) ACDP visitatione. — 4) CP quadraginta; sic et infra. — 5) C recepi fecit. — 6) AP quod. — 7) C nam et. — 8) Gregor. Dial. II, 35: „Omnis etiam mundus velut sub uno solis radio collectus, ante oculos eius adductus est. Qui venerabilis pater dum intentam oculorum aciem in hoc splendore coruscae lucis in-

anima Deo unita contemplatur omnia. MONACHUS: Bene sentis; et hic de confessoribus sit finis. De visionibus vero quarundam virginum aliqua tibi referam; prius tamen de ipso ordine virginali te expediam.

CAPITULUM LXXIX.

De Virginibus.

Tanta est gloria virginalis ut angelis comparetur, quia qui *non nubent*[1]) *neque nubentur, erunt sicut angeli Dei*[2]). Hinc est quod in tabernaculo foederis tertio operimento quod erat de pellibus rubricatis, quartum fuerat superpositum de pellibus iacinctinis[3]). Per pelles rubricatas designatur martyrium, quod est consummatio omnium virtutum; per iacinctinas quae aerei sunt coloris, virginitas, quae ut quidam dicunt, supra omnem virtutem est, et angelicam redolet conversationem. Virgines *sequuntur agnum quocunque ierit*[4]) utroque pede, id est integritate mentis et corporis. NOVICIUS: Ergo virgines continentibus et coniugatis maiores sunt? MONACHUS: Maiores sunt, si compares statum ad statum, quia dignior est ordo virginum, quam ordo coniugatorum. Attamen in ordine coniugatorum vel viduarum, multi sunt multis virginibus in merito multo maiores, quia penes carnis integritatem quae virtus non est, quam etiam infideles habent, meritum non consistit, sed penes caritatem. Quis ergo audeat aliquas virgines etiam sanctissimas, Patriarchis, Prophetis et Apostolis, qui coniugati erant pene omnes, anteferre? NOVICIUS: Quid ergo est quod sancti in tantum commendant virginitatem? MONACHUS: Ut ostendant quantum Deo placeat castitas. Haec in virginibus vocatur virginitas sive continentia virginalis; in coniugibus pudicitia coniugalis; in viduis continentia vidualis. Unde de eodem semine quod de manu seminantis cecidit in terram bonam, aliud fecit fructum tricesimum, aliud sexagesimum, aliud centesimum[5]). Primus debetur coniugatis, secundus viduis et continentibus, tertius virginibus. Et est saepe in praemio tricesimus maior centesimo, et hoc propter intensionem caritatis. Hinc est quod beatam Mariam Magdalenam Ecclesia in letaniis ante-

figeret, vidit Germani Capuani Episcopi animam in sphaera ignea ab angelis in coelum ferri.“ — 1) AD nubunt. — 2) Matth. 22, 30. — 3) Exod. 26, 14. — 4) Apoc. 14, 4. — 5) Matth. 13, 5.

posuit virginibus, ne illis propter ruinam inferior videatur. Noveris tamen melius esse continere quam nubere, quia Christus qui sapientissimus est, virginitatem elegit; et studium servandae virginitatis pro Christo, caritatis virtutem plurimum intendit. Quam sint iocundae, quam salutiferae visiones sanctarum virginum, sequentia declarabunt.

CAPITULUM LXXX.

De Theoderico Episcopo Livoniae qui sanctam Mariam Magdalenam viduis, et sanctam Margaretam virginibus assistere vidit cum eas velaret.

Venerabilis Theodericus Episcopus de Livonia cuius supra memini, cum tempore quodam sanctimoniales consecraret, sanctam Mariam Magdalenam viduis assistere unus monachorum vidit, beatam vero Margaretam virginibus. Inter stantes deambulabant, vocatas praesentabant, coronas et velamina componebant. Erat enim tali visione dignus, utpote vir bonus et religiosus.

CAPITULUM LXXXI.

De Arnoldo monacho Vilariensi quem sancta Maria Magdalena tactu sanavit.

In Vilario domo ordinis nostri et Dioecesis Leodiensis, monachus quidam est Arnoldus nomine, vitae laudabilis, et magnum habens zelum circa ordinis disciplinam. Hic cum ex nimia abstinentia in tantum stomachum suum infrigidasset, ut vix aliquos cibos reciperet, imo recepta mox reiiceret, tempore quodam ad tantum devenerat defectum, ut lecto decumbens, mortem minaretur. Cui beata Maria Magdalena nocte apparens visibiliter, pectore discooperto, contra locum stomachi manum misit, ac delinivit. Qui ex sacrae manus attactu adeo confortatus est, ut mane surgens sanus, non absque magna fratrum admiratione chorum intraret.

CAPITULUM LXXXII.

De Abbatissa in Hovenne cuius oculos sancta Linthildis curavit.

Recordor nunc dominae Gertrudis Abbatissae de Hovenne [1]), quae satis mirabiliter per visionem cuiusdam sacrae virginis, sicut ipsa mihi retulit, sanata est. Haec cum pene per dimidium annum vehementi dolore oculorum cruciaretur, sanctam Linthildem [2]) virginem cuius memoria in eodem coenobio celebris est, studuit invocare, meritis eius sperans adiuvari. Quodam mane in lecto suo pene caeca iacens et vigilans, iam dictam virginem in veste candida coram se stare conspexit. Cuius oculos cum tam veste quam manu tersisset, continuo clare vidit, et omnis dolor illa recendente recessit.

CAPITULUM LXXXIII.

De imagine sanctae Katherinae ibidem.

In eiusdem sacrae virginis altari, scilicet Linthildis, pro ornatu imago gloriosae martyris et virginis Katherinae lignea et sculpta decenter stare consuevit. Die quadam matrona quaedam honesta Aleidis nomine, uxor Wirici militis de Girzene [3]), coram illa cum pedissequa sua ad orationem stetit. Erat autem ipsa imago per negligentiam ut puto sic posita, ut pene vultum totaliter haberet ad parietem. Quae dum se multum morose in oculis iam dictarum feminarum verteret, clamavit famula: Videte domina, videte, qualiter imago haec regyret se. Respondit illa: Et ego video. Viderunt hoc ipsum et aliae mulieres illic stantes. Vix annus expletus est, ex quo contigit haec visio miraculosa. NOVICIUS: Quia huius sacratissimae virginis Katherinae ossa oleum stillare non cessant, certum est illam multum esse suavem ac misericordem. MONACHUS: Virtutum earundem indicium, emanans ex ossibus eius est oleum.

1) CDP Hovene. Monasterium hoc, Hovenne sive Hovene, non est illud eiusdem nominis coenobium prope Tulpetum; sed ex altera Rheni parte, et ut colligi potest ex aliis locis, non adeo procul a domo Heisterbach fuit situm. Hoc paternitati Abbatis Heisterbacensis erat subiectum; illud vero prope Tulpetum, pertinebat ad Veterem Montem. Ergo falsissimum est quod scripsi supra ad V, 45: Hoven prope Tulpetum. — 2) A Liuthildem; sic et infra. — 3) CD Guzene, P Grezue.

CAPITULUM LXXXIV.

De osse sanctae Katherinae quod oleum stillavit.

Retulit nobis dominus Henricus Abbas de Scimenu, quod de osse eius dum nobis de eodem particulam frangeret, gutta olei erupit [1]. Quam ne super terram caderet, vix retinuit. Sed quid dicam de gutta, cum eius sacra tumba [2], sicut hi qui in instanti de Syna venerunt testantur, oleo sit repleta? Viderunt enim caput eius cum capillis et ossibus natare in oleo. De quo cum a monachis loci diversa vascula sacri liquoris reciperent, tam nobis quam ceteris religiosis revertentes eadem pro benedictione diviserunt. NOVICIUS: Vellem nunc aliquas de nostris virginibus, scilicet undecim millibus audire visiones, quae nos ad ampliorem illarum incitarent venerationem. MONACHUS: Referam tibi quaedam quae habentibus earum reliquias, terrori sint si circa illas fuerint negligentes, consolationi autem si habitas venerentur.

CAPITULUM LXXXV.

De duabus sacris [3] virginibus quae de Folcoldesrode reversae sunt Coloniam.

In Folcoldesrode [4] domo ordinis Cisterciensis quae in Thuringia sita est, Abbas quidam ante annos paucos defunctus est, qui circa sanctorum reliquias satis exstiterat devotus. Unde et Dominus huiusmodi ei visionem ostendere dignatus est. Nocte quadam in somnis Coloniam in ecclesiam sanctarum undecim millium virginum se transpositum vidit, ubi extra eius septa iuxta quendam murum duo [5] virginum corpora sepulta intellexit [6]. Mox Coloniam pergens et locum revelatum ex cunctis [7] indiciis cognoscens, Abbatissam adiit, visum exposuit, et ut sibi quaerere liceret quas viderat petivit, et

1) B eruperit. — 2) C theca. — 3) corr C de tribus sacris, P de sacris tribus. — 4) Volckenrode abbatia Dioecesis Moguntinae, tribus fere milliariis ab oppido Mühlhausen disiuncta, fundata est ab Helinburge Comitissa de Gleichen anno 1131. — 5) CDP et corr A tria. — 6) post intellexit in P leguntur haec verba: quarum nomina sunt Theumata, Eleumata, Christancia; in CD quarum nomina sunt Theumata et (et om C) Eleumata et Seucia; in A autem ab alia manu ad marginem scripta sunt haec: quarum nomina sunt Theumata, Eleumata, Sentia. — 7) B certis.

obtinuit. Ostensus est ei quidam nomine Ulricus, cui consuetudo erat earundem sacrarum martyrum corpora effodere. Conductus vero ab Abbate, cum in loco denominato duos reperisset sarcofogos[1]), et uno aperto inter ossa sacra pectinem pulcherrimum vidisset, concupivit et tulit, eumque cyrothecae suae immissum, in sinum proiecit. A quo cum impediretur in fodiendo, eum extraxit, super fossam illum ponens in loco eminenti. Superveniens quaedam ex sororibus, tam curialitate[2]) quam sanctitate pectinis delectata, secrete tulit et abiit. Corporibus vero effossis et in scrinio decenter compositis, cum mane Abbas cum eis proficisci proposuisset, eadem nocte in forma et habitu virginali illi in somnis apparentes dixerunt: Tecum ire non possumus. Quibus cum respondisset, quare dilectissimae dominae? subiunxit una: Quia pectinem meum perdidi, quem[3]) mihi mater mea dedit cum de patria mea egrederer. Et ille: Quis habet illum domina mea? Respondit: Quando Ulricus sepulchrum meum aperuit, et vidisset illum, cyrothecae suae imposuit, cum qua abscondit illum in sinu suo. Quem cum extractum super marginem[4]) fossae posuisset, superveniens quaedam sanctimonialis Friderunis[5]) nomine, furata est illum. Mane ad Abbatissam veniens ait: Quod est nomen hominis, qui virgines has effodit? Respondit, Ulricus. Et adiecit: Est hic aliqua domina quae vocetur Friderunis? Respondente ea, etiam; subiecit: Peto, ut uterque vocetnr. Quod cum factum esset, ait Ulrico: Quando corpora sacra effodisti, pectinem ibi invenisti, cetera quae supra dicta sunt adiungens. Respondente illo, domine verum est; conversus ad Friderunam[6]) dixit: Et vos domina tulistis illum. Qua confitente, subintulit: Rogo ut restituatis pectinem, quia sine illo mecum ire renuunt. Quem cum celerius retulisset, et ab Abbate in scrinio positus fuisset, ad monasterium suum illas devexit, in quo cum multa gloria sunt susceptae, et in loco honesto locatae. In magna ibi fuerant veneratione, sed hoc quamdiu vixit Abbas ille cui se revelaverant. Tempore schismatis quod erat inter Ottonem et Philippum Reges Romanorum, cum diversa bella occuparent Thuringiam, timore illorum eadem sacra corpora cum ceteris reliquiis

1) A sarchofogos, B sarcofagos, CP sarcophagos. — 2) C curiositate. — 3) A quod. — 4) B merginem. — 5) B Friderina, C Friderundis, P Friderindis. — 6) D Friderunem.

et ornamentis deportata sunt super quandam testudinem [1]), locum secretum satis. Pace terrae reddita, cum singula locis suis restituerentur, scrinium cum virginibus neglectum est in iam dicta testudine. Unde indignantes, duabus vicibus thecam suam terribiliter concusserunt, ita ut ab omnibus posset audiri. Bis etiam sacristae in somnis apparuerunt, dicentes, quod recedere vellent de loco in quo ita haberentur contemptui. Quae cum non proficerent neque concussionibus neque revelationibus, in quadam nocte sollemni infra matutinas ante gradum presbyterii stantes, et in habitu decentissimo omnibus apparentes, primum inclinaverunt versus altare, deinde more eorum qui in via sunt dirigendi se vertentes, Abbati et omnibus inclinantes, per quoddam ostium quod pene semper clausum [2]) erat exierunt. Quas licet [3]) omnes vidissent, aestimabant tamen singuli se illas singulariter vidisse. Dictis matutinis unus monachorum ducto seorsum Abbate confessus est se ante gradum hora et modo praedicto duas [4]) speciosissimas vidisse virgines. Cui cum respondisset: Et ego vidi; venerunt alii, et responsum est eis [5]) simile. Cumque deprehendisset quod ab omnibus visae fuissent, coepit cum [6]) omnibus quaestionari quaenam essent, vel quae causa foret illius visionis. Cui cum diversi diversa responderent, ait unus, divinitus ut puto inspiratus: Puto eas fuisse sacras illas virgines, quae de Colonia nobis allatae, tanto tempore supra [7]) testudinem talem a nobis neglectae sunt. Statim accedentes ad scrinium, cum nihil in eo reperissent, territi Abbatem miserunt Coloniam ut illas reduceret. Veniens vero Coloniam cum Abbatissae et conventui rem per ordinem recitasset, atque easdem virgines in locis unde sublatae [8]) fuerant, reperissent, Abbati ut sibi redderentur [9]) supplicanti, totus conventus respondit: Beneveniant nobis dilectissimae domicellae nostrae, beneveniant. Certe, ex quo vobiscum esse noluerunt, non eas illuc remittemus. Datumque est ei caput cuiusdam alterius virginis, cum quo tristis [10]) repedavit. Adhuc puto eandem Friderunam vivere, et vix aliqua soror est in eadem ecclesia, quam tam iocunda lateat historia.

1) Vit. Bernard. I, 4. p. 758: „testudinem quam solemus dicere celaturam." — 2) ADP pene superclausum. — 3) C cum. — 4) CDP et corr A tres. — 5) B et dictum est ab eis. — 6) D ab. — 7) P super. — 8) B receptae. — 9) D restituerentur. — 10) B et tristis.

CAPITULUM LXXXVI.

Item de duabus virginibus undecim millium, quae per revelationem sunt inventae et nobis donatae.

Sunt apud nos de eodem sacro collegio duae sacrae virgines, etiam per revelationes [1]) inventae. Domina Eufemia Abbatissa quae ante annos paucos defuncta est, cum adhuc puella esset in scholis, duae ei virgines in somnis apparuerunt, quae sub extrema parte dormitorii quod cellario contiguum erat, se indigne iacere conquestae sunt. Illa sicut puella visum ut visum reputans, tacuit. Postea cum esset adulta, secundo ei in loco eodem sub forma et habitu speciosissimarum virginum cingulo tenus apparuerunt. Quasi dicerent: Exire de loco isto non possumus, nisi per te. Tunc memor primae visionis, eam quae potior videbatur interrogavit dicens: Quod est nomen tuum? Respondit illa, Anathasia [2]). Ab illo tempore Eufemia importune conventui coepit suggerere, quatenus cellarium usque ad finem dormitorii extenderent, dicens sine ambiguitate duas ibi virgines esse reperiendas. Pollicebatur etiam quod tres solidos communibus expensis superadderet. Acquievit tandem conventus, et sicut mihi retulit Renbodo conversus noster cui idem opus fuerat commissum, cum terra tota fuisset eiecta in praesentia praedictae sanctimonialis, sub fundamento muri sacra illa duo corpora sunt reperta. Quas [3]) illa priusquam Abbatissa fieret, nobis transmisit, et celebrata est de eis eodem die missa sollemniter in conventu. NOVICIUS: Non putabam hactenus tam efficaces esse visiones nocturnas. MONACHUS: Saepe per ardentia luminaria corpora earum [4]) ostenduntur, nec tamen eadem luminaria ut aiunt quis videre potest, nisi corpore sit virgo. Multa de huiusmodi visionibus Conradus Prior Loci sanctae Mariae dicere consuevit, quae causa brevitatis omitto. NOVICIUS: Placetne sacris illis virginibus quod sic earum corpora per diversas provincias dividuntur? MONACHUS: Ad hoc enim se ostendere dignantur, ut in multis locis earum memoria habeatur.

1) D revelationem. — 2) CP Anastasia. — 3) B qualis, C qui, R quae. — 4) ABCD eorum.

CAPITULUM LXXXVII.

De Viatore qui de earum reliquiis miraculose obtinuit.

Homo quidam religiosus de ordine Viatorum, cum apud quandam matronam Tuyciensem hospitaretur, conquestus est illi quod decem annis laborasset pro reliquiis sanctarum undecim millium virginum, nec aliquid tamen ex eis posset obtinere. Cuius ad hoc cum auxilium implorasset, illa homini compassa ecclesiam earum adiit, sororibus pro eo preces porrigere volens. Cumque ad tumbam unius virginis oraret, genu lapidi superposito qui maximus erat apponens [1]), tentavit, quod tamen fieri posse non speravit. Mira pietas sacrarum martyrum. Mox ut imbecillis femina lapidem pressit modicum, ille cessit, adeo ut ea quae intus erant videret. Quae dum nullum adesse conspiceret, manu immissa quantum voluit de ossibus tulit, dans ea viatori. Statimque lapide qui vix a sex viris absque instrumentis moveri poterat, eadem qua prius facilitate revoluto, gratias sanctis agens [2]) virginibus, laeta rediit ad sua. Sanctorum animae licet semper vultum contemplentur divinum, habent tamen respectum ad corpora sua, et cum viderint nos devotos [3]) circa illa, multum in hoc delectantur.

CAPITULUM LXXXVIII.

De converso quem sacra virgo in somnis osculabatur.

Conversus quidam de ordine nostro, cum ex eadem societate quaedam virginum capita ad monasterium suum deferret, ex devotione ea cum vino lavit, lota deosculans. Eadem nocte puella valde speciosa in somnis eidem apparuit converso, eumque complexans [4]) ait: Heri quando caput meum lavisti, tam amicabiliter me deosculatus es; ego tibi modo vicem rependam. Ille professionem suam considerans, ut osculum puellae vitaret, caput retraxit, sicque ex eodem motu

1) R apponens manum, ut Homil. II. p. 114: „mox ut manus apposuit, lapis virtute divina levatus exiliit.“ Sed locus sanissimus est, sicque intelligendus: apponens genu lapidi qui tumbae superpositus erat. — 2) BCD agens sanctis. — 3) B devotos esse. — 4) B amplexans.

evigilavit. Qui statim intellexit visionem [1]). NOVICIUS: Cum in stratis et hortis civitatis Coloniae beatarum virginum undecim millium passim ossa reperiantur, videtur mihi fieri vix posse [2]) quin saepe aliena eis ossa [3]) admisceantur. MONACHUS: Retulit mihi monachus quidam de Veteri Monte in quo amplius quam mille dicuntur esse corpora [4]), quod nullas falsas inter se esse [5]) patiantur reliquias.

CAPITULUM LXXXIX.

De osse equino quod de earum [6]) reliquiis miraculose proiectum est.

Tempore quodam cum plurima illuc allata fuissent corpora, monachi laverunt illa. Cumque eadem posuissent super sedes Capituli, pannis mundis substratis, et [7]) siccarentur, foetor intolerabilis quasi ex eis exhalans, omnium nares infecit. Timens dominus Goswinus Abbas foetorem eundem ex aliquo diaboli ludibrio fuisse creatum, ut per eum devotionem fratrum erga reliquias martyrum extingueret, assumptis secum sacerdotibus, vestes sacras induit, cum quibus circa ostium Capituli stans, sic ait: Adiuro te immunde spiritus per eum qui venturus est iudicare vivos et mortuos et saeculum per ignem, ut si aliquid tui operis est in hoc foetore, manifestetur et annihiletur, desque honorem Deo et sanctis his. Mira res. Vix verba compleverat, et ecce os grande equinum cunctis videntibus de medio reliquiarum exiliens, extra Capitulum quasi turbine impulsum proiectum est. Cum quo et omnis foetor extractus est, advenitque odor suavissimus. Tunc omnes Deo gratias [8]) egerunt, qui et diabolum in suo opere confudit, et sanctos suos glorificavit. Haec te de virginibus audivisse [9]) sufficiat. Referam tibi adhuc unam visionem mirificam, a virgine visam, quae supradictis ordinibus aequaliter conveniat, et virginum visiones concludat.

1) C esse visionem. Vitt. Patr. I. p. 345 C: „Ego vero in memetipsum reversus, intellexi visionem." — 2) D vix posse fieri, P fieri posse vix. — 3) BC eis aliena ossa, D aliena ossa eis. — 4) D corpora earundem. — 5) esse om BD. — 6) ACP eorum. — 7) BC ut. — 8) BD gratias Deo. — 9) ACD audisse.

CAPITULUM XC.

De puella quae ad hymnum, Te Deum laudamus, chorum psallentium in coelum transferri vidit.

Narravit mihi nuper sacerdos quidam de Saxonia, in quodam monasterio cuius nomen mihi exprimere non potuit, puellam fuisse parvulam, quae tantum festivis noctibus vigiliis sollemnibus interesse permittebatur, et eisdem nondum expletis ire dormitum compellebatur. In quadam festivitate cum magistra in tertio ut puto nocturno [1]) virginem scapulis ad exeundum impelleret, et illa reniteretur nec proficeret, tristis quidem exivit, sed iuxta chorum remanens, residua peraudire voluit. Cumque inceptus fuisset hymnus, *Te Deum laudamus,* coelos vidit aperiri, et in ipsos [2]) chorum cum cantantibus [3]) sublevari. Quando ventum est ad locum illum: *Tibi omnes angeli,* et reliqua, vidit universos ordines angelorum et singulorum ordinum angelos singulos, demissis [4]) capitibus flexisque genibus, manibus extensis Deum adorare, simul omnibus proclamantibus, *Sanctus, sanctus, sanctus Dominus Deus Sabaoth,* qui trinitatem personarum in unitate essentiae confitebantur. Simile fecerunt Apostoli ad illum locum: *Te gloriosus Apostolorum chorus.* Et cum chorus incepisset, *Te Prophetarum laudabilis numerus,* omnes Patriarchae et Prophetae praedicto modo adorabant. Venerunt et Martyres in suis distinctionibus, et in proximo versiculo, scilicet, *Te Martyrum candidatus laudat exercitus,* in laudem erumpentes maiestati procidebant. Idem de Confessoribus vidit, atque Virginibus. Cumque extremus hymni versiculus, id est *In te Domine speravi, non confundar in aeternum,* decantaretur, chorus ad terram descendit, et coelum se clausit. Puella omnia haec videns et suspirans, se tanto bono defraudatam oculis propriis conquesta est. Cumque ubertim fleret, et mane sororibus causam sciscitantibus, visum dicere nollet, magistra eam aggressa est. Cui respondit: Deus vobis ignoscat quod tantam mihi gratiam [5]) hac nocte subtraxistis. Et recitavit ei visionem. Cui illa: Noli flere bona filia, nunquam de cetero te

1) nocturnus, officium nocturnale. Noctis vigiliae quatuor erant, habebatque quaelibet vigilia tres horas. — 2) B coelum — ipsum. — 3) C psallentibus. — 4) B dimissis. — 5) B gratiam ac honorem.

exire compellam. NOVICIUS: Mirifica sunt quae recitas. MONACHUS: Vis nunc audire octavo loco ex his aliqua quae visu, auditu et gustu percepta sunt, nec tamen praedictis ordinibus propter distantiam inseri potuerunt? NOVICIUS: Volo ac desidero. MONACHUS: Sicut in capite huius distinctionis praemissum est, scalam erexi, per quam humanae visioni sancti condescenderent, cuius duo latera duo dixi genera visionum, corporale et spirituale. Octo etiam inserui scandilia, supremum attribuens Christo, reliquos [1] sex, sex ordinibus sanctorum, de quibus sufficienter dictum est. In octavo autem gradu diversarum rerum visiones locabo, primo tamen eam quae visa est de loco nostro.

CAPITULUM XCI.

De his quae Hermannus Abbas vidit de loco nostro.

Diu antequam conventus noster de Claustro emissus fuisset, dominus Hermannus, nunc Abbas Loci sanctae Mariae, tunc simplex monachus in Claustro, nocte quadam per visum ante gradum presbyterii sibi stare videbatur, et datus est ei in manus crucifixus, ut fieri solet in emissione alicuius conventus. Stabant et circa eum viri candidati. Vidit etiam in choro fluvium limpidissimum, qui per utrumque chorum fluebat, et in eo navim. Quam conscendens, cum tam rapidissimus esset cursus eius, ut navis in unam columnarum impegisset, nisi per themonem eius industria fuisset aversa, non stetit donec veniret ad locum quendam infirmitorio nostro proximum. Venerunt et cum eo supradicti viri candidati. Tunc ossa arida humana cum capitibus ex omni parte mirabili quadam virtute a deforis ultra murum cadebant. Erant enim, ut Ezechielis visionis recorder [2], multa valde. Stante conventu inter montem Stromberg et iam dictum locum, Salvator qui inter eos stare visus est, unum ex monachis dure satis retraxit, alium modestius amovens seorsum statuit. Ecce talis fuit visio. NOVICIUS: Quae est illius interpretatio? MONACHUS: Deus illi praeostendit quae futura erant de loco nostro, tunc quidem obscura, modo plana valde. Dominus Philippus Coloniensis Archiepiscopus sciens ordinem vigere in Hemmenrode, et de illo limpidissimo fluento ariditatem suae Dioecesis irrigare desiderans, de eadem domo conventum

1) reliquos gradus. P reliqua. — 2) DP recordor. Ezech. 37.

sibi dari petivit, et obtinuit. Electi sunt ex monachis duodecim, et praedictus Hermannus in Abbatem eis ordinatus est. Qui ante gradum presbyterii, ut longe ante praeviderat, crucem suscipiens, cum eis per navigium venit in montem Stromberg. In quo tribus annis commorati, descenderunt in vallem quae nunc dicitur Vallis sancti Petri, illic muro de quo supra dictum est, se claudentes. Ossa illa arida designant homines saeculares spiritualis gratiae immunes, qui in valle conversi sunt ad vitam religiosam. Fluvius qui per oratorium cum impetu fluebat, significat domus eiusdem religionem. Quae clara est per puritatem traditionum, et impetuosa per fervorem observationum. Quod navim a columna avertit, sine causa non fuit. Nam cum conventus super praefatum venisset montem, et multa eis necessaria deessent, quidam reminiscentes aedificiorum et aliorum multorum quae dimiserant, et murmurantes redire vellent, dominus Hermannus Abbas cum semel ac secundo de perseverantia eos monuisset nec profecisset, quasi per themonem navem [1]) a columna submovens, ait: Cessate, state, nullus vestrum revertetur [2]); ego arthemonem obieci [3]). Is autem quem dure retraxit Christus, cum aliis quidem fuerat scriptus et nominatus, sed subsequentis importuna petitione submotus. Ipse est Johannes sacerdos, quem Dominus modeste extrahens, seorsum stare fecit. Cum conventu emissus, cum conventu non stetit, quia per licentiam extortam remissus est. Haec est visionis interpretatio, secundum quod ab ipso didici Abbate Hermanno. NOVICIUS: Nihil hic ut video actum est sine nutu divino. MONACHUS: Navigantibus eis in Rheno, sicut adhuc omnes qui ex eis vivunt testes sunt, viderunt supra se in coelo circulum lucidum et septem in eo soles. NOVICIUS: Quid per circulum, vel quid per septem soles videtur tibi intelligendum? MONACHUS: Per circulum eundem intelligo

1) B navim. — 2) Homil. II. p. 16: „Et sicut ipse mihi retulit, cum iam de perseverantia desperassent, et quotidie illum de reditu molestarent, ipse cum quadam auctoritate surgens, pusillanimitatem eorum compescuit dicens: Quid timidi estis, modicae fidei? Cessate, cessate; quia nullus vestrum redibit. Confidite, quia Dominus orationibus vestris excitatus, citius quam putatis imperabit ventis et mari; et fiet tranquillitas magna. Quod post annos paucos impletum est, non sine admiratione multorum.“ — 3) C ego themonem abieci, ADP ego autem themonem abieci.

aeternitatem Spiritus sancti; per septem soles, septem eius dona, quibus bono exemplo eiusdem congregationis provincia erat illuminanda.

CAPITULUM XCII.

De Rudolpho qui illotis manibus timuit tangere aspersorium.

Quidam conversus qui cum eodem conventu missus est, Rudolphus nomine, vir bonus ac religiosus, cum die quadam de privata veniens, illotis manibus oratorium nostrum intraret, et ex ordine se aspergere teneretur, intra suas cogitationes dicere coepit: Aqua haec sancta est et benedicta, nec decet ut manibus immundis te illa aspergas. Cui mox in aere vox clare[1]) respondit: Quod ego mundavi, tu non potes polluere. Et cognovit ibi magis Deo displicere immunditias cordis quam corporis. In animae puritate Deus delectatur.

CAPITULUM XCIII.

De monacho qui in excessu factus, propriam vidit animam.

Monacho cuidam Deus ostendere volens animae suae puritatem, in excessum mentis illum adduxit. In quo excessu puerum pulcherrimum intra sua viscera contemplatus est. Ad se autem reversus, intellexit eundem fuisse animam suam, Dei munere ab omni labe criminum mundatam. Puer enim a puritate[2]) dictus est. NOVICIUS: Puto quod non sit tutum si homo multis consolationes suas manifestet. MONACHUS: Per multos labores et tentationes, et hoc secrete, divinae consolationes adipiscuntur, et facillime manifestatae subtrahuntur. Utrumque verum esse, singulis tibi ostendam exemplis.

CAPITULUM XCIV.*)

De sanctimoniali quae propter defectum unius pictantiae mirifice consolata est.

Cum nuper, hoc anno scilicet, in quadam domo sanctimonialium ordinis nostri, a celleraria per totum conventum

1) CP clara. — 2) ABD pueritia. Homil. I. p. 97: „Si vis plenus esse sapientia, crescat in te pueritia. Puer a puritate nomen accepit. Qui non fuerit puer, id est purus et mundus, non intrabit in regnum coelorum.“ Conf. VII, 52. XII, 37. — *) Homil. III. p. 27.

pictantia[1]), id est ova frixa[2]) dividerentur, nescio quo casu una ex eis neglecta est. Non tamen arbitror actum casu, sed divino nutu, ut Dei gloria manifestaretur in illa. Patientissime autem defectum illum sustinens, imo neglectam se gratulans, cum Deo gratias referret, summus ille Abbas invisibilem ei pictantiam misit; cuius inenarrabili dulcedine sic repletum est os eius, fauces, viscera et venter, ut nunquam aliquid tale in vita sua sentiret. Dulcedo haec corporalis erat. Porro in mente et in anima, dulcedine spirituali Deus tam copiose visitavit eam, ut diceret Abbati nostro quod omnibus diebus vitae suae pictantiis omnibus carere vellet, dummodo in consimili dulcedine adhuc[3]) una tantum vice sibi liceret deliciari. Pro qua idem Abbas noster ad eius petitionem pro gratiarum actione, hymnum, *Te Deum laudamus*, singulis nobis iniunxit. NOVICIUS: Si Deus sic excellenter tantillum remunerat in praesenti vita, non ambigo quin magnas tribulationes mirifice remuneret in futuro. MONACHUS: Quod facile huiusmodi consolationes in praesenti perdantur, ecce exemplum.

CAPITULUM XCV.

De converso qui dicendo perdidit dulcedinem divinitus concessam.

Conversus quidam in Hemmenrode cum in orationibus suis mellifluam divinitus accepisset dulcedinem, et ob hoc saepe labores suos negligeret, magister suus crebro eum arguit dicens: Frater, certis temporibus est orandum, et certis temporibus laborandum. Ille sicut homo simplex ut increpantem placaret respondit: O magister, si sciretis causam, non mihi imputaretis. Rogo ut detis mihi osculum. Putabat enim quod impressione labiorum eandem sentire posset dulcedinem. Cui mox ut osculum dedit ille, gratiam irrecuperabiliter ut puto perdidit iste. Simile pene habes supra capitulo quadragesimo tertio[4]), de converso qui angelum saepe vidit, et dicendo gratiam perdidit. Causas vero subtractionis gratiae in praesenti plures esse, alibi[5]) tibi assignavi. Quidam tamen licet aliis sibi divinitus ostensa

1) C pitantia; sic et infra. — 2) B lixa. — 3) libri: et hoc. Homilia: „dummodo tantum adhuc una vice simili gratia visitari mereretur a Christo." — 4) libri secundo. — 5) supra IV, 30. p. 200.

crebro referant, non ob hoc gratiam perdunt, sicut supra dictum est de Henrico converso de[1]) Hemmenrode.

CAPITULUM XCVI.

De viatore prophetici spiritus qui apparuit Henrico converso.

Henricus idem cum grangiae quae Hart dicitur praeesset, et die quadam in Mayo segetes curtis, orationes suas ruminando, solitarius[2]) circuiret, hominem quendam sub arbore, piro scilicet, quae illic in agro singulariter sita est, contra se stare conspexit. Erat enim decentis staturae, capillis canus, barba prolixa, tunicam habens talarem et clausam, scapulare vero latum ultra[3]) genua longum, eratque vultus eius angelicus. Quem cum propius accedens salutasset, dicens, Benedicite frater; respondit ille, Dominus. Et adiunxit: Quomodo placet tibi ordo tuus frater? Converso respondente, bene; iterum adiecit: Bene tibi placere debet, quia nulla vita tantae perfectionis est in Ecclesia Dei. Cuius aspectus cum multam converso incuteret reverentiam, volens conversus aliquam ei dare occasionem petendi aliquid, ait: Cur sic nudis inceditis pedibus? Respondente illo, talis est consuetudo nostra; subiunxit: Peto ut mihi liceat vobis dare calcios, et nobiscum hodie prandeatis. Et recusavit utrumque, dicens: Modicus cibus mihi sufficit et sociis meis. Cumque aliqua secretius simul tractassent, is qui viator videbatur, converso alium diem ad eundem locum praefixit. A quo modicum discedens in plano loco nusquam comparuit. Quo viso Henricus expavit, festinansque ad Claustrum, Priori suo Hermanno, nunc Abbati in Loco sanctae Mariae, quae dicta sunt vel gesta per ordinem recitavit. Cui ille: Cautus esto frater, quia non omne verum est quod verum apparet. Mox ut eum videris ex remoto, signabis te, et cum appropinquaveris[4]) ei, iterum eo vidente signabis te, dicesque, Benedicite. Quod cum fecisset, subrisit ille dicens: Juste facis signando te, quia non omne verum est quod verum apparet. Neque hoc ipsum habes a te, sed Prior tuus te docuit. Ego, inquit, illum diligo, eo quod religiosus sit et amator disciplinae, et quia quotidie orat pro omni[5]) Ecclesia et ordine. Quod et verum est. Men-

1) BCP in. — 2) solitarius om BC. — 3) B et ultra. — 4) C appropinquabis, ADP propinquaveris. — 5) B tota.

tionem etiam habuit domini Eustachii Abbatis Claustri, et domini Henrici Abbatis nostri, in illo aliqua corripiens, et in isto plura commendans. Et recitavit ei omnia more Helisei quae in conclavi cum Priore sive aliis fuerat locutus. Postea cum idem conversus die quadam dicto completorio aliquid obtinere niteretur a Deo, veniis [1]) et lacrimis, et non profecisset, ille curia clausa, ostioque firmato diligenter oratorii, ad eum intravit, increpans eum et dicens: Stolide, putas quod vi possis aliquid extorquere a Deo? Si non esset tibi modo parcitum propter Priorem tuum, forte amentiam incurrisses. Nocte quadam cum idem Henricus defuncto aliquo in ecclesiam deportato sedisset ante altare infirmorum, viator de quo dicere non possum utrum angelus fuerit an [2]) homo, ei apparens, signavit ubi Prior esset. Cui cum ille resignasset, in infirmitorio est; signo respondit: Ego novi hoc, bene est ibi. Inclinansque coram eodem altari, recedens, et ante illa tria altaria quae sunt in abside, simile faciens, chorum monachorum intravit, et non comparuit. Saepe illum testabatur se vidisse in choro circueuntem in multa claritate. Cui cum ex parte Prioris conversus tunicam obtulisset et cingulum, tunicam recusavit, cingulo suscepto. Ego, inquit, eum dabo bono cuidam monacho Eberbacensi, et magis ei proderit, quam si ego uterer illo. Remisit ei et cingulum laneum, pretio quidem vilissimum, sed virtute pretiosum. Per quem [3]) et sanitates factae sunt, et plurimum valet contra stimulum carnis. Quem cum etiam rogaret ut se Priori ostendere dignaretur, respondit: Dominus noster nos frequenter mittit in Jerusalem et alia aeque remota loca, et si videret me Prior, posset per eius interrogationes legatio mea impediri. Et adiecit: Dic Priori ut sollicitus sit circa excitandos fratres, ne dormiant dum pro defunctis cantant, quia sicut milites congregantur ad tornamentum, ita animae confluunt ad officia defunctorum. NOVICIUS: Puto quod mortui vivis in hoc officio sollicitis, dum indigent, vicem caritatis rependant [4]). MONACHUS: Hoc tibi uno ostendam exemplo.

1) C veniis et orationibus. — 2) B vel. — 3) CP quod, AB quas. — 4) BC impendant.

CAPITULUM XCVII.

De Rudolpho canonico de Aldinsele cui viri candidati [1]) horas canonicas decantaverunt.

Est quidam canonicus in Aldinsele [2]) Rudolphus [3]) nomine, homo grandaevus, et circa officia divina valde sollicitus. Nunquam aliquam horam in choro negligit, dummodo incedere possit, sicut testis est Allardus noster novicius, quandoque illius concanonicus. Quodam tempore dum defectum naturae pateretur, ita ut incedere non valens lecto decumberet, nec tamen aliquid doloris sentiret, cum horas suas dicere non posset, quosdam viros candidos in superpelliciis et tonsura clericorum, certis horis adesse vidit, qui ei omnes horas decantabant. Quibus dictis, dicebant ad invicem: Modo exeamus, et sinamus eum quiescere [4]). Quos cum frequenter contemplaretur, et filiam sororis quae ei ministrabat non posse illos videre deprehendisset, intellexit quia animae concanonicorum eius essent, quibus ipse beneficia impenderat. Quia ad sacramentum [5]) corporis et sanguinis Christi festino, diversis hic visionibus finem impono.

DISTINCTIO NONA

DE SACRAMENTO CORPORIS ET SANGUINIS CHRISTI.

PROLOGUS.

Locuturus tecum de sacramento corporis et sanguinis Christi, cum timore illud attento, quia ubi sola fides operatur, et rationis iudicium excluditur, non sine periculo discutitur. Unde nil novi sive inusitati inde dicere praesumo, sed quae sancti sive doctores eximii de illo senserunt, summatim replicabo. Adiiciam et exempla plurima, quae mihi a personis probatis memini recitata. In quibus si aliqua fuerint quaestione digna, ut scrupulus removeatur, tua discutiatur interrogatione.

1) P candidi. — 2) Aldensele, Oldenziel, oppidum Duentiae. — 3) C Eurardus, D et corr A Euerardus (Everhardus). — 4) B modicum requiescere. — 5) ACDP sacramenta.

CAPITULUM I.

De sacramento corporis et sanguinis Christi. Interrogatio quid sit sacramentum, quae res sacramenti, quae causa institutionis, quae forma, quis modus conversionis vel sumptionis.

UNIVERSA Ecclesiae sacramenta, corporis et sanguinis Christi sacramentum praecellit. In ipso via, veritas, et vita. Via, quia digne accedentes ducit ad Deum. Unde et viaticum dicitur. Veritas, quia edentes [1]) Christo incorporat. Unde et sacra communio vocatur. Vita, quia Christo incorporatos in anima mori non sinit. Unde et eucharistia [2]) dicitur, id est bona gratia. De primo Salvator dicit: *Ego sum panis vivus, qui de coelo descendi.* Ecce via. Qui descendit ipse est et qui ascendit, secum ducens omnia sua membra [3]), alia in re, alia vero in spe. De secundo item [4]) dicit: *Caro mea vere est cibus, et sanguis meus vere potus est* [5]). Ecce veritas. Ait et de tertio: *Qui manducat panem hunc, vivet in aeternum* [6]). Ecce vita. Simile intelligas de calice. Nec absque mysterio de corpore et sanguine Christi in nona distinctione tractandum suspicor; quia numerum novenarium philosophus exterminatori omnium, id est morti assignavit [7]); et Christus qui est vita omnium, nona hora diei in cruce exspiravit. Sacramentum hoc fit in commemorationem Dominicae mortis. Unde Apostolus in prima Epistola Tessalonicensibus [8]) scribit dicens: *Quotienscunque manducabitis panem hunc, et calicem bibetis, mortem Domini annunciabitis,* id est repraesentabitis, *donec veniat* [9]), ad iudicium scilicet. Ita glossa exponit. Apparente eo in gloria, cessabit figura. Omnia quae in superioribus distinctionibus dicta sunt, scilicet de conversione, de contritione, de confessione, satisfactione [10]) et simplicitate, quaedam sunt praeparamenta ad hoc sacramentum. Nullae etiam visiones magis fidem roborant, quam cum eum quem sub specie panis et vini latere credimus, oculis corporeis intuemur.

1) C digne edentes. — 2) codices eucharistia et eukaristia. — 3) BCD membra sua. — 4) BC idem. — 5) BCD est potus. — 6) Johan. 6, 51. 56. 59. — 7) Homil. III. p. 94: „Novenarium exterminatori omnium rerum philosophi dedicaverunt.“ — 8) C ad Chorintheos. — 9) Cor. I, 11, 26. — 10) B tentatione.

NOVICIUS: Antequam [1]) visiones edisseras, peto ut breviter me expedias, quid sit hoc [2]) sacramentum, quae res sacramenti, quae causa institutionis, quae forma, quis modus conversionis, quis modus sumptionis. MONACHUS: De sacramento eucharistiae tractandum est cum timore ac reverentia, quia magis in illo operatur fides quam ratio humana. Audi tamen breviter quae maiores nostri de illo senserunt. Tria sunt in sacramento hoc consideranda, unum quod tantum est sacramentum; alterum, quod est sacramentum et res; tertium, quod est res et non sacramentum. NOVICIUS: Quid est sacramentum tantum? MONACHUS: Species visibilis panis et vini. NOVICIUS: Quid est sacramentum et res? MONACHUS: Caro Christi propria et sanguis. NOVICIUS: Quid est res et non sacramentum? MONACHUS: Mystica Christi caro, Ecclesiae scilicet unitas. NOVICIUS: Quare dicitur sacramentum? MONACHUS: Quia sacrae rei est signum. Aliud ibi videtur, et aliud ibi creditur. NOVICIUS: Quae fuit causa institutionis? MONACHUS: Quia Dominus, ut dicit Eusebius Emisenus [3]), corpus assumptum ablaturus erat ab oculis nostris, et illaturus sideribus, necesse erat ut in die Coenae sacramentum veri corporis et sanguinis consecraret, ut coleretur iugiter per mysterium, quod semel offerebatur in pretium. NOVICIUS: Quae est utilitas in hac institutione? MONACHUS: Duplex est in eo utilitas, quia in illius perceptione augetur virtus, id est caritas, et est medicina quotidianae infirmitatis. Unde Augustinus: Iteratur quotidie haec oblatio, licet Christus semel passus sit, quia quotidie peccamus peccatis, sine quibus mortalis infirmitas vivere non potest; et quia quotidie labimur, quotidie Christus pro nobis mystice immolatur. NOVICIUS: Quae est forma huius sacramenti? MONACHUS: Forma attenditur in verbis et in rebus. In verbis, quia cum haec verba proferuntur, *Hoc est corpus meum;* et post, *Hic est sanguis meus*, conversio fit panis et vini in corpus et sanguinem Christi. Unde Ambrosius: Sermone Christi hoc conficitur sacramentum, quia sermo Christi creaturam mutat, et sic ex pane fit corpus Christi, et vinum cum aqua in calicem missum fit sanguis, consecratione verbi coelestis. NOVICIUS: Quis est modus conversionis? MONACHUS: Modus est

1) P antequam mihi. — 2) B quid hoc sit. — 3) BCP Emissenus.

ineffabilis. Panis ut dictum est cum haec verba proferuntur, *Hoc est corpus meum,* Dei virtute per ministerium sacerdotis transit in corpus Christi. Simile intelligas de vino, manentibus tamen accidentibus, colore scilicet, pondere et sapore. NOVICIUS: Potest de aliquo grano nisi de frumento hoc sacramentum confici? MONACHUS: Sicut sanguis non conficitur nisi de vino, et hoc expresso, ita nec corpus Christi nisi de frumento, et hoc in panem redacto; quia Dominus grano frumenti se comparavit, nec non et pani. NOVICIUS: Quis est modus sumptionis? MONACHUS: Dupliciter sumitur, spiritualiter et sacramentaliter. Bonus utroque modo manducat, malus vero sacramentaliter tantum. Sic non manducans manducat, et econverso. NOVICIUS: Quare sumitur sub duplici specie, cum sub utraque Christus sit totus? MONACHUS: Ut ostenderetur totam humanam naturam suscepisse, ut totam redimeret. Panis enim ad corpus, vinum [1]) ad animam refertur. Haec tibi breviter dicta sufficiant, quia in sententiis [2]) de his plenius tractatur. NOVICIUS: Cum iam [3]) quae dicta sunt credam, quatuor tamen mihi probari desidero non sententiis sed exemplis. Primum est quod sub specie panis sit verum corpus Christi natum ex Virgine; secundum, quod sub specie vini sit verus eius sanguis; tertium, quod digne conficientes sive communicantes mereantur gratiam, indigne autem poenam. MONACHUS: Dicam tibi plura de singulis exempla fidei nostrae satis necessaria, quae mihi a personis probatis sunt relata.

CAPITULUM II.*)

De Godescalco de Volmuntsteine qui Christum sub specie infantis in manibus suis vidit.

Fuit apud nos monachus quidam Godescalcus nomine, de castro quidem Volmuntsteine oriundus, et in maiori

1) libri sanguis. Homil. ined. „Sumitur autem sub utraque specie, panis scilicet et vini, totus Christus. Panis refertur ad corpus, vinum ad animam. Ut autem Christus ostenderet totam se hominis naturam suscepisse, id est corpus et animam, et utramque redimere, sub duplici specie, panis scilicet et vini, voluit hoc sacramentum celebrari.“ — 2) in Regulis Theologiae, quarum meminit auctor supra VII, 16. p. 22. — 3) ACDP omnia. — *) Homil. I. p. 59.

ecclesia Coloniae canonicus. Ante conversionem satis exstiterat lubricus [1]), sed bene morigeratus. Modica ei scientia litterarum inerat; sed spiritus patientiae [2]) et pietatis ad magnam vitae perfectionem illum provexerat. Hic cum ante hos sex annos in die Natalis Domini ad privatum quoddam altare missam cum multa devotione et lacrimis ut ei moris erat inchoasset, scilicet, *Puer natus est nobis*, factaque esset transsubstantiatio [3]), non iam in manibus suis speciem panis, sed infantem pulcherrimum, imo *speciosissimum* illum *forma prae filiis hominum, in quem et angeli prospicere concupiscunt* [4]), tenuit et vidit. Cuius caritate succensus, et mira pulchritudine delectatus, complexus est eum ac deosculatus. Timens tamen moram propter circumstantes [5]), super corporale dilectum posuit, et ille ut missa perfici posset formam sacramentalem resumpsit. Quamdiu beatus ille vidit speciem infantis, nullam ibi vidit speciem panis, et econverso. Qui cum nescio cui visionem revelasset, tacita persona sua, et ille aliis, quodam die de auctore tantae visionis interrogatus, me audiente respondit: Certissime illa die Christus hic visus est; et nihil plus dicere voluit. Postea duobus sacerdotibus, Theoderico scilicet de Lureke et Constantino, visionem revelavit. Quod intelligens Winandus infirmarius noster, posito eo in infirmitorio, ait: Bone frater Godescalce, vidistis in missa Salvatorem? Respondente illo simpliciter, etiam; adiecit: In quali forma? In forma, inquit, infantis. Et ille: Quid fecistis ei? Respondit: Osculatus sum eum ante os suum. Ad quod Winandus: Et quid postea actum est? Ego, ait, super altare eum posui, et reverso eo in formam priorem, sumpsi illum. Eadem moriens confessus est Abbati nostro domino Henrico. NOVICIUS: Gloriosa sunt quae dicis. Sed miror si talia aliquando revelantur etiam malis sacerdotibus. MONACHUS: Sicut bonis ad bonitatis remunerationem, ita nonnunquam Dominus malis sacerdotibus se ostendere dignatur ad correctionem. Verbi causa [6]).

1) Homilia: „In clericali vita quam fuerit levis, quam totus deditus venationi, et ludis, aliisque vanitatibus, noverunt concanonici illius." — 2) ABDP scientiae. — 3) ADP factaque transsubstantiatione. Mox AD iam non. — 4) Psal. 44, 3. Petr. I, 1, 12. — 5) B populi circumstantis. — 6) BC gratia.

CAPITULUM III.

De Adolpho sacerdote qui in hostia vidit virginem cum infante, deinde agnum, postea crucifixum.

Cum dominus Abbas praedictam visionem [1]), visitandi gratia pergens in Frisiam, cuidam militi recitasset, ille Adolpho sacerdoti [2]) de Dyeferne [3]) recitata replicavit. Quod ubi ille audivit, suspirans ait: Ad quid Dominus Deus viris sanctis et in fide perfectis talia ostendit? Mihi peccatori meique [4]) similibus qui saepe de hoc sacramento dubitamus, huiusmodi visiones deberent revelari. Die quadam cum idem Adolphus missam celebraret, et ante Agnus Dei hostiam levasset ad frangendum, in ipsa hostia virginem in sede residere infantemque in sinu servare contemplatus est. Nosse volens quid esset ex altera parte, mox ut hostiam vertit, agnum in ea conspexit. Quam rursum regyrans, vidit in ea quasi per vitrum Christum in cruce pendentem capite inclinato. Videns hoc [5]) sacerdos extimuit, diu stans et deliberans, utrum ibi subsistere vel sacramentum [6]) perficere deberet. Cuius fletibus Dominus placatus, sacramento formam priorem reddidit, et ille missam perfecit. Cumque populus de tanta mora miraretur, ipse ambonem ascendens, cum lacrimis populo visionem retulit [7]); et signati sunt eadem hora ab eo homines quinquaginta. Erat enim octava Apostolorum Petri et Pauli. Nec miror si sic perspicue et tam iocunde sicut Godescalcus eum videre non potuit, quem quotidie sibi ad iudicium immolavit et sumpsit. Habebat enim concubinam. Nuper tamen audivi quod vitam suam occasione ut spero eiusdem visionis emendare incipiat, et feminam in monasterio sanctimonialium in Runengen [8]) locare proponat. Haec mihi a Bernardo monacho nostro recitata sunt, ipsique ab eodem Adolpho. Salvator corporis sui veritatem in hoc sacramento ut praefatus sum bonis sacerdotibus ostendere dignatur ut consolentur; in fide nutantibus ut erigantur; male viventibus ut terreantur. Ecce exempla.

1) verba, praedictam visionem, habet B post Frisiam. — 2) sacerdoti om AD. — 3) Dieveren in provincia Transisalana. — 4) BC mihique. — 5) C haec. — 6) D et corr A missam. — 7) B ascendit — referens. — 8) C Rennengen.

CAPITULUM IV.

De Episcopo Livoniae qui Christum vidit in altari.

Venerabilis Episcopus[1] Livoniae et magister Lambertus Decanus sanctorum Apostolorum in Colonia, cum ante annos paucos simul ad curiam pergerent imperialem, et in via de scripturis sermocinarentur, etiam mentio habita est de corpore Domini. Decano in hoc sacramento efferente fidem Christianam, Episcopus respondit: Ego novi sacerdotem qui nuper oculis corporalibus Christum in altari vidit. A quo cum Decanus personam tanta visione dignam extorquere tunc non potuisset, ultima die quando separandi erant ab invicem Episcopus ei confessus est quia ipse esset. Haec idem Decanus retulit Praeposito Pleysensi[2], et ipse mihi. Quod vero Deus dubitantibus de hoc sacramento etiam suam carnem ostendat, subsequens sermo declarat.

CAPITULUM V.

De sacerdote de Wickindisburg qui in canone dubitans vidit crudam carnem.

Nondum puto duos annos esse elapsos, quod sacerdos quidam de sacramento corporis Christi dubitans, in castro cui nomen est[3] Wickindisburg celebravit. Qui cum in canone de tam mirabili conversione panis in corpus Christi satis[4] haesitaret, Dominus ei in hostia carnem crudam ostendit. Hanc cum vidisset etiam vir nobilis Widekinus, stans post tergum eius, dicta missa sacerdotem in partem traxit, et quid infra canonem egerit vel cogitaverit diligenter inquisivit. Ille vero tam de visione quam de[5] interrogatione territus, confessus est et non negavit se eadem hora de sacramento dubitasse. Et retulit uterque alteri se crudam carnem in hostia vidisse. Idem Widekinus filiam habet Syfridi de Runkel in coniugio, filiam sororis Abbatissae de Rindorp[6], quae mihi anno praeterito eandem visionem recitavit. Vis etiam

1) ut puto, dominus Theodericus, de quo supra VIII, 13. 80. — 2) vide V, 13. — 3) est add BC. — 4) satis add BC. — 5) de add BC. — 6) Rheindorf coenobium monialium, iuxta Bonnam. Conf. XII, 35.

nosse quod malae vitae sacerdotibus Dominus ostendat, quod ab eis crucifigatur? NOVICIUS: Volo. MONACHUS: Audi visionem terribilem [1]).

CAPITULUM VI.

De sacerdote qui hostiam in ore ob maleficia servans, de ecclesia egredi non potuit.

Sacerdos quidam luxuriosus feminam procabatur. Et cum illius non posset habere consensum, dicta missa corpus Domini mundissimum in ore tenuit, sperans si sic illam deoscularetur, quod vi sacramenti voluntas eius ad suos libitus inclinaretur. Sed Dominus qui per Zachariam [2]) Prophetam conqueritur de huiusmodi sacerdotibus dicens: *Et me crucifigitis gens tota die,* tali ordine maleficia eius impedivit. Cum exire vellet de ostio ecclesiae, sic sibi crescere videbatur, ut laquear oratorii vertice pulsaret. Territus miser hostiam de ore suo extraxit, et quia mentis inops erat, in angulo ecclesiae eam sepelivit. Timens vero ultionem divinam super se citius [3]) venturam, sacerdoti cuidam sibi familiari confessus est sacrilegium. Qui simul ad locum accedentes, reiecto pulvere non repererunt speciem panis, sed formam licet modicam hominis in cruce pendentis. Erat enim carnea et cruenta. Quid postea de ea factum sit, vel quid sacerdos egerit, non recordor, quia diu est ex quo haec mihi ab Hermanno cantore nostro, cui historia satis nota erat, recitata sunt. NOVICIUS: Deterior fuit iste crucifixoribus Christi. MONACHUS: Verum est quia *si illi cognovissent, nunquam Dominum gloriae crucifixissent* [4]). Iste cognitum contempsit, et [5]) contemnendo crucifixit. Jam tibi satis probatum arbitror quod sub specie panis sit verum corpus Christi, et tam a malis quam a bonis sacerdotibus conficiatur. NOVICIUS: Si sacerdotes omnes talia audirent, auditisque crederent, puto quod plus quam modo deifica sacramenta honorarent. MONACHUS: Satis miserabile [6]) est, quod nos homines pro quorum salute hoc sacramentum institutum est, tam tepidi circa illud [7]) sumus, cum bruta animalia, vermes et reptilia in illo Creatorem suum recognoscant [8]).

1) B satis terribilem. — 2) R Malachiam, ut supra VIII, 27. Idem locus occurrit infra X, 20, tacito Prophetae nomine. — 3) CP ocius. — 4) Cor. I, 2, 8. — 5) et om AD. — 6) ADP mirabile. — 7) circa illud add B. — 8) B cognoscant.

CAPITULUM VII.

De corpore Domini in ecclesia furato, quod a bobus in agro proditum est.

In villa quae Komele[1]) dicitur, nocte fures ecclesiam infringentes, inter cetera etiam scrinium cum corpore Domini inde tulerunt. Qui cum nihil aliud in eo praeter reliquias et pixidem cum sacramento reperissent, nil prorsus de eis curantes, eandem pixidem super sulcum agri villae proximi ponentes confusi recesserunt. Mane cum rusticus quidam[2]) cum aratro et bobus in eodem agro araret, venissentque animalia iuxta pixidem, stupentes[3]) steterunt. Quos cum arator stimularet, nec procederent, nunc recalcitrando, nunc exorbitando, iratus ait: Quis diabolus est in bobus istis? Non enim clare videre poterat, quia in ortu diei arabat. Diligentius tamen circumspiciens, deprehendit ante pedes boum pixidem, et scrinium ecclesiae suae iuxta illam. Tunc causam rebellionis non ignorans, omnibus in agro dimissis, in villam recucurrit[4]), tam sacerdoti quam ceteris quae acta sunt referens. Tunc omnes simul in agrum descendentes cum cruce, thuribulo et cereis, corpus Dominicum in ecclesiam reportaverunt. Huic processioni interfuit Godefridus Prior de Hovenne[5]), qui mihi ista recitavit. Similem honorem ei azini exhibuerunt de platea in lutum descendendo, sicut me dixisse recolo distinctione quarta capitulo nonagesimo octavo. Audi nunc de vermiculis visiones satis dignas[6]).

CAPITULUM VIII.

De apibus quae basilicam corpori Dominico fabricaverunt.

Mulier quaedam cum apes multas nutriret, et illae non proficerent, imo passim morerentur, cum contra hoc remedium circumquaque quaereret, dictum est ei quia si corpus Domini inter illas locaret, mox lues ipsa cessaret. Quae ecclesiam adiens, et se communicare velle simulans, corpus Domini sumpsit; quod statim a sacerdote recedens extraxit, et in uno

1) BC Comede. — 2) quidam add BD. — 3) P stupentia, B stupendo. — 4) BC recurrit. — 5) ACDP Hovene. — 6) visiones satis dignas add B.

ex alveolis illud locavit. Mira Dei potentia. Vermiculi Creatorem agnoscentes [1]), de favis suis dulcissimis hospiti [2]) dulcissimo capellulam [3]) mirae structurae fecerunt, in qua altare eiusdem materiae erigentes, sacratissimum corpus super illud posuerunt. Et benedixit Dominus operibus eorum. Processu temporis cum femina idem vasculum aperuisset, et iam dictum oratorium considerasset, expavit, currensque ad sacerdotem, confessa est ei omnia et quae egit et quae vidit. Tunc ille assumptis secum [4]) parochianis suis ad vasculum venerunt, apes circumvolantes et in laudem Creatoris bombizantes abegerunt, capellulae parietes, fenestras, tectum, campanile, ostium, et altare admirantes, corpus Domini cum laude et gloria ad ecclesiam [5]) retulerunt. Licet enim [6]) mirabilis sit Deus in sanctis suis [7]), mirabilior tamen in his minimis praedicatur. Ne ergo aliquis de cetero tale quid praesumat, referam tibi rem terribilem, quam mihi anno praeterito magistra de Insula sancti Nycholai recitavit.

CAPITULUM IX.

De poena mulieris paralyticae propter corpus Domini quod super caules suos seminaverat.

Fuit in eadem insula puella quaedam obsessa, laica tamen, quam et ego ibidem vidi. Requisitus diabolus a quodam sacerdote, cur tanto tempore tam crudeliter Hartdyfa de Cogheme [8]) torqueretur, per os puellae respondit: Quare? Bene et optime meruit. Ipsa Altissimum super olera sua seminavit. Qui cum verbum minus intelligeret, nec ille exponere vellet, sacerdos feminam adiit, quid de ea diabolus dixerit exposuit, monens ne negaret si intelligeret. Quae statim culpam confessa est dicens: Verbum bene intelligo, quod nunquam tamen homini per me publicatum est. Quando iuvencula eram et hortum excolendum suscepissem, nocte quadam mulierem vagam hospitio recepi [9]). Cui cum damna horti mei exposuissem, asserens omnia olera ab erucis devorari; respondit illa: Bonam te instruam medicinam. Accipe corpus Domini et comminue illud, sicque super olera spargas, et statim lues cessabit. Ego misera cui maior cura erat de

1) C Creatorem suum cognoscentes. — 2) C hospiti suo. — 3) BC capellam. — 4) secum add B. — 5) ad ecclesiam add BC. — 6) enim om ABD. — 7) Psal. 67, 36. — 8) Cochem. — 9) BC suscepi.

horto quam de sacramento, cum in Pascha corpus Domini suscepissem, et extractum de eo [1]) fecissem sicut edocta fueram, quod oleribus in remedium, mihi teste diabolo factum est in tormentum. NOVICIUS: Crudelior erat mulier haec ministris Pylati, qui Jesu mortuo pepercerunt, ne ossa eius comminuerent. MONACHUS: Idcirco usque hodie luit peccatum illud maximum, et sunt cruciatus eius inauditi. Attendant hanc poenam, et si non culpam, qui deifica sacramenta ad lucra temporalia, vel quod execrabilius est, ad maleficia convertunt. Etiam vermes si reverentiam circa hoc sacramentum negligant, aliquando poena mulctantur.

CAPITULUM X.

De musca quae circa corpus Domini in hora sumptionis volitans, mortis poenam solvit.

Anno praeterito cum quidam ex sacerdotibus nostris coram Episcopo Theoderico missam quotidianam de Domina nostra celebraret, in ipsa hora fractionis musca grandis circa et supra calicem volitare coepit ita importune, ut quasi vi velle intrare videretur. Sacerdos tremens ac timens cum manus haberet occupatas, et muscam exsufflaret nec proficeret, Henricum Diaconum qui hora eadem Episcopo pacem porrigebat, tusciendo [2]) crebrius advocavit. Tunc illa alacri volatu altius labens, praesumptionis culpam ibi luit; quia post morulam, completa sumptione atque ablutione, intuente sacerdote quem turbaverat, quasi lapillus inter corporale et calicem extincta ruit. Quam Diaconus de altari proiecit. NOVICIUS: Satis me delectat horum oratio [3]). MONACHUS: Etiam Dominus in simplici pane tanto sacramento assignato quandoque miracula operatur.

CAPITULUM XI.

De muribus qui hostias non benedictas rodentes litteras non tetigerunt.

Nondum annus ut puto transiit, quod hostiae plures a ministris propter fissuras [4]) sive pustulas reprobatae in Eber-

1) ACDP ore. — 2) DP tussiendo. — 3) oratio, ut II, 28. X, 51. Eius loco legitur relatio IX, 38. — 4) C scissuras.

bacho, in fenestra altari contigua proiectae sunt. Accedentes vero mures omnia quae erant extra circulos devorabant, litteras et quae intus erant in nullo penitus laedebant. Sacrista ista considerans, reputavit pro miraculo. NOVICIUS: Quid est quaeso quod mures vel vermes in sacramento altaris comedunt? MONACHUS: Species tantum. In illa Christus videtur et tangitur, et ab indignis iniuriatur. Corpus eius verum quod sub illa latet, glorificatum est. Et quia immortale est, non potest corrumpi; quia splendidum est, non potest a nobis videri; quia subtile est, non potest a nobis palpari. A sacerdote quidem tenetur, sed non tangitur, nisi mediante specie. Species ipsa videtur, tangitur, frangitur, masticatur, satiat, corrumpitur et iniuriatur [1]). Quando aliquod [2]) horum attribuitur corpori Christi, de specie debes intelligere. Tanta est gloria huius sacramenti, ut non solum bruta in quibus anima motabilis est, sed et insensibilia elementa virtutem illius sentiant. Verbi causa [3]).

CAPITULUM XII.

De corpore Domini quod in flumen proiectum haereticos dimersit.

Tempore illo quando manifestari coeperunt haereses Albienses, quidam maligni virtute diabolica suffulti, quaedam signa atque portenta ostenderunt, quibus et easdem haereses roboraverunt, et multos fidelium in fide subverterunt. Super aquas ambulaverunt, et non sunt submersi. Cernens hoc sacerdos quidam fide catholicus et vita religiosus, sciens vera signa cum falsa doctrina esse non posse, corpus Domini cum pixide ad flumen ubi illi populis suas ostensuri erant virtutes deportavit. Dixitque in audientia omnium: Adiuro te diabole per eum quem in manibus porto, ne in hoc flumine ad huius populi subversionem per hos homines tantas exerceas fantasias. Post haec verba illis super undas fluminis ambulantibus ut prius, sacerdos turbatus, corpus Dominicum in flumen [4]) iactavit. Mira Christi [5]) potentia. Mox enim ut elementum tetigit sacramentum, fantasia cessit veritati, et speudo illi sancti,

1) B minuitur. — 2) C quando autem aliquid. — 3) B gratia. — 4) BP flumine. — 5) C Dei.

quasi [1]) plumbum descendentes in profundum sunt submersi. Pixis vero cum sacramento statim ab angelis sublata est. Videns sacerdos haec omnia, de miraculo quidem exultavit, sed de iactura sacramenti doluit. Totam vero illam [2]) noctem in lacrimis et gemitu transiens [3]), mane pixidem cum sacramento reperit super altare. Haec nobis eodem tempore relata sunt. Aliud in mari de corpore Domini contigit miraculum quod non silebo.

CAPITULUM XIII.

Item de corpore Domini quod nave confracta ad reliquas naves natavit.

Quando in ista magna expeditione naves ex omni parte Alemanniae congregatae mare intraverunt, ob causas diversas praeceptum est sacerdotibus ne in aliqua navi corpus Dominicum servaretur. Quae cum omnes iussis obtemperarent, una sola navis Frisonum obedire noluit, quae citius inobedientiae poenam solvit. Dei siquidem iudicio confracta est, et pixis servans corpus Domini cum ceteris quae in navi erant eiecta. Homines vero aliis navibus subvenientibus liberati sunt. Et ecce vident eminus pixidem in pelago natantem, quae tam celeri motu ad naves festinabat, ut velificare videretur. Quae cum in navim [4]) unam recepta fuisset, aliud in ea visum est miraculum. Cum operculum eius [5]) esset patulum, nec zona circa nodum firmatum, inter undas illas procellosas nec una quidem guttula intravit. Hermannus Decanus sancti Gereonis in Colonia qui praesens fuit et haec vidit, pro magno miraculo ea solet recitare. Terra etiam [6]) in hoc sacramento suum recognoscit auctorem.

CAPITULUM XIV.

De corpore Domini quod Coloniae de manibus sacerdotis labens lapidi miraculose impressum est.

Plebanus sanctae Columbae in Colonia cum in quadam sollemnitate paschali populum communicaret, hostia de manu

1) CDP illi, facti quasi. — 2) illam add BC. — 3) R transigens. Gregor. Dial. II, init. „aetatem quippe moribus transiens, nulli animum voluptati dedit." — 4) D navem. — 5) eius om AD. — 6) ACP enim.

eius lapsa cecidit super pavimentum lateribus stratum. Ut autem Dominus se ostenderet Dominum terrae sicut et maris, mox ut hostia quantum ad speciem modici ponderis, lapidem tetigit, lateris illi duritia cessit, ita ut circulus et litterae in illo apparerent, quemadmodum fieri solet cum molli cerae sigillum imprimitur. Sacerdos territus, mox hostiam levavit, et laterem eruit. In quo cum tam ipse quam multi alii tantum miraculum vidissent, et expavissent, consilii inops [1]) sacerdos, locum tam mirabiliter hostia signatum rasit, pulverem ponens inter reliquias. Huic miraculo Arnoldus monachus noster dicit se interfuisse. Ut etiam Dominus ostenderet in aere potentiam suam, tale quid fieri permisit.

CAPITULUM XV.

De hostiis in Anrode clericorum insania excussis.

In villa cui Anrode [2]) vocabulum est, sacerdos quidam est nomine Everhardus. Hic ante annos paucos ad ecclesiae eiusdem festivitatem vicinos sacerdotes convocavit. Sollemnizantibus eis in vesperis circa altare et insanientibus, unus ex eis pixidem quae super altare cum corpore Domini pendebat, casu evertit, et quinque ex ea hostias excussit. Quod ubi compererunt ceteri, mox organa sua suspenderunt. Quaerentibus eis hostias et non invenientibus, populo eiecto et foribus obseratis, dum omnes angulos perscrutarentur, nec comparerent, unus eorum divino nutu ambitum qui erat circa murum ascendit, ubi easdem hostias in modum crucis dispositas [3]) attendit. Erat enim idem circuitus pixide multo altior [4]). Obsequens aer suo Domino, corpus eius de pixide lapsum excepit ne super terram laberetur; ubi ab angelis susceptum, in locum illum sublimem deportatum est. Haec mihi a Methilde magistra de Fusinnich relata sunt. Cognovit et ignis sacramenti huius virtutem.

1) C non inops. — 2) ADP Haynrode. — 3) B dissipatas. — 4) P pixidi multo altior, AD multo altior pixidi.

CAPITULUM XVI.

De ecclesia combusta et corpore Domini intacto.

Non est diu quod quaedam ecclesia in provincia nostra exusta est. Cumque omnia quae cremari poterant in cinerem fuissent redacta, flammis sopitis homines intrantes solam pixidem cum corpore Christi illaesam super altare repererunt. Quod pro miraculo magno sicut revera fuit, Conrado Priori Loci sanctae Mariae et aliis quam pluribus referentes Deum glorificaverunt, plurimum per hoc in fide confortati. Ecce habes ex [1]) his quae dicta sunt, evidentissima argumenta, quod omni creaturae, rationabili, ut homini, irrationabili, ut animalibus, insensibili, aquae scilicet, terrae, aeri et igni, manifestata [2]) sit virtus divini huius sacramenti. NOVICIUS: Satis mihi probatum est quod sub specie panis sit verum corpus Christi; nunc autem verum eius sanguinem esse sub specie vini, similibus mihi exemplis ostendas. MONACHUS: Noveris consimiles causas esse subsequentium visionum quas [3]) et praecedentium. Quibusdam, ut iustis, forma sanguinis ostenditur, ad devotionis suae remunerationem; de sacramento dubitantibus, ad confortationem; male viventibus, ad correptionem. Ecce exempla.

CAPITULUM XVII.

De Abbate Daniele qui formam sanguinis vidit in calice.

Bonae memoriae Daniel Abbas Sconaviae, quandoque Prior noster, cum die [4]) quadam missam celebraret, formam humani sanguinis in calice vidit. Et quia tunc temporis non fuit sibi conscius alicuius mortalis, eandem visionem nequaquam sibi ad iudicium, sed ad consolationem concessam speravit. Huius visionis testis est Gerardus [5]) monachus noster, aliquando concanonicus eius in maiori ecclesia Coloniae. Comparetur igitur [6]) visio haec visioni Godescalci, qui Dominum vidit sub specie panis in forma infantis, sicut dictum est capitulo secundo. Porro quod aliquando forma sanguinis quibusdam de sacramento dubitantibus ostendatur ad confortationem, sermo sequens declarat [7]).

1) C in. — 2) AD manifesta. — 3) B quae. — 4) ABCP in die. — 5) KR Bernardus. — 6) igitur om AD. — 7) C declarabit.

CAPITULUM XVIII.

De Heylardo sacerdote de Wuninsdorp qui formam humani cruoris vidit in calice.

Heylardus sacerdos de Wuninsdorp, cum die [1]) quadam in ecclesia iam dictae villae missam diceret, et de sacramento ex immissione diaboli periculose dubitaret, quando ventum est ad orationem Dominicam ubi calix discoopertus deponi solet, humani cruoris speciem in illo vidit, et expavit. Ac si ei diceret Dominus: Si non credis sacramento, veritatem discas experimento. Et cum fides via sit ad speciem [2]), species haec sanguinea te reducat ad fidem. Duravit autem forma illa usque ad sumptionem. Interfuit eidem missae Hildeboldus Comes de Lunbere [3]), vir fide et opere parum catholicus. Heylardus vero sibi timens, magistro Johanni Decano Aquensi visionem retulit, a quo ego illam didici. Quod autem huiusmodi visiones quandoque fiant non solum ex culpa sacerdotis, imo etiam ex perfidia circumstantium, subsequens probat exemplum.

CAPITULUM XIX.

De cive Hildinshemensi qui in canone vidit calicem cum dubitaret sanguine Domini exuberantem.

Retulit mihi iam dictus magister Johannes aliam de sanguine Domini visionem satis terribilem. Cum in ecclesia sanctae Walburgis in Hildinsheim unde ipse oriundus est, sacerdos missam celebraret nomine Albero [4]), civis quidam post tergum eius stans, cum ea quae ibi tractabantur minus crederet, liquorem ita in calice exundare vidit, ut ad instar ollae ferventis supereffluens totam altaris superficiem operiret. Qua visione satis est territus, et spero quod per illam ad fidem sacramenti sit reductus. Habebat autem liquor exuberans formam sanguinis humani. Ac si ei voce Christi diceretur: Ego in ara crucis propter te *sicut aqua effusus sum* [5]), et tu de medicina tua dubitas?

1) AD in die. — 2) Cor. II, 5, 7. — 3) BC Limbere. — 4) CP Albertus. — 5) Psal. 21, 15.

CAPITULUM XX.

De Hertwico scholare qui vidit formam sanguinis in calice in Risene.

Johannes Pastor de Risene [1]) frater carnalis monachi nostri Bernardi, missam quadam die celebravit, et ministravit ei scholaris quidam adultus nomine Hertwicus. Qui cum [2]) post perceptionem corporis et sanguinis Christi vinum calici infunderet, visibilis cruoris formam in eo vidit. Sacerdos vero videre non potuit, et ideo forte quia ipse in culpa non fuit. Idem adolescens clericatum deserens factus est miles, et usque hodie se Christi sanguinem fundere ostendit, quia multos depraedatur et affligit. Referam tibi aliam visionem, de qua mihi non constat utrum propter sacerdotis aliquod meritum sive culpam, vel circumstantium ostensa est.

CAPITULUM XXI.

De Hildebrando sacerdote de Mestede [3]) qui vidit speciem cruoris in calice cum duobus militibus.

Hildebrandus sacerdos de Mestede [4]) iuxta Covardiam [5]), cum die quadam missam celebraret, facta transsubstantiatione, sanguinem sacramentalem saepedicto modo transformatum vidit in calice. Volens tanti miraculi habere testes, duos milites ex parochianis suis qui eidem missae intererant advocavit. Qui cum non vini sed cruoris speciem cum sacerdote vidissent, expaverunt valde; multum tamen confortati sunt in fide. NOVICIUS: Satis expeditus sum de sacerdote et circumstantibus; sed miror si aliquando huiusmodi miracula contingant propter eos qui praesentes non [6]) sunt. MONACHUS: Etiam frequenter.

1) B Reysene. — 2) B cum missam — celebraret, et ministerium ei — Hertwicus faceret, ille cum. — 3) A Nensteme, B Neynstede, C Niensteyne, P Musteine. — 4) B Neynstede, CP Mescede. — 5) B Covordiam. Cövorden oppidum provinciae Transisalanae. — 6) non add BD.

CAPITULUM XXII.

De corporali sacramento infuso, qui[1] ablui non potuit, donec inclusa dubitans illud videret.

Sacerdos quidam in Dioecesi Coloniensi, quadam die missam celebrans, iusto Dei iudicio calicem cum sanguine in canone fudit super corporale. Quod statim humani cruoris concepit formam. Cumque dicta missa sacerdos nimis moerens super calicem illud crebrius lavisset, rubeum colorem abluere non potuit. Tunc amplius territus, orationes omnibus suis parochianis instituit, corporale lavit, sed non profecit. Quo viso tollens secum sacrum[2] lintheum, Rudolphum Scholasticum Coloniensem, virum magni nominis accersivit, casum exposuit, corporale ostendit, et quod nullo liquore color ille sanguineus ablui, nullaque arte sive oratione posset deleri contestatus est. Cui ille sicut vir prudens respondit: Estne aliquis in parochia vestra, qui de hoc sacramento dubitet? Respondit sacerdos: Est quaedam inclusa, quae frequenter inde dubitat. At ille: Ostendite illi, forte idcirco Deus vestigia sanguinis in hoc corporali deleri non sinit, quatenus eis visis illa in fide roboretur. Quod cum factum fuisset, expavit mulier et credidit, et Deus statim pristinum colorem in lintheo reformavit.

CAPITULUM XXIII.

Item de corporali infuso, in quo sanguis humanus apparuit.

Similis casus contigit iuxta[3] nos, fine tamen dissimili. Cum sacerdos quidam in ecclesia, cuius nomen excidit sicut et sacerdotis, missam festinanter et negligenter diceret, calicem fudit. Timens vero pro tanta negligentia si ad aures praelatorum deveniret, diutius ab altaris officio suspendi, casum suppressit; dictaque missa corporale complicavit et abiit. Aestimabat enim quia nemo vidisset. Erat enim sacerdos ille et forte adhuc est malae vitae, vagus et negligens valde. Campanarius vero quem negligentia minime latuerat, post discessum sacerdotis corporale revolvit; et ecce sanguis ru-

1) P quod. — 2) AD tollens sacrum, B tollens secum. — 3) B circa, ADP apud.

bens ac madens in omnibus partibus per quas liquor calicis defluxerat apparuit. Territus homo de tam mirabili visione, statim Coloniam cucurrit, Conradum nunc Praepositum maiorem, tunc Decanum, ceterosque Priores convenit, et quid praedicto sacerdoti contigerit, quidve viderit per ordinem recitavit. Cui praeceptum est ut tali die allato secum corporali Coloniam rediret, ut et veritatem plenius agnoscerent, et qualiter de tanta negligentia satisfaciendum esset plenius [1]) deliberarent. Ego eodem tempore veni Coloniam, et recitata sunt mihi omnia haec a Bernardo maioris ecclesiae canonico. Quid vero post haec [2]) actum sit, non intellexi. Estne tibi adhuc satisfactum tot et tantis exemplis, an adhuc plura requiris? NOVICIUS: Sic mihi satisfecit oratio tua, ut iam non dico credam, sed quod amplius est [3]), sciam post consecrationem sub specie vini verum esse sanguinem Christi. Cum enim Apostolus dicat, *fidem esse substantiam rerum sperandarum, argumentum non apparentium* [4]), quae visu tam manifeste ut dictum est percipiuntur, iam non creduntur, sed sciuntur. Quod sub tam multiplici testimonio visum est, me vidisse reputo. MONACHUS: Adhuc subiungam duo exempla, per quae cognosces quod etiam quandoque Dominus in simplici liquore operetur miracula, ad honorem tanti sacramenti.

CAPITULUM XXIV.

De infirmo cui ablutio conversa est in sanguinem.

Sacerdos quidam, sicut mihi alius quidam religiosus sacerdos retulit, infirmum aliquem [5]) visitavit. Erat idem infirmus laicus admodum religiosus. Qui ait sacerdoti: Domine, num [6]) hodie celebrastis? Respondente illo, etiam; aegrotus subiunxit: Peto ut manus quibus tractastis sacrum Christi corpus et sanguinem, coram me abluatis, eritque meae infirmitati eadem ablutio antidotum. Quod cum fecisset, aqua in crathera munda [7]) recepta est. De qua cum bibisset infirmus, residuam [8]) in cistam poni iussit, et diligenter operiri. Postea cum eandem aquam requireret, puer a cistam acce-

1) plenius om B. — 2) B hoc. — 3) est om AD. — 4) Hebr. 11, 1. — 5) B quendam. — 6) BCD non, P mi. — 7) D crathere mundo. — 8) B residuum.

dens non aquam in crathera, sed purum sanguinem reperit. Quo allato, pro sacerdote missum est, a quo in ecclesiam deportatus, inter reliquias positus est. NOVICIUS: Quid sentis de sanguine isto? MONACHUS: Non credo fuisse Christi sanguinem, quia aqua in illum minime vertitur, nec vinum quidem absque debita sacerdotis benedictione. Deus vero ob devotionem hominis elementum mutavit, ut ostenderet quod eundem sanguinem quem sacerdos quotidie sumit in ecclesia [1]) sacramentaliter, fidelis quisque in omni loco possit sumere spiritualiter.

CAPITULUM XXV.

De nobili femina cui ultima ablutio per panem suscepta conversa est in sanguinem.

Quaedam nobilis femina de Enthenich [2]), sicut a quodam edocta fuerat, tertiam ablutionem ex digitis sacerdotis in pane recepit, credens si eandem per quatuor partes agri sui reconderet, quod nulla aeris intemperies vel grando segetes laederet. Panem interim in scrinio suo reponens, dum tempore oportuno accederet, quatenus eum per agrum suum divideret, in sanguinem coagulum [3]) eum vidit conversum. Territa nimis marito eum ostendit atque sacerdoti. Pro qua re omnes a Prioribus Coloniensibus citati, sacerdos satis punitus est, illis vix se excusantibus quod nullum foret in causa maleficium. Non enim placet Deo si ad aliquos usus temporales sacramenta illa convertantur. NOVICIUS: Placet quod dicis. Nunc peto ut exempla proferas de digne conficientibus. MONACHUS: Prius tibi ostendere volo qualis esse debeat [4]) vita sacerdotum digne conficientium.

CAPITULUM XXVI.

Qualis esse debeat vita sacerdotum.

Gloria vitae sacerdotalis in duobus praecipue consistit, castimonia [5]) videlicet et scientia. Debet enim castus esse et litteratus. Exemplum castimoniae habes in Zacharia patre

1) BC in ecclesia quotidie sumit. — 2) Endenich villa iuxta Bonnam. — 3) D coagulatum. — 4) AD debeat esse. — 5) C in castimonia.

Johannis, de quo Lucas sic ait: *Et factum est ut impleti sunt dies officii eius, abiit in domum suam*[1]. Vicis suae tempore Pontifices templi tantum officiis mancipati, non solum a complexu uxorum, sed etiam a domorum ingressu abstinebant. Nostris autem sacerdotibus a quibus non carnalis successio, sed spiritualis perfectio quaeritur, qui quotidie praesto debent esse altari, perpetua castitas indicitur. Quod vero litteratus esse debeat, testis est Malachias qui dicit: *Angelus scientiarum est, et legem ex ore eius requirent*[2]. Hinc est quod Hely sedebat ante fores tabernaculi[3], ut responderet omni quaerenti. Audi quid illitterato sacerdoti per Ozee dicatur: *Quia tu scientiam repulisti, repellam te ne sacerdotio fungaris mihi*[4]. NOVICIUS: Numquid omnes sacerdotes illitterati repellendi sunt a Domino? MONACHUS: Non. Quibus deest usus scientiae exterioris, habeant ut praedictum est *lumbos praecinctos, et lucernas ardentes in manibus*[5], id est opera bona. Quod si sibi commissos illuminare non valent verbo praedicationis, ad divinum amorem illos accendere studeant exemplo bonae conversationis. Introiens sacerdos ad altare Dei, lavare debet faciem, os et manus, id est maculas cogitationis, locutionis et operum, in labro aeneo quod fecit Moyses ex speculis mulierum[6]. Aqua est contritio, manuterium[7] confessio. Quod illa abluit, ista abstergit. Specula mulierum sunt exempla sanctarum animarum, fides scilicet Abrahae, obedientia Ysaac, lenitas Jacob, mansuetudo Moysi, humilitas David, zelus Heliae, pietas Josiae, castitas Danielis. In his si sacerdos se consideraverit, facile cognoscet suam imperfectionem. NOVICIUS: Qualis esse debeat conficiens, satis ostendisti; nunc me expedias in quibus consistat potentia conficiendi. MONACHUS: Quae de his legi vel audivi, paucis explicabo.

CAPITULUM XXVII.

Quae exigantur in sacerdote, ut Christi corpus possit conficere.

Tria exiguntur in sacerdote ut possit conficere, ordo, verba, intentio. Quartum est substantia panis et vini. NO-

1) Luc. 1, 23. — 2) Malach. 2, 7. — 3) Reg. I, 1, 9. — 4) Osee 4, 6. — 5) Luc. 12, 35. — 6) Exod. 38, 8. — 7) BCDP manutergium.

VICIUS: Quid si post [1]) benedictionem panis, vinum per negligentiam non esset in calice? MONACHUS: Ex consuetudine ordinis nostri cogimur credere ibi esse corpus Christi, quia benedictionem panis non repetimus, sed calicis tantum. Simile sentio, si sacerdos post prolationem verborum illorum, *Hoc est corpus meum,* subsisteret, neque calicis benedictionem perficere posset. Magister Petrus Cantor et sequaces eius hoc non concedunt, dicentes non posse fieri transsubstantiationem panis in corpus Christi, donec prolata sint haec verba, *Hic est sanguis,* et cetera. Quibus multi doctorum contradicere videntur in suis scriptis; similiter et verba evangelica. Prius Dominus panem benedixit, porrigens illum discipulis ad manducandum, iam non panem, sed corpus suum. Postea quam coenatum est, aliquo intervallo interiecto, benedixit calicem. Quis dicere audeat ibi non fuisse corpus Christi, nisi calice prius consecrato? Nullus omnino. NOVICIUS: Estne in tali casu sanguis Christi? MONACHUS: Etiam, in corpore non in calice. Non enim corpus Christi est sine sanguine; nec tamen ibi est per conversionem, quia ante prolationem horum verborum, *Hic est sanguis,* vinum non est conversum in sanguinem. NOVICIUS: Da mihi exemplum, quod sub specie panis sit corpus Christi antequam calix benedicatur. MONACHUS: Superius capitulo secundo habes exemplum in visione Godescalci qui mox prolatis his verbis, *Hoc est corpus meum,* vidit Christum in forma humana. NOVICIUS: Si statim Christus est ibi totus, superflue videtur mihi calix consecrari. MONACHUS: Sub duabus ergo speciebus celebrat hoc sacramentum Ecclesia, ut animae et corporis susceptio in Christo, et utriusque liberatio in nobis significetur. Nec plus sub utraque, nec minus sub altera tantum sumitur hoc sacramentum. Eadem enim ratio est, ut ait Hylarius, in corpore Christi, quae in manna praecessit. De quo qui plus colligebat, non amplius habebat, nec qui minus paraverat, minus inveniebat [2]). NOVICIUS: Satis de his expeditus sum. MONACHUS: Non inutiliter his praemissis videamus quantum gratiae et gloriae mereantur sacerdotes digne conficientes.

1) ABP quid si in calice post. — 2) Exod. 16, 18.

CAPITULUM XXVIII.

De sacerdote Claustri in cuius manibus infra canonem Christus visus est.

In Hemmenrode sacerdos quidam senex Henricus nomine ante paucos menses defunctus est, vir sanctus et iustus, qui annis plurimis in eodem coenobio fuerat sacrista. Hic cum die quadam in choro conversorum ad altare sancti Johannis Baptistae celebraret[1]), quidam ex conversis circumstantibus Salvatorem in effigie hominis in manibus eius contemplatus est. Ipse tamen sacerdos non vidit. Haec mihi retulit quidam ex senioribus domus illius.

CAPITULUM XXIX.

De Hermanno Abbate in cuius manibus Henricus de Hart Christum vidit in missa.

Cum in eodem Claustro et ad idem ut puto altare dominus Hermannus die quadam missam diceret, Henricus conversus de Hart, cuius supra saepe memini, in canone columbam miri candoris iuxta calicem vidit residentem. Vidit et ante sumptionem infantem pulcherrimum, qui ex manibus eius usque ad summitatem crucis ascendere visus est. Qui mox descendens sub specie panis a sacerdote sumptus est. Ex qua visione colligitur quod sub specie panis sit veritas corporis Dominici, et quod illa ineffabilis transsubstantiatio auctoritate fiat Spiritus sancti. Hermannus vero visionem non vidit. NOVICIUS: De malis sacerdotibus quaestio mihi nulla est; quare autem boni sacerdotes eum quem in altari esse credunt non videant, satis admiror. MONACHUS: Ut non videndo, sed credendo amplius mereantur. Fides non habet meritum, ut ait Gregorius[2]), cui humana ratio praebet experimentum. Cum idem Hermannus tunc Prior existens in Hemmenrode, nocte quadam infra matutinas Deum orasset, ut sibi revelare aliquid[3]) dignaretur de statu suo, mox ut residens oculos clausit, quidam ei assistens fotrum in quali[4]) scyphi a conviantibus[5]) portari solent argentei ostendit. Ipse vero,

1) B missam celebraret. — 2) Gregor. Homil. in Evang. XXVI, 1. BCP fides ut ait Gregorius non habet meritum. — 3) BCD aliquid revelare. — 4) B quo. — 5) BDP convivantibus, C communicantibus.

sicut mihi retulit, orationis praemissae reminiscens, cum intra se diceret, quomodo pertinet ad statum tuum visio fotri humilis[1]? ille statim superiorem thecam cuius cacumen in nodum desinebat, manu suspendit; et ecce videt[2]) pixidem Dominici corporis, cathena aurea ex eodem nodo dependentem. Sicque visio disparuit. Et cognovit Prior corpus fuisse Dominicum, quod iugiter in theca sui cordis per memoriam circumferre consuevit, sperans ex hoc suum statum in oculis Domini minus esse despectum. Quantum in sacerdotibus digne celebrantibus gratia ascendat, et merita crescant, visiones subnexae declarant.

CAPITULUM XXX.

De sacerdote qui infra canonem a terra suspenditur.

Novi quendam sacerdotem ordinis nostri, qui hanc gratiam accepit a Domino, ut quotiens cum devotione missam celebrat, per totum canonem usque ad sacramenti perceptionem[3]), in aere ad mensuram pedis unius se stare sentiat[4]). Nec mirum. Devotio enim ignea est, et semper nititur sursum. Nec magnipendo, si quandoque sibi attrahat suum exterius domicilium. Interior vero eius casa sive domicilium mens est. In qua maiorem habet potestatem, quia illam in coelum sublevat. Cumque tantam gratiam ab alio quodam sacerdote eius amicissimo comperissem, scire volens veritatem, non absque timore ab ipso coepi sciscitari quae audieram. Qui statim rubore perfusus, cum me confundere nollet, ita esse confessus est. Quando festinanter et sine devotione celebrat, vel quando strepitu circumstantium impeditur, praedicta ei gratia subtrahitur. NOVICIUS: Quantum ex his colligo, summum silentium sacerdotis devotio in missae silentio requirit. MONACHUS: Verum dicis. Si sacerdos legalis oraturus pro salute populi solus intravit in sancta sanctorum, et omnis populus, sicut de Zacharia legitur[5]), erat foris exspectans hora incensi, ne orantem impediret: quantomagis sacerdos gratiae qui iam non corruptibile pro una gente sacrificium, sed pro totius mundi salute Patri offert Filium, summam in

1) BCP huius; mox C ille vero statim. — 2) BDP vidit. — 3) A confectionem. — 4) conf. VIII, 72. — 5) Luc. 1, 10.

altari pacem requirit et silentium? Unde et beatus Ambrosius post Evangelium monere solebat populum, ut a tusci[1] et omni inquietudine se temperarent tempore canonis. Quod vero devotio ignea sit, et rursum nitatur ut praefatus sum, sequens visio demonstrat[2]).

CAPITULUM XXXI.

De Ulrico monacho Vilariensi.

In Vilario Brabantiae ante hoc biennium monachus quidam defunctus est nomine Ulricus, iuvenis disciplinatus, et valde gratiosus, tam corpore quam mente virgo. Hic cum in Namuco[3]) die quinto decimo ante mortem suam missam celebraret, sicut mihi retulit praedicti loci[4]) Prior, venerabilis inclusa Uda[5]) nomine, cui Deus multa revelare consuevit, globum igneum super caput eius conspexit. Erat enim tunc temporis grangiarius. Qui cum infirmatus, in extremis ageret, et Abbas deesset, dixit ei quidam ex circumstantibus: Velletis dominum Abbatem modo[6]) videre? Etiam, inquit, valde illum videre desidero, ut praesens congaudere possit mihi eunti ad nuptias. Et adiecit: Cras habebitis propter me festum, scilicet duas missas. Quod ita factum est. Nam altera die dicta missa in conventu, post primam, erat enim Kalendas[7]) Octobris, animam virgineam efflavit, quae a coelestibus paranimphis suscepta, in aethereum thalamum ad nuptias agni, et ad amplexus sponsi deducta est. Post tertiam vero celebrata pro eo missa sollemniter in conventu, secundum quod ipse praedixerat, terrae commendatus est. Et sicut mihi dixit dominus Wilhelmus nunc Abbas Vilariensis, tunc Prior ibidem[8]), ne unum quidem peccatum mortale deprehendere potuit in eius extrema et generali confessione. Fuerat siquidem magnae spei iuvenis, vultum habens angelicum, moribus bonis adornatus, natione Coloniensis. Praedicti[9]) vero sacerdotis personam mihi prodere non licet. Est enim vir tantae perfectionis, ut tanta gratia dignus sit, et verbis eius non credere, si tibi propalaretur, sacrilegium iudicares. NOVICIUS: Ulricum quantum ad praedictam visionem similem iudico sancto

1) BCDP tussi; conf. IV, 100. — 2) C declarat, B declarabit. — 3) CP Namurco. — 4) ADP loci praedicti. — 5) BC Oda; sic et cap. 35. — 6) modo om AD. — 7) BC erant — Kalendae. — 8) BC ibidem Prior. — 9) cap. 30.

Martino, de cuius capite cum altare benediceret, etiam globus igneus emicuit. MONACHUS: In utroque signum fuit magnae devotionis, cuius auctor Spiritus sanctus est, qui in igne super Apostolos apparuit. Unde non immerito a sacerdote ante canonem sursum corda habere monemur.

CAPITULUM XXXII.

De sacerdote cui Dominus tantam contulit devotionem, ut venter eius dirumpi [1]) videatur, accedenti ad altare.

Alium itidem novi sacerdotem, cui accedenti ad altare tantam Dominus saepe contulit devotionem, ut esset *venter eius* [2]), sicut scriptum est in Job [3]), *quasi mustum absque spiraculo, quod laguncula novas dirumpit* [4]). Et sicut ipse mihi confessus est, adhuc enim vivit, tam vehementes motus nonnunquam in corde eius devotio excitavit, ut pectus dirumpi [5]) videretur. Oportebat eum motus eosdem propter circumstantes reprimere. Quae peccatorum vincula huiusmodi impulsus non dirumperent [6])? Huic congruit illud Davidicum: *Dirupisti* [7]) *vincula mea, tibi sacrificabo hostiam laudis,* et cetera [8]). NOVICIUS: Puto quod valde mundis manibus sacrificent, qui tam flammeum pectus habent. MONACHUS: Quod huiusmodi sacerdotes non solum mundas, sed [9]) lucidas tempore sacrificii manus habeant, exempla sequentia declarant [10]).

CAPITULUM XXXIII.

De Richmude quae hostiam in elevatione ad instar cristalli vidit perlucidam.

Cum die quadam sacerdos quidam in Monte sanctae Walburgis missam celebraret, religiosa virgo Richmudis, cuius memini in distinctione octava capitulo septimo, post tergum illius stans, hostiam in elevatione tam lucidissimam [11]) vidit, et tam perspicuam, ac si fuisset cristallina, et radio solari perlustrata. Nec impediebant pollices sacerdotis quibus ho-

1) CD disrumpi. — 2) AD ut eius venter. Conf. IV, 8. — 3) Job 32, 19. — 4) CP disrumpit, D dirumpit ebullit. — 5) CP disrumpi. — 6) P disrumperent; C reprimere, ne pectoris vincula huius (sic) impulsu disrumperentur. — 7) B disrupisti. — 8) Psal. 115, 16—17. — 9) B sed et. — 10) B declarabunt. — 11) BC lucidam.

stiam tenebat in aliqua parte hostiae claritatem, quia eadem gratia pollices dotabantur. Necdum tamen factam ibi fuisse puto transsubstantiationem. Vocabatur autem sacerdos Wilhelmus, aetate quidem iuvenis, sed vitae regularis, in capella iuxta Nussiam [1]) professus. Visionem hanc Richmudis ipsa Subpriori nostro Gerlaco retulit, et ipse mihi. NOVICIUS: Si tanta claritas fuit in pane ut opinaris nondum benedicto, puto magnum esse fulgorem in ipso corpore [2]) Dominico. MONACHUS: Hoc [3]) sequens visio prodit.

CAPITULUM XXXIV.

Item de devotione eiusdem quando communicabat, et de claritate quam vidit super altare in canone.

Cum [4]) eadem Richmudis, sicut ab eius ore audivi, in praedicta ecclesia ad missam matutinalem staret, infra canonem circa sacramentum maximam contemplata est claritatem. Putans primo quod radius solis [5]) per fenestram demissus [6]) altare illustraret, propius accessit, et ecce claritas eadem sensim se oculis eius subtraxit. Et intellexit statim quia lux eadem fuisset ex claritate corporis Christi, non ex sole naturali, cuius ortum eadem hora longe praecesserat. De ipsa vero Richmude et de eius devotione circa illud sacramentum mira dicturus sum. Quando vero gratia communicandi accedebat ad altare, aliquando ante perceptionem, aliquando post habebatur, tenebatur, trahebatur, nunc mentis excessum, nunc corporis defectum incurrens, ita ut dicere posset cum Jeremia: *Factus est quasi ignis flammigerans in ossibus meis, et defeci sufferre non sustinens [7]).* Videntes haec sacerdotes saepe turbabantur, et circumstantes admirati sunt. Haec de sacerdotibus digne celebrantibus dicta sufficiant. Vis nunc audire aliqua de his qui digne accedunt, et tamen sacerdotes non sunt? NOVICIUS: Volo et desidero valde. MONACHUS: Quantum apud Deum merecantur gloriae et dulcedinis, quantum gratiae et fortitudinis, quantum salutis et honoris, digne communicantes, sive communicare desiderantes, variis tibi pandam exemplis.

1) Neuss. — 2) B corpore benedicto. — 3) A haec. — 4) B dum. — 5) B solaris. — 6) C dimissus. — 7) Jer. 20, 9.

CAPITULUM XXXV.

De femina religiosa Brabantiae quam Christus propriis manibus communicavit.

Nondum duo anni sunt elapsi quod quaedam religiosa femina in Brabantia Uda nomine, de villa quae Thorinbus [1]) dicitur, ardenter nimis communicare desiderans, gratiam eandem sibi a sacerdote suo impartiri humiliter satis [2]) et instanter postulavit. A quo repulsam passa, dicente illo non debere feminas laicas pro libitu suo communicare, sed certo tempore, flevit et ingemuit. Cuius ardorem summus sacerdos attendens, non diu eam passus est fraudari a desiderio suo. Eadem enim nocte cum in stratu suo iacens vigilaret, et orationibus vacaret, Salvator cum multo splendore cubiculum eius ingressus, pixidem in qua corpus eius in ecclesia solebat poni [3]), propriis manibus portabat. Erat quoque [4]) circa eum flagrantia miri odoris, et multitudo angelorum in circuitu eius, qui concorditer cantabant antiphonam, *Speciosus forma prae filiis hominum*, et cetera. Cumque illa beata ad tantam gloriam stuperet [5]), stans coram ea Dominus ait: Quia sacerdos ille corpus meum tibi negavit, ego meis manibus te communicabo. Quod et fecit, hostiam unam de pixide tollens. Sicque recessit. Erat autem alia femina religiosa eius socia, in eodem cubiculo iacens et ipsa vigilans, quae omnia quae dicta sunt vidit. Quod cum ignoraret altera, aestimans eam sopore fuisse [6]) depressam, mane sciscitata est ab ea, utrumnam aliquid vidisset. Quae respondit: Etiam. Haec et haec de te vidi. Tunc certior de visione effecta, mox ecclesiam intravit, altare adiit, sacerdotem per quasdam verborum ambages quid de corpore Domini facere vel ubi illud reponere soleret [7]) interrogavit. Cui cum locum ostendisset, subiecit: O si mihi semper hic liceret versari, et respicere ad locum hunc sanctum. Petivit etiam sibi thecam reserari. Quod cum factum fuisset, ait sacerdoti: Nostis domine quot hic reposueritis particulas? Sic enim hostias vocare solent. Respondente sacerdote, etiam optime; subiunxit mulier: Rogo ut numeretis

1) P Thorinbais, C Torembais. — 2) satis add BC. — 3) BC recondi solebat. — 4) BC eratque. — 5) D exstupesceret. — 6) fuisse om AD. — 7) BC soleret reponere.

illas. Quod cum ille fecisset, et una [1]) minus reperisset, ex nimio terrore pene amens effectus, corruit et flevit. Cuncta siquidem firmacula, tam scrinii quam pixidis salva invenerat. Tunc eum femina consolata [2]), quid viderit vel quid de hostia actum sit exposuit, monens ne de cetero a tanta gratia tam vehemens desiderium repelleret. Haec nobis relata sunt a Johanne monacho nostro [3]), qui eodem tempore de praedicta villa veniens, veraciter ea ibidem contigisse cognovit. NOVICIUS: Benedicta sit gloria Domini de loco sancto suo [4]). MONACHUS: Non minoris gloriae est quod sequitur, et si non tam manifestum.

CAPITULUM XXXVI.

Item de Hildegunde vidua quam Christus per se ipsum communicavit.

In villa Lubbelare [5]) quae duobus milliaribus [6]) distat a Colonia, vidua quaedam honesta et religiosa erat, Hildegundis nomine, amica domini Henrici Abbatis nostri. Haec more illius viduae evangelicae pene nunquam recedebat de templo, ieiuniis et obsecrationibus serviens Deo [7]). Habebat autem filium militem iuvenem nomine Wilhelmum, a quo modicum ei impendebatur honoris, amoris et [8]) consolationis. Et cum abundaret, immemor naturae, sinebat illam egere, multis modis eam exasperans. Non est recordatus scripturae dicentis: *Maledictus a Deo qui exasperat matrem [9]).* Similia perpessa est a nuru, uxore [10]) filii. Quae cum infirmata, ad extrema devenisset, dixissetque ancillae: Fac me habere sacerdotem ut communicem; illa verba eius detulit ad nurum dicens: Domina mea petit sacerdotem. Cui illa substomachando respondit: In hebdomada ista accepit corpus Domini, et tamen videtur mihi quod adhuc vivat. Et adiecit indignando: Vade voca illum. Qui cum venisset cum corpore Domini, ait infirma: Quare venistis domine? Respondente sacerdote, ut communicem vos; respondit: Dominus meus cuius corpus petivi, iam hic fuit praesentialiter, et suis manibus me communicavit.

1) BC unam. — 2) D consolata est. — 3) B a monacho nostro Caesario. — 4) Ezech. 3, 12. — 5) Liblar. — 6) ABDP milliariis. — 7) Luc. 2, 37. — 8) C aut. — 9) Eccli. 3, 18. — 10) C scilicet uxore.

Ex hoc nunquam suscipiam illud ab homine. Post aliquot vero dies defuncta est. Et quia scriptum est: *Qui non honorat patrem et matrem, non laetabitur in filiis,* Dominus eadem hebdomada Wilhelmi primogenitum extinxit; reliqui vero eius liberi, cum ferme [1]) essent duodecim, secundum ordinem infra breve tempus omnes defuncti sunt.

CAPITULUM XXXVII.

De converso Livoniae qui communicare desiderans hostiam reperit in ore suo.

Retulit nobis dominus Bernardus de Lippa Abbas Livoniae, nunc Episcopus ibidem, rem satis gloriosam. Cum quidam si bene memini conversus, qui nuper fidem susceperat, monachos communicare vidisset, et sibi hoc minime licere cognovisset, stans contra altare communicandi desiderio suspiravit. Et ecce pius Dominus sine sacerdotis ministerio de altari per sacramentum descendere dignatus est in os eius. Qui mox hostiam aperto ore ostendens, et causam tantae gratiae manifestans, cunctos qui aderant in stuporem convertit. Eandem enim hostiam defuisse repererunt in altari. Simile huic contigit ante hoc biennium, quod tanto erat mirabilius, quanto sensui humano profundius.

CAPITULUM XXXVIII.

Item de Erkenbaldo de Burdem, cui idem contigit, cum ei ob occisionem cognati sacramentum fuisset negatum.

Erkenbaldus de Burban [2]) vir nobilis et potens, erat tantus [3]) amator iustitiae, ut nullam in iudiciis respiceret personam. Hic cum graviter infirmaretur, lectoque decumberet, in proxima camera tumultum, clamoresque femineos audivit. Qui cum de causa sciscitaretur, nullus ei circumstantium veritatem dicere praesumpsit. Tunc mittens unum ex pueris, ait: Praecipio tibi sub interminatione oculorum tuorum, ut dicas mihi meram veritatem. Cui ille pavens respondit: Domine, domicellus meus filius sororis vestrae feminam vi [4]) opprimere voluit, et haec fuit causa clamoris. Ad quod

1) BDP fere. — 2) B Burbon, C Burbair, P Burbay. — 3) ACDP nobilis erat et potens, tantus. — 4) BC ibi.

verbum valde commotus, dixit militibus: Ite, et suspendite illum. Milites obedientiam simulantes, postquam egressi sunt, dixerunt ad invicem: Si occiderimus iuvenem hunc nobilem, et dominus noster sicut opinabile est mox [1]) mortuus fuerit, vel morte mulctabimur, vel erimus extorres. Omnia tamen iuveni intimantes, et ut praesentiae avunculi se subtraheret commonentes, post horas aliquas ad dominum suum ingressi [2]), se eius implesse mandatum affirmaverunt. Quinto vero die iuvenis aestimans avunculum de culpa esse placatum vel immemorem, aperto ostio introspexit. Quem ut infirmus conspexit, verbis blandis advocans [3]) iuxta se sedere praecepit. Uno vero brachio collum eius stringens, et manu altera cultellum suum clam extrahens, gutturi eius infixit, et occidit. Qui cum planctu [4]) et dolore multorum elatus, toti provinciae incussit horrorem. Sed et Erkenbaldo additus est dolor dolori, adeo ut invalescente infirmitate pro Episcopo mitteret, petens sacrum sibi corpus deferri. Qui cum venisset, ille cum multis lacrimis et contritione cordis omnia peccata sua confessus est, tacita tamen iuvenis interfectione. Super quo Episcopus miratus, respondit: Quare subticetis parricidium quod commisistis in cognatum vestrum? Dicente illo, fuitne hoc peccatum? subiecit Episcopus: Etiam, crudele nimis. Et ille: Ego neque peccatum iudico, neque a Deo mihi remitti deposco. Respondente Episcopo, ego vobis Christi corpus non tradam, nisi parricidium idem confiteamini; subiunxit vir nobilis: Sciatis me domine [5]) illum non occidisse ex aliquo rancore sive motu irae, sed solummodo ex Dei timore, zeloque iustitiae. Nunquam aliquis filium sororis plus diligere potuit, quam ego illum dilexi. Si mihi corpus Domini mei negaveritis, ego illi corpus et animam meam committo. Haec [6]) enim dixit et egit propter exemplum, ne iustitiae et iudicio derogare videretur. Vix enim Pontifex limen domus egressus fuerat, et ecce aegrotus eum revocavit dicens: Revertimini domine Episcope, revertimini. Videte si in pixide habeatis corpus Christi. Quod cum fecisset, nec aliquid in ea reperisset, subiunxit ille: Ecce, quem mihi negastis, ipse se mihi non negavit. Apparuitque hostia in ore eius. Et im-

1) mox abest a libris. — 2) BC regressi. — 3) advocans add BC. — 4) B planctu magno. — 5) CP domine me. — 6) B hoc. Conf. III, 22.

pletum est in eo quod per Sapientem dictum est: *Diligite iustitiam, qui iudicatis terram. Sentite de Domino in bonitate, et in simplicitate cordis quaerite illum; quoniam invenitur ab his qui non tentant illum, apparet autem eis qui fidem habent in illum* [1]). Episcopus vero pavens tantum miraculum ubique divulgavit, per quem etiam quibusdam Abbatibus ordinis nostri innotuit, qui anno praeterito illud in Capitulo generali recitaverunt, cunctis Deum glorificantibus, qui facit mirabilia magna solus [2]). NOVICIUS: Valde me laetificat horum relatio. MONACHUS: Adverte nunc quanta sit in corpore Christi dulcedo.

CAPITULUM XXXIX.

De corporali dulcedine sanctimonialis quam percipit in sacra communione.

Novi quandam sanctimonialem ordinis nostri, quae illam a Domino accepit gratiam, ut quando communicat tantam ex ipso sacro corpore dulcedinem sentiat, ac si mel receperit. Non saporem panis, sed mellis ut dixi in masticatione sentit tota illa die, maxime ante perceptionem cibi corporalis, salivam habens mellifluam. Nec mirum. Legitur enim de manna, quod gustus eius fuerit quasi simulae [3]) cum melle. Est autem eadem sanctimonialis virgo vitae venerabilis, cuius personam supprimo, eo quod adhuc vivat, et se prodi non permittat.

CAPITULUM XL.

Item de dulcedine Aleidis Abbatissae Monasteriensis ex sacra communione.

Similem gratiam et forte maiorem, audivi collatam fuisse dominae Aleidi primae Abbatissae Monasterii civitatis Westfaliae. Haec quotienscunque corpus Domini a sacerdote suscepit [4]), non panis soliditatem inter dentes, neque panis saporem intra fauces [5]) sensit, sed ipsum sacramentum quasi favus mellis sine masticatione per guttur eius in ventrem defluxit, sic ut mira suavitate omnia eius interiora replerentur. Quando defuncta est, dominus Florentius Abbas de Campo sanctae

1) Sapient. 1, 1—2. — 2) Psal. 135, 4. — 3) ABC similae. Exod 16, 31. — 4) C sumpsit. — 5) AD os.

Mariae [1]) qui pater eius fuerat spiritualis, atque confessor, post sepulturam eius omnibus qui confluxerant eandem gratiam praedicavit. NOVICIUS: Si de cadavere leonis, ut legitur in Judicum, egressa est dulcedo, non miror si de corpore Christi qui est leo de tribu Juda [2]), dulcedo egreditur. MONACHUS: Juste moveris. Videtur huic beatae congruisse illud sponsi in Canticis Canticorum: *Favus distillans labia tua sponsa* [3]), subaudis, est tibi corpus meum. NOVICIUS: Quae tibi videtur fuisse causa illius dulcedinis in sacramento atque liquefactionis? MONACHUS: Ardor perfectae caritatis qua aestuabat [4]). Nam cum esset naturaliter vel potius ex abstinentia et laboribus semper pallida atque macilenta, quotiens eam communicare contigit, ita inflammabatur ut facies illius [5]) igneo colore resplenderet. Legitur in Exodo quod incalescente sole liquefiebat manna [6]). Manna sua albedine atque dulcedine significat Christum, qui ait: *Ego sum panis vivus, qui de coelo descendi* [7]). De quo et in Psalmo scriptum est: *Panem angelorum manducavit homo* [8]). Sol quia calet et illuminat, perfecta caritas est. Si ergo manna liquefiebat incalescente sole, non mirum si eius significatum dulcescit et liquefit inardescente caritate. Et licet in sacra communione huiusmodi dulcedo corporalis sive liquefactio sit rarior, non tamen ea dulcedine seu liquefactione quae in anima fit spiritualiter, est salubrior. Bene Christi dulcedinem senserat, qui ait: *Dulcis et rectus Dominus.* Et in alio loco: *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel ori meo* [9]). De liquefactione sponsa dicit in Canticis: *Anima mea liquefacta est, ut dilectus locutus est* [10]). NOVICIUS: Placet quod dicis. MONACHUS: Corpus Dominicum manna est absconditum, omne delectamentum in se habens, et omnis saporis suavitatem [11]). NOVICIUS: Si tanta gratia est in sacramento altaris, quid est quod alii aliis rarius communicant? MONACHUS: Quidam se subtrahunt ex humilitate indignos se iudicantes; alii minus curant, vel propter morsum conscientiae accedere non

1) Marien-Campe, Marienfeld, abbatia ordinis Cisterciensis, duobus fere millibus ab urbe Bielefeld. Coenobii huius alumnus fuit Bernardus Comes de Lippa, postea Episcopus in Livonia. — 2) Judic. 14, 8. Apoc. 5, 5. — 3) Cant. 4, 11. — 4) C add illa. — 5) BC eius. — 6) Exod. 16, 21. — 7) Johan. 6, 51. — 8) Psal. 77, 25. — 9) Psal. 24, 8. 118, 103. — 10) Cant. 5, 6. — 11) Apoc. 2, 17. Sapient. 16, 20.

audent. Priores spiritualiter communicant; sequentes magna gratia se privant. Quidam sunt qui et libenter communicant et tanta gratia se dignos exhibent; hi beati sunt. Ponatur duos aequales esse in caritate, et unus simpliciter ad Christi corpus [1]) accedat, alter vero simpliciter dimittat, in communicante sicut credo intenditur caritas, et fit in eis mox meriti inaequalitas. NOVICIUS: Unde hoc probas? MONACHUS: Manna non descendit sine rore, neque Christi corpus a bonis sumitur sine augmento gratiae. Quod bonum sit bonis communicare, duobus tibi sequentibus pandam exemplis.

CAPITULUM XLI.

De converso qui communicaturus vidit Christum sanguinem suum quasi stillare in calicem.

In Claustro cuius saepe memini, sicut mihi scripsit quidam ex sacerdotibus domus eiusdem, in quadam sollemnitate Nativitatis Domini, fratres ad sacram communionem se praeparabant. Cumque pacem iam accepturi, post Agnus Dei, terrae ut moris est procumberent, vidit frater quidam puerum Jesum, non tamen quasi recenter natum, sed in cruce quasi passum, cuius omnia vulnera cruorem stillabant, quem tamen calix sanctus subter positus totum recipiebat. Unde frater ille tantis sumendis sacramentis se indignum reputans, ad superiora stalla divertit, aliisque innuentibus ut procumberet [2]), se non processurum signavit. Prima autem cantata aliis ad Capitulum exeuntibus, ipse ad orationem faciendam ut quidam facere solent divertit. Veniensque ad altare sanctae crucis orationi intendit, et videbatur ei tempus breve prae devotionis magnitudine. Cumque [3]) orationem protraheret, et abire tempus non sentiret, apparuit ei beata Dei Genitrix, et alloqui eum dignata est. Cur, inquit, hodie sacrosanctum corpus et sanguinem dilecti filii mei non sumpsisti? At ille non ore sed corde se indignum clamabat. Ad quod beata Virgo respondit: Tu te indignum cogitas, et quis putas tanta re dignus esse potest? Hanc igitur offensam tibi condonabo; sed vide ne de cetero simile feceris. Igitur cum orationi intentus et confabulatione beatae Virginis delectatus, quasi in extasi raptus esset, tandem ad se rediit, et ad Capitulum

1) BC corpus Christi. — 2) D procederet. — 3) que om C.

post alios accurrere[1]) festinabat. Ibat, et ecce occurrebant illi aliquanti fratres sacra altaria circueuntes. Capitulum vero finitum erat. Ipse autem nesciens, et se tempestive ad Capitulum accurrere aestimans[2]), adhuc orabat; sed subsequens monachus signum tertiae pulsavit. Tunc demum intelligens quae circa se gerebantur, se ab hac noxa illi ad solvendum[3]) commisit, qui eum sic absentaverat.

CAPITULUM XLII.

De converso qui vidit in os alterius conversi sacerdotem mittere puerum pulcherrimum.

Ibat post haec[4]) in Coena Domini quidam frater ad sacram communionem. Fuit plane in maximo torpore et diffidentia, ita quod etiam si fieri posset vellet se sacrae communioni non interesse. Procedebat igitur ad altare, vel potius eundo se quasi subtrahebat, adeo ut sequentibus esset molestus, ipsumque propellerent. Cumque ventum esset ad[5]) gradum presbyterii, conversus vidit alium fratrem de quo supra dictum est sequentem. Venitque ei in memoriam visio quaedam quam ab illo didicerat, ac subito mutatus in virum alterum, ibat spirans et anhelans, spiritu iudicii et ardoris accensus quasi furnus et inflammatus, ita ut se capere vix[6]) posset. In tali ergo spiritu cum esset, et iam ad altare alacriter festinaret, vidit ille subsequens, et ex signis apparentibus interioris hominis illius statum coniecit. Humiliante itaque se illo, vidit iste posterior[7]) speciosissimum puerum manibus sacerdotis desuper altare accipi, et in os illius fratris deponi. Et cum videret, terrae procumbens, ipsum quem viderat adoravit. Moti sunt autem super hac venia illius quidam, eo quod inordinate fecisse videretur. Et convenit eum unus in audientia plurium, minans[8]) se eum proclamaturum. At ille causam ei qui sciebat commisit, ut ab hac eum verecundia tueretur. Qui immisit ei spiritum silentii et quietis, et non movit illum. Porro ille qui puerum Jesu susceperat et portabat, ibat et revertebatur in similitudinem fulguris choruscantis[9]). Incedebat

1) AP occurrere, B currere. — 2) ACP occurrere existimans, B currere existimans. — 3) BCP illi absolvendum, R illi ad absolvendum. — 4) BC hoc. — 5) B ante. — 6) BD vix capere. — 7) C prior. — 8) minans om AD. — 9) Ezech. 1, 14.

vel potius ferebatur in iubilo cordis, in ardore spiritus vehementis, et in tantam spiritus ebrietatem devenerat, ut quasi a sensu alienatus prope modum se non sentiret, et vix ad stallum suum sine titubatione rediret. Super hoc ab illo alio saepe multumque conventus, omnimodis occultabat, donec ille tandem ei qui de statu eius coniecerat, aperire compulsus est. Et sic demum mutua sibi collatione quod [1]) viderant et senserant innotuerunt. NOVICIUS: Si se a sacra communione subtrahentes, a beata Dei Genitrice sic corripiuntur; si ipse Dei filius sub eodem sacramento tam veraciter et tam gloriose percipitur, et ex ipsa perceptione caritas intenditur, amodo libentius communicabo. MONACHUS: In sacra eucharistia quam multiplex sit gratia, quam multiplex virtus et medicina, subiecta declarabunt exempla.

CAPITULUM XLIII.

De Mauritio Episcopo Parisiensi qui in fine suo per communionem sacram sensum recepit.

Magister Mauritius Parisiensis Episcopus ante mortem suam tam graviter infirmatus est, ut materia rapta in cerebrum, sensum ei subtraxerit. In tali defectu positus, cum corpus Domini cum instantia postulasset, et hi qui circa eum erant propter sensus inopiam illud ei dare non auderent, procuraverunt cum sacerdote ut hostiam non benedictam apportaret. Qui cum venisset cum multa reverentia, qualiter decebat Episcopum communicare, mox ut limen domus sacerdos attigit, Episcopus clara voce clamavit: Tolle tolle, non est Dominus Deus [2]). Revelaverat Deus auriculam eius [3]), ut intelligeret quid circa se ageretur. Stupente sacerdote, nec non et aliis qui aderant, reversus est, verum Christi corpus deferens. Quod cum verbis catholicis valde atque compunctivis adorans, devote suscepit, cum quo et sensum ad Dei gloriam subtractum perfecte recepit. Sicque in bona confessione plenus fide et caritate migravit ad Dominum.

1) B quid. — 2) BC meus. — 3) Reg. I, 9, 15.

CAPITULUM XLIV.

De puerulo qui hostiam non benedictam corpus non esse Domini deprehendit.

Simile contigit cuidam infantulo, sicuti fratres eius carnales Ludolphus et Heydenricus monachi nostri mihi narraverunt. Qui cum infirmaretur, Spiritu sancto afflatus, corpus Christi sibi dari petivit. Cumque eum parentes compescerent, ille fortiter clamavit: Date mihi corpus Domini, date mihi corpus Domini. Delatum est verbum ad sacerdotem. Qui cum diceret, non est securum tali puero qui non intelligit quid sit, dare corpus Domini, hostiam ei detulit non benedictam. Quam cum ei porrigere vellet, et diceret: Ecce hic [1]) est corpus Domini; ut Dominus ex ore infantis perficeret laudem [2]), et destrueret perfidiam multorum, qui de eodem sacramento male sentiunt, inspiravit puero ut responderet: Quare me vultis decipere? Non est corpus Domini quod mihi offertis. Ad quod verbum sacerdos admirans, et puero aliquid divini [3]) inspiratum arbitrans, sacram ei communionem attulit, quam ille devote satis suscepit. NOVICIUS: Sicut considero per desiderium eucharistiae uterque istorum meruit spiritum prophetiae. MONACHUS: Tantae virtutis est illius [4]) desiderium, ut per ipsum [5]) quidam etiam revelationibus illustrentur. Verbi causa [6]).

CAPITULUM XLV.

De converso qui per desiderium communicandi spiritum meruit prophetiae.

Conversus quidam de Campo sanctae Mariae cum in quadam sollemnitate peteret a magistro suo licentiam eundi ad monasterium gratia communicandi, et ille non concederet, ceteris euntibus, ipse tristis remansit. Habebat enim maximum desiderium communicandi. Eadem nocte et sequenti die [7]), omnia quae intra monasterium spiritualiter agebantur, divinitus ei sunt revelata. Et licet absens esset corpore, spiritu tamen praesens fuit, communicans spiritualiter, et si non sacramentaliter. Reversis fratribus ipse eis per ordinem indicavit,

1) Ç hoc. — 2) Psal. 8, 3. — 3) C divinum, BP divinitus. — 4) C illud. — 5) libri spiritum. — 6) BC gratia. — 7) BC die sequenti.

quis missam maiorem celebrasset, quis legisset Epistolam, quis Evangelium; similiter ad vigilias qui monachi quas lectiones vel quae responsoria cantassent[1]), cunctis mirantibus exposuit. NOVICIUS: Quantum ex hoc loco coniicio, non bene faciunt qui tam salubre desiderium impediunt. MONACHUS: Hoc verum esse, sequens narratio declarabit.

CAPITULUM XLVI.

De femina religiosa quae communione sibi negata, dulcedinem eius sensit in gutture, similiter eius odorem ex remoto percipiens.

Quaedam religiosa virgo, saecularis tamen, cum a sacerdote suo corpus Domini peteret, ille iratus cum indignatione respondit: Vos mulieres semper vultis communicare secundum libitum vestrum. Et non dedit ei. Illa vero per totam missam et postea diu in ore et in gutture suo tantam sensit dulcedinem, ut non dubitaret adesse totius dulcedinis auctorem. Eadem virgo cum die quadam ex remoto deferri videret corpus Domini, miri odoris sensit ex eo flagrantiam. Quam tanto plenius percepit, quanto sacramento plus approximavit[2]). Gerlacus Subprior noster haec mihi retulit, dicens se ab ore praedictae virginis ea audivisse. NOVICIUS: Cum corpus Domini tantae sit dulcedinis, tantique odoris, miror quare solo eius esu corpora non sustententur. MONACHUS: Corpus Domini licet ore percipiatur, magis tamen cibus animae quam corporis est, nec nobis incorporatur, sed Christo nos incorporat. Attamen quod corpus communicantis quandoque sustentetur illo, duplici tibi pandam exemplo.

CAPITULUM XLVII.

De femina quae de solo corpore Christi vixit.

Femina quaedam, sicut monachus noster Renerus quandoque Scholasticus sancti Andreae in Colonia[3]) mihi recitavit, ex multa devotione saepe solita erat communicare. Quae quanto plus cibum coelestem coepit appetere, tanto amplius

1) B quas legissent lectiones vel quae cantassent responsoria. — 2) C appropinquavit. Conf. VII, 3. — 3) in Colonia om AD.

corporalem coepit fastidire. Quod ubi sensit, ex permissione sui sacerdotis singulis diebus Dominicis communicavit. Cui cibus ille vitalis tantam contulit fortitudinem, ut sine omni esurie corporali proximam exspectaret Dominicam. Hoc multo tempore actitans, gratiam sibi collatam praedicto sacerdoti confessa est. Ille vero cum Episcopo loci rem tam mirabilem recitasset, timens Episcopus aliquid fallaciae esse in causa, sicut vir sapiens respondit: Cum denuo venerit ad te, loco Dominici corporis hostiam ei porrigas non benedictam, per quam citius rei huius experieris veritatem. Quod cum fecisset sacerdos, femina tentatam se ignorans, mox ut domum rediit, tam vehementer esurire coepit, ut morituram se crederet si non ocius [1]) manducaret. Currens tamen prius ad sacerdotem, et eandem famem peccatis suis imputans, pedibus illius se prostravit, et gratiam divinitus collatam sibi subtractam lacrimabiliter exposuit. Quod ubi ille audivit, gavisus valde gratias egit Deo, qui facit mirabilia magna solus. Et dedit ei verum Christi corpus. Cuius virtute mox omnis esuries cessit, et gratia subtracta accessit. Episcopus vero haec[2]) audiens a sacerdote, et ipse Deum glorificavit. NOVICIUS: Rem recitas valde miraculosam. MONACHUS: Si Helias Propheta in fortitudine panis hordeacei ambulavit quadraginta diebus et quadraginta noctibus usque ad montem Dei Oreb [3]), quid miraris si femina haec incolumis potuit vivere pasta pane vitae? Multiplex ex illo fortitudo est, non solum animae, sed et corporis. Aliud habes supra exemplum de virgine de Quido [4]), quae praeter Christi corpus nihil comedit, excepta uva quam sugebat. In distinctione septima capitulo vicesimo hoc reperies. Audi [5]) nunc rem satis [6]) gloriosam.

CAPITULUM XLVIII.

De milite qui virtute sacrae communionis in duello triumphavit.

Lodewicus Comes Losensis [7]) pater huius qui adhuc superest, etiam Cometiam [8]) tenebat de Renhecke [9]). Cui propter

1) B citius. — 2) AD hoc. — 3) Reg. III, 19, 8. — 4) B Quida. — 5) B sed audi. — 6) BC valde. — 7) apud Mutium nominatur Lodewicus hic Comes Lohensis, teste Gelenio ad Vit. Engelb. p. 56. — 8) CP Comitiam. — 9) B Renthecke, C Rethecke.

absentiam miles quidam ministerialis bene natus, multas inferebat iniurias, sua [1]) sibi usurpando, et homines ad Cometiam pertinentes depraedando. Quod cum omnibus amicis suis Comes conquereretur, et die quadam diceret cuidam [2]) nobili viro qui ab eo bona tenebat, quare mihi non capitis illum praedonem? respondit: Bene eum caperem, si essem securus quod a vobis in corpore non laederetur. Quem cum accepta fide cepisset, Comes sophisma faciens, protinus sepulchrum fieri iussit, in quo militem mollibus [3]) involutum sine poena poni fecit; sicque terra opertum extinxit. Cuius cognati mox furentes coram Imperatore Frederico avo huius qui nunc imperat, contra praefatum virum nobilem cum multa vociferatione querimoniam deposuerunt, dicentes quod accepta pecunia Comiti illum tradiderit. Cumque Imperator fremeret, innocentem damnare volens, miles quidam honestus ascenso scamno loquendi licentiam petivit et obtinuit: Domine, inquiens, medietatem vix verborum audivistis. Si miles praesens esset, forte bene se [4]) excusaret. Respondente Imperatore, licentiam habeas adducendi eum; miles militem adduxit. Qui cum per advocatum plene se excusasset, instigantibus adversariis Imperator respondit: Verba sunt, non sic poenam evadet. Resistente ei milite qui illum adduxerat, et dicente, domine, si eum laeseritis, nunquam de cetero verbis vestris credetur; placatus Imperator adiecit: Modo liber abcedat, et si a me vel a meis postea captus fuerit, traditionis poenam exsolvet. Cumque vir nobilis venisset ad limen palatii, sciens longas Regibus esse manus, stans et apud se deliberans, rediit ad iudicium, dicens: Domine, non possum effugere manus vestras; tantum praesumo de mea innocentia et Dei misericordia, ut in instanti paratus sim me defendere secundum quod iustitia dictaverit. Et cum sim nobilis, iuri meo cedo. Respondit Imperator: Modo loqueris sicut probus vir. Quaesitus est in parte adversaria miles fortissimus, qui eum singulari duello impeteret. Die vero altera vir nobilis praemissa confessione corpus Dominicum suscepit; sicque cum adversario suo spem habens in eodem sacramento circulum pugnaturus intravit. Quem cum ille sicut vir validissimus impelleret et propelleret, et venissent simul ante Imperatorem, audiente tam

1) C sua bona. — 2) cuidam om AD. — 3) mollibus vestimentis. — 4) BCD se bene.

Imperatore quam circumsedentibus [1]) principibus, pugil clara voce ait ad militem: Dic mihi comedisti aliquid hodie? Respondente illo, etiam, corpus Domini mei comedi; miser ille subiunxit: Etiam si diabolum comedisses, hodie te prosternam. Ut autem pius Dominus sacramenti virtutem ostenderet, mox post verba blasphemiae vires blasphemo subtraxit, et suum militem adeo roboravit, ut illum coram se minaret ut puerum, nec stare posset. Qui tandem se reddidit. Sicque per esum Dominici corporis miles fidelis victoriam adeptus, cum multa gloria ad sua liber repedavit. Haec nobis retulit Theodericus monachus noster, quandoque Comes in Wiede [2]), qui duello interfuit, et haec quae dicta sunt vidit et audivit. Igitur sacra communio salus est et [3]) animae et corporis.

CAPITULUM XLIX.

De milite qui suspensus mori non potuit, donec Christi corpus percepit.

Miles quidam nobilis terram habens et castra, apud praedictum Fredericum Imperatorem a multis accusatus est quod provinciam spoliaret. Quem cum saepius citasset, et non comparuisset, tandem proscripsit, mandans suis ut illum caperent. Qui cum lateret, non [4]) tamen minus rapinas exerceret, casu a quodam ex officio captus, patibulo secundum quod Imperator praeceperat appensus est. Tertia die miles quidam praeteriens, cum vidisset illum, ait servo suo: Deus quam pulcher homo iste erat. Respondente puero, vir ille nobilis est consanguineus vester; accesserunt propius, ut depositum sepelirent. Ad quos ille de patibulo clamavit: Deponite me, adhuc enim vivo. Aestimantibus illis quia fantasma esset, subiunxit: Nolite timere, quia homo Christianus sum. Depositus vero, sic ait: Modicum obsequii ego peccator Deo impendi, propter quod misertus est mei. Singulis diebus tres orationes Dominicas, cum totidem veniis sanctae Trinitati dicere consuevi, angelica salutatione praemissa. Quinque vero orationes, cum quinque veniis, et Ave Maria, quinque vulneribus Christi. Simili modo unam orationem, id est Pater noster, angelo cui commissus sum. Item

1) ACDP circumstantibus. — 2) ACP Wieda, D Weda. Eadem varietas infra X, 53, nisi quod illic C habeat Wida, ut IV, 76. — 3) et om BCD. — 4) BC nec.

CAPITULUM LI.

De milite qui coram Christi corpore in luto veniam petens, luti immunditias non sensit.

Tempore schismatis inter Philippum et Ottonem, dominus Wido Cardinalis, aliquando [1]) Abbas Cisterciensis, cum missus fuisset Coloniam ad confirmandam electionem Ottonis, bonam illic consuetudinem instituit. Praecepit enim ut ad elevationem hostiae omnis populus in ecclesia ad sonitum nolae veniam peteret, sicque usque ad calicis benedictionem prostratus iaceret. Praecepit etiam ut quotiens corpus Domini [2]) deferendum esset ad infirmum, scholaris sive campanarius sacerdotem praecedens, per nolam illud proderet; sicque omnis populus tam in stratis quam in domibus Christum adoraret. Retulit eis eodem tempore casum satis miraculosum. Miles quidam in Francia fuit tantae devotionis, ut quotienscunque Christi corpus elevari sive deferri videret, prostratus illud adoraret. Contigit ut die quadam vestibus suis pretiosis indutus intraret civitatem [3]). Cumque platea in qua equitabat nimis esset lutosa, ex improviso obvium habuit corpus Domini. Quo viso modicum intra se deliberans ait: Quid facies modo? Si in tanta profunditate te prostraveris, perdita sunt vestimenta tua haec delicata; si vero non descenderis, saluberrimae consuetudinis [4]) transgressorem te semper accusabit conscientia. Quid plura? Praevalescente devotione de equo prosiliens in lutum se misit, in quo flexis genibus manibus elevatis Christi corpus adoravit. Et quia dulcissimus Dominus honorantes se non solum in futuro remunerat, imo etiam in praesenti nonnunquam rehonorat, hoc egit sua potentia, ut totius luti nec una quidem guttula vestimentis eius adhaereret. Tunc equum cum multa admiratione reascendens, amplius in fide confortatus [5]), Deum glorificavit. Simile contigit cuidam religiosae feminae in provincia nostra. NOVICIUS: Satis delector in istis miraculis. MONACHUS: Hoc etiam noveris, quia sicut Dominus sua sacramenta ut praedictum est honorantibus rependet [6]) honorem, sic blasphemantibus illa nonnunquam in praesenti poenalem inducit confusionem.

1) BC quandoque. — 2) corpus Domini add D. — 3) A in civitatem. — 4) D add tuae. — 5) AD confortatus in fide. — 6) ACDP rependit.

CAPITULUM LII.

De haereticis qui in ecclesiis furati sunt corpus Domini, et uno propter hoc suspenso.

Non est diu quod quidam sub scemate religionis venientes in Dioecesim Coloniensem, in diversis ecclesiis corpus Domini furati sunt. De reliquis [1]) vero ornamentis, calicibus scilicet, libris sive indumentis sacerdotalibus, nulla eis cura fuit. Ex quibus unus in provincia nostra deprehensus, et ubinam fecisset [2]) corpus Domini requisitus, respondit: In lutum iactavi illud. Propter quod miser suspensus, proiectus est in cloacam inferni. In proxima vero Synodo a domino Engilberto Episcopo praeceptum est, ut in omnibus ecclesiis Dioecesis suae corpus Domini sub clausura servaretur. NOVICIUS: Quid est quod haeretici hoc sacramentum tam vehementer persequuntur? MONACHUS: Quia fideles illud ante omnia venerantur, idcirco haeretici idem sacramentum illis in odium maxime execrantur. Multa in distinctione quinta capitulo vicesimo secundo, de errore haereticorum dixisse me recolo, et forte nimis; timeo enim aliquos ibi [3]) posse scandalizari; sed quicquid ibi dictum est, sicut testis est mihi Dominus, dixi ad gloriam Christi atque catholicorum, et ad confusionem haereticorum. NOVICIUS: Satisfactum mihi fateor, quantum gratiae mereantur digne communicantes; nunc ad indigne conficientes sermo procedat. MONACHUS: Prius tibi ex scripturis ostendam, quam periculose, et quam graviter peccent sacerdotes indigne conficientes.

CAPITULUM LIII.

De sacerdotibus indigne conficientibus.

Sicut legitur in Regum, Oza sacerdos bobus recalcitrantibus ad arcam ne declinaret manum extendit, et mox super temeritate eum Dominus occidit [4]). Dicitur eadem nocte fuisse cum uxore sua. Si sacerdos accedens ad arcam figuralem sublevandam, ob iam dictam causam morte mulctatus est, quid putas poenae merentur sacerdotes adulteri et fornicarii,

1) D reliquiis. — 2) fecisset germanismus est: wohin er gethan hätte. C fuisset. — 3) P inde. — 4) Reg. II, 6.

manibus pollutis[1]) verum Christi corpus tangentes? Si Johannes, ut ait Augustinus, a pueritia in heremo conversatus, in utero matris sanctificatus, ausus non fuit illum tremendum et reverendum angelis Domini verticem tangere, quomodo tu peccator et pollutus, non dico verticem, sed totum Christum Deum et hominem non solum tangere, sed in ergastulo polluti corporis quasi includere et incarcerare praesumis? Multa alia contra malos sacerdotes proferre tibi possem testimonia, sed magis te aedificant exempla.

CAPITULUM LIV.

De sacerdote in Hadenmare qui carbones visus est masticare in perceptione sacramenti.

In Hadenmare villa Dioecesis Treverensis, cum quidam sacerdos qui adhuc vivit, missam celebraret, Theodericus monachus Eberbacensis in hora sumptionis carbones nigerrimos illum vidit masticantem. Est enim[2]) sacerdos simplex et rectus, et multa ei[3]) divinitus revelantur. Existente me anno praeterito cum Abbate meo[4]) in eadem villa; habet enim domus de Eberbacho grangiam in eadem villa, et ad eum[5]) spectat divina illic procurare; retulit nobis magister grangiae dicens: Tantum pecuniae oportet me dare praedicto sacerdoti, ne ecclesia divinis careat; est enim homo vitae perversae ac luxuriosus, tres missas frequenter in die celebrans[6]). Cui Abbas respondit: Prius ei darem pecuniam ne celebraret. *Qui enim manducat et bibit indigne, iudicium sibi manducat et bibit*[7]). NOVICIUS: Quid significat[8]) quod carbones visus est masticare[9]). Sumuntne mali corpus Domini? MONACHUS: Sumunt sicut et boni, sed tantum sacramentaliter. Carbonem ignis creat, et est carbo extinctus[10]) ignis nutrimentum. Qui enim indigne Christi corpus tractat et manducat, gehennam sibi praeparat, et nisi de tanta culpa poeniteat, *erit in combustionem et cibus ignis aeterni*[11]).

1) pollutis add B. — 2) nimirum idem Theodericus. — 3) BC illi. — 4) B nostro. Conf. V, 14. — 5) ad supradictum sacerdotem. BC eam. — 6) C celebrat. — 7) Cor. I, 11, 29. — 8) BP signat. — 9) ACDP manducare. — 10) B extincti. — 11) Isai. 9, 5.

CAPITULUM LV.

De sacerdote Frisone qui calcavit corpus Domini.

Retulit mihi anno praeterito praelatus quidam religiosus de partibus Frisiae, rem nimis horrendam de quodam sacerdote. Habet enim manus tam tremulas, ut corpus Domini non nisi per fistulam possit sumere. Die quadam cum ex eius manibus sacramentum super terram cecidisset, timens ne ab aliquo posset videri qui culpam proderet, timens etiam ecclesiae suae plus quam animae, pede illud dicitur calcasse. NOVICIUS: In omnibus Christi passionibus non legi talem contemptum. MONACHUS: Idcirco dicit Augustinus super illum locum: *Dederunt in escam meam fel*[1], de crucifixoribus eius: Quibus similes sunt indigne, inquit, sumentes et conficientes. Gravius enim peccant contemnentes Christum regnantem in coelis, quam qui crucifixerunt ambulantem in terris. Quod vero ab eis conculcetur, alibi dicit: Conculcat Christum qui libere peccat, et qui eo indigne participat. Ob huiusmodi excessus his temporibus gravissime plagata est Frisia, sicut dixisse me memini in distinctione septima capitulo tertio, de pugile qui corpus Domini sacerdoti de manibus excussit. NOVICIUS: Si mali sacerdotes Christi corpus in altari ut mihi videtur crederent, nunquam talia praesumerent. MONACHUS: Quidam credunt, quidam non credunt. Ut enim taceam de malis, de bonis sacerdotibus tibi referam exemplum.

CAPITULUM LVI.

De Petro medico qui sub specie panis tantum credidit esse sacramentum et non rem.

Coloniae in ecclesia sancti Andreae canonicus quidam exstitit ordine sacerdos, arte medicus, Petrus nomine. Cum die quadam quidam ex eius concanonicis infirmus, eo praesente esset communicaturus, et ei sacerdos diceret, credis hoc esse verum corpus Domini quod natum est de Virgine, et pro te passum in cruce? illeque responderet, credo; praefatus Petrus utrorumque verba notans, expavit. Postea solus conveniens

1) Psal. 68, 22.

Everhardum Scholasticum ecclesiae, qui et ipse communioni interer at, ait: Interrogavit sacerdos infirmum illum bene, et respondit ille bene? Etiam, inquit. Qui aliter credit, haereticus est. Tunc Petrus eiulans, pectusque tundens, exclamavit dicens: Vae mihi misero sacerdoti, quomodo hactenus missas celebravi? Nam usque ad hanc horam putabam speciem panis et vini post consecrationem tantum esse sacramentum, id est signum et repraesentationem Dominici corporis et sanguinis. Postea vero ad deletionem eiusdem ignorantiae quae nimis erat crassa, in honore beatae Mariae Magdalenae in Stolgingaze [1]) et capellam et hospitale in quibus nunc habitant Praedicatores aedificavit. Si vero sacerdos litteratus, et bonae admodum vitae, sic errare potuit, quid dicam de idiotis et malis? NOVICIUS: Si Christus in altari tam a malis quam a bonis tractatur et sumitur, puto quod malos valde indigne respiciat. MONACHUS: Respectus Christi non potest esse sine misericordia; sed [2]) secundum subsequens exemplum, quod periculosius est, faciem avertit ab eis.

CAPITULUM LVII.

De sacerdote malo a quo infans Christus in missa faciem avertit.

Sacerdos quidam cum missam diceret, et Christi corpus in manibus haberet, quidam ex circumstantibus in manibus eius puerum vidit, facie ab eo aversa. Quod ubi agnovit, aversionem eandem merito peccatis suis [3]) imputans, turbatus est, ita ut dicere posset cum Psalmista: *Avertisti faciem tuam a me, et factus sum conturbatus* [4]). Spero quod postea vitam suam emendaverit. Quibusdam etiam sacerdotibus indigne conficientibus, pius Dominus sacramentum subtrahit, ne sibi ad iudicium illud sumant.

CAPITULUM LVIII.

De Erwino sacerdote qui corpus Domini in missa perdidit.

Quidam sacerdos Erwinus nomine, Coloniae in ecclesia beati Petri ad altare sanctae crucis missas celebrare consue-

1) strata civitatis Coloniae, hodie Stolckgasse dicta. — 2) sed add R. — 3) BC peccatis suis merito. — 4) Psal. 29, 8.

vit. Hic cum die quadam post factam transsubstantiationem hostiam deponeret, de altari rotabatur. Quam cum ubique circa altare quaereret, et populus cum eo, non est inventa. Haud dubium quin per manus sanctorum angelorum perlata sit in sublime altare Dei, ne sacerdos luxuriosus eam sumeret ad suam damnationem. Habebat enim concubinam suam manifeste. Simile habes in distinctione secunda capitulo quinto, de sacerdote cui columba ob fornicationem sacramentum tulit. Alii sunt sacerdotes circa sacramentum altaris tam negligentes, et tam indevoti, ut ex consuetudine conficiendi corpus Domini, a cibis aliis non discernant.

CAPITULUM LIX.

De Daniele Abbate qui in calice reperit crudam carnem.

Abbas Daniel de Sconavia cum Prior esset apud nos, sicut ipse nobis retulit, celebrandi gratia capellam sancti Reynoldi [1]) quae sita est iuxta ecclesiam sanctorum Apostolorum in Colonia, intravit. Qui cum sacerdotalibus fuisset indutus, et populus ad audiendam missam per nolam convocatus, cum calicem praepararet, particulam crudae carnis illi intrinsecus reperit adhaerentem. Territus valde, cum deliberaret utrum sibi esset celebrandum vel cessandum, populum timens scandalizare si vestes exueret, panem calici superposuit, vinum et aquam infudit, sicque celebrans totum simul sumpsit. Dicta missa requisivit ab inclusa cui calix commissus fuerat, quis novissime in eodem calice celebrasset. Quae respondit: Dominus Bertolphus cognomento vorator lardi [2]). Erat enim iam [3]) dictae ecclesiae sanctorum Apostolorum canonicus, sacerdos saecularis nimis, modicum vel nihil habens religiositatis, devotionis, sive divini timoris. Ego puto me eidem missae interfuisse. Confessus est nobis praefatus Daniel, et si tunc non mihi, nunquam se in aliqua missa tantum habuisse consolationis ante [4]) vel postea quantum in illa. Postea cum idem Bertolphus hospitaretur apud nos, Abbas noster negligentiam ei recitavit; sed nescio qualiter Deo satisfecerit. NOVICIUS: Melius esset tam miserae vitae sacerdotibus de qualibus supra dictum est, tacitis verbis, et remota intentione, tantum simula-

1) C Reynaldi. — 2) ACDP dominus talis, nomine (D ex nomine) eum designans. — 3) iam add B. — 4) BCP antea.

torie celebrare, quam corpus Domini conficere et sumere ad iudicium sibi. MONACHUS: Plus istos quaedam auctoritas dicit peccare, quia nihil simulatorie, nihil praestigiose, vel aliter quam institutum est in ecclesia, in hoc sacramento fieri debet. Idem sentiendum est de his qui sine ordinibus celebrant, et more symearum alios imitantur. NOVICIUS: Unde hoc probas? MONACHUS: Ozias Rex Juda cum ex nimio fervore devotionis officium sacerdotale sibi usurparet, a Domino lepra percussus est [1]). Non puto quin multi fuere sub eo [2]) mali sacerdotes indigne offerentes, qui tamen puniti non sunt. Ex poena cognoscitur culpa. Audi de hoc recens exemplum.

CAPITULUM LX.

De sacerdote sine ordinibus celebrante, cuius manus sacer ignis devoravit.

Sicut mihi narravit supradictus Daniel, clericus quidam, quando Parisiis studuit, horrendum satis spectaculum in ecclesia sanctae Dei Genitricis populo praebuit. Nam sacer ignis pene manus eius devoraverat. Quem cum secretius [3]) campanarius interrogasset, cuius esset ordinis, et ille respondisset, sacerdos; subiunxit: Nunquam sacro chrismate manus istae perunctae sunt. Sentiens ille spiritu prophetico se deprehensum, confessus est culpam. Quantum Christo tanta praesumptio displiceat, sequens exemplum manifestat.

CAPITULUM LXI.

Item de alio qui sine ordinibus celebrans crucifixum vidit lacrimantem.

Diaconus quidam Steinveldensis de ordine Praemonstratensi, Gerardus nomine apostatans, circa quatuor tempora se ordinem sacerdotalem suscepisse finxit, et Coloniae in basilica sancti Mychaelis, quae in Porta Martis posita est, quasi primam missam instruente eum sacerdote miserrimus celebravit. Ego eidem missae tunc scholaris interfui; et multas recepit oblationes. Confessus est postea sacerdoti qui ei

1) Paral. II, 26, 19. — 2) B sub eo fuerunt, AP sub eo essent, C essent sub eo. — 3) ADP secretius cum.

astitit, a quo ego audivi, quod quotiens se vertit ad populum, crucifixum contra se stantem viderit lacrimantem. Est enim imago eadem antiqua et sculpta, magna satis. Nam pius Dominus qui olim flevit super malitia [1]) ruiturae civitatis Jerusalem, et de praesumptione tanta lacrimari dignatus est. Ex lacrimis vero imaginis divinae considerans magnitudinem culpae, poenitentia ductus, Sedem Apostolicam petiit [2]), et in eadem via vitam finivit. Haec dicta sufficiant de sacerdotibus indigne conficientibus. De indigne sumentibus aliqua tibi dicam exempla.

CAPITULUM LXII.

Quomodo sacra eucharistia sumi debeat.

In Exodo praecepit Dominus agnum paschalem comedi assum igni, et cum lactucis agrestibus, renibusque succinctis [3]). Si de agno figurali per significationem haec praecepta sunt, quomodo aliquis audebit accedere ad esum veri agni sine igne caritatis, sine amaritudine cordis, et castitate corporis? Nychodemus attulit mirrae et aloes quasi libras centum, et involvit Dominum syndone [4]) munda, et post sepelivit in monumento novo, in quo nondum quisquam positus fuerat [5]): et tu quisquis in peccatis es, sine mirra et aloe, id est sine amaritudine poenitentiae, cordisque contritione, Dominum in sepulchro foetido reponis? Agnus paschalis decima die mensis tollebatur, et quarta decima [6]) immolabatur: per quod ostenditur quod non debet accedere ad eucharistiam nisi qui impleverit praecepta Decalogi, et praecepta quatuor Evangeliorum. Audi nunc quid mereantur indigne communicantes.

CAPITULUM LXIII.

De Wirico converso qui carbones sumere visus est loco sacramenti.

In Hemmenrode conversus quidam fuerat [7]) nomine Wiricus. Hic ante conversionem male vixerat, et in ordine

1) BC malitiam. — 2) BC petivit. — 3) Exod. 12. — 4) BCP in syndone. — 5) Johan. 19, 39—41. Matth. 27, 59. — 6) CP add die. — 7) C fuit.

modicum se emendaverat. Die quadam cum iret ad sacram communionem cum ceteris fratribus, in hora illa qua ei sacerdos corpus Domini porrigebat, alius quidam conversus religiosus vidit in os eius mitti non sacramentum, sed carbonem nigerrimum. Rationem supradictam capitulo quinquagesimo quarto, hic assigna de sacerdote de Hadenmare. Quosdam Dominus corpus suum sumere non sinit, ut culpam eorum manifestet.

CAPITULUM LXIV.

De converso proprietario qui corpus Christi sumere non potuit.

Vix duo anni sunt elapsi, quod conversus quidam de ordine nostro infirmatus est graviter, in Pictavia domo quae dicitur Fumoringens. Cuius confessionem cum Abbas audivisset, eumque satis diligenter ad emundationem conscientiae monuisset, allatum est ei corpus Domini. Quod quidem aperto ore suscepit, sed os ad masticandum [1]) claudere non potuit. Mirantibus universis qui aderant, sacerdos sacramentum extrahens alteri dedit infirmo, quod ille devote satis sine omni suscepit impedimento. Non multo post conversus idem mortuus est; et causa salutem eius impediens declarata est. Nam quinque solidi, non argentei, sed aerei, cum esset abluendus, circa eum inventi sunt. Non enim ei licuit habere pecuniam. Et glorificaverunt Deum videntes haec. Ad mandatum vero Abbatis in campo [2]) sepultus est, et super eum iidem solidi proiecti, dicentibus omnibus qui aderant: Pecunia tua tecum sit in perditionem [3]). Haec cum idem Abbas recitasset in proximo Capitulo generali, subiunxit: Et ut sciatis nullam fuisse infirmitatem in causa, quare corpus Domini sumere non posset, eadem die gallinam integram comedit. Aestimo tibi iam satisfactum quod sub specie panis sit verum corpus Christi, et sub specie vini post consecrationem verus sanguis Christi, et quod digne conficientes atque sumentes mereantur gratiam, indigne vero poenam [4]). NOVICIUS: Etiam si de [5]) his dubitassem, amodo dubitare non possem. MONACHUS:

1) CD manducandum. — 2) Homil. IV. p. 247: „Proprietarii singulis annis excommunicantur; et si in eorum morte modicum quid inventum fuerit, quod proprietatem sapiat, extra cimiterium sine omnibus beneficiis Christianaè religionis more animalium brutorum sepeliuntur.“ — 3) Act. 8, 20. — 4) ADP culpam. — 5) C in.

Dicam tibi in fine nunc [1]) huius distinctionis quantum Deo placeat, si munde et sollicite fiant, quae tanto sacramento fuerint necessaria.

CAPITULUM LXV.

De hostia quae in Belle de corporali resilivit, ob vermiculum in ea decoctum.

Circa hoc biennium iuxta Coloniam in villa quae Belle vocatur, gestum est quod dico. Die quadam cum sacerdos missam [2]) celebraret, et dicto Evangelio ut saecularibus mos est, ministrante scholare hostiam patenae superpositam super corporale locasset, illa mox resilivit. Putans hoc sacerdos casu accidisse, neque hostiam bene locatam, denuo eandem superposuit, quae remotius eo intuente resilivit quam prius. Cumque tertio id tentasset, quasi turbine impulsa, proiecta est de altari. Quo viso territus est valde, et se tanto ministerio indignum reputans, praecepit scholari, ut eadem hostia reservata, aliam superponeret, quam et consecravit. Dicta vero missa tollens secum hostiam praedictam, Coloniam properavit, inveniensque Priores apud sanctos Apostolos, hostiam eis ostendit; quid de ea actum sit recitavit. Cunctis causam mirantibus, unus clericorum hostiam contra lucem levans, maculam in ea contemplatus est. Quam cum in aspectu multorum fregisset, cymex qui vulgo pediculus parietinus [3]) dicitur, apparuit in ea decoctus. Et glorificaverunt Deum [4]) omnes qui aderant. Haud dubium quin a sanctis angelis reiecta sit, qui non sunt passi, ut panis tam foetido vermiculo corruptus, per ministerium sacerdotis transiret in corpus Domini sui. Hellewicus Prior Montis sanctae Walburgis testatur se eandem hostiam vidisse. Sacerdos adhuc vivit; qui mihi minus credit, interroget illum. Vides quanta sit negligentia sacerdotum nostrorum? Olim sacerdotes legales ad panes propositionis agros ipsi excolebant, seminabant, triturabant, molebant, pinsebant, panes formabant, et coquebant. Erantque de simula [5]) mundissima. Attamen in illis panibus sola erat figura. Heu modo panes sub quibus est veritas, id est corpus Christi post consecrationem, modo pinsunt, formant, et

1) BC nunc in fine. — 2) B missam ibidem. — 3) A paretinus. — 4) BP Dominum. — 5) C simila.

coquunt negligenter uxores campanariorum; et ideo tales eveniunt negligentiae. Unde cum Abbas noster die quadam celebraturus esset missam in quadam ecclesia, et essent hostiae nigerrimae, ait campanario: De quo grano sunt hostiae istae? Respondente illo, de havena, noluit celebrare; valde arguens illum, dixit quod nihil ibi fieret. NOVICIUS: Quid sentiendum est de spelta? MONACHUS: Requisitus de hoc dominus Papa Honorius per litteras cuiusdam Abbatis ordinis nostri, respondit, speltam magis pertinere ad hordeum quam ad triticum. De corporali vero tibi etiam referam exemplum.

CAPITULUM LXVI.

De corporali quod ob tactum impraegnatae sanctimonialis sanguineam contraxit maculam.

In domo quadam sanctimonialium, cum custos coenobii eiusdem femina religiosa, die quadam corporale lavisset, iuvencula quaedam quae eî ad solatium fuerat deputata, cum ea lotum extendit ad siccandum. Ad cuius tactum mox macula sanguinis apparuit. Qua visa custos iterum corporale lavit, et maculam abluit; sed mox ut iuvencula manum apposuit, mox eadem apparuit. Delatum est miraculum ad magistram; iniunctae sunt orationes, revelata est causa; quaesitum est et inventum. Fuerat enim impraegnata occulte [1]), et ideo tactu corporalis indigna. Quantum Deo mundae manus placeant ad idem ministerium [2]), sequens declarat exemplum.

CAPITULUM LXVII.

Item de corporali quod Godescalcus in exsiccatione rupit, et divina virtus reparavit.

Godescalcus de Volmuntsteine cuius supra memini, cum die quadam corporale cum sacrista nostro [3]) extendisset ad poliendum, illudque per medium rupisset, custos illud complicans, in theca reposuit. Postea illud explicans, cum integrum reperisset, miratus est valde, sanctitati praedicti sacerdotis illud ascribens. Quantum gratiae in exsiccatione unius corporalis meruerit [4]) virgo

1) BC occulte impraegnata. — 2) B servitium. — 3) nostro om AD. — 4) BC meruit.

de Quido [1]), habes supra in distinctione septima capitulo vicesimo. Igitur pascha nostrum immolatus est Christus [2]). Ipse enim verus est agnus, qui abstulit peccata mundi. Sine esu huius agni, securi non egrediemur de Aegypto, id est de hoc mundo. Differentia et modus comestionis satis in capitulo primo huius distinctionis ventilata sunt. Sic illum comedere studeamus, ut eius virtute de deserto nostrae religionis pervenire valeamus in terram verae promissionis; in qua per ipsum et cum ipso ultimum et aeternum pascha celebrare mereamur. Amen.

DISTINCTIO DECIMA
DE MIRACULIS.

CAPITULUM I. *)

Quid sit miraculum; a quo vel a quibus fiant, seu in quibus; quae etiam sit causa miraculorum.

NON sine ratione post sacramentum corporis et sanguinis Christi tractandum suspicor de miraculis, quia qui digne illud conficiunt vel eo participant, nonnunquam gloria miraculorum illustrantur. Licet enim omnia quae in superioribus distinctionibus dicta sunt, satis sint miraculosa, attamen in praesenti distinctione aliqua de rebus miraculosis dicere proposui. Et bene hoc fieri arbitror in distinctione decima, eo quod Aegyptus decem plagis valde miraculose sit percussa [3]). NOVICIUS: Quid est miraculum? MONACHUS: Miraculum dicimus quicquid fit contra solitum cursum naturae, unde miramur. Secundum causas superiores miraculum nihil est. NOVICIUS: A quo vel a quibus fiunt miracula? MONACHUS: Miracula fiunt Deo auctore, secundum quod in Psalmo legitur: *Tu es Deus qui facis mirabilia* [4]). Fiunt

1) B Quida. — 2) Cor. I, 5, 7. — *) Ad has tres distinctiones postremas adhuc collatus est codex optimus, e bibliotheca Gymnasii Confluentini editori concessus. Cuius libri variae lectiones littera E signatae sunt. — 3) CP percussa est. — 4) Psal. 76, 15.

etiam miracula tam per malos quam per bonos [1]. De bonis quaestio non est; de malis vero Salvator dicit in Evangelio: *Multi dicent mihi* [2] *in illa die, Domine Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et in nomine tuo daemonia eiecimus?* et cetera, usque illuc, *nescio qui estis* [3]. NOVICIUS: Quae est causa miraculorum? MONACHUS: Causa multiplex est, mihique inexplicabilis. Aliquando Deus miracula operatur ut [4] in elementis, ut mortalibus suam ostendat [5] potentiam. Aliquando genera dat linguarum, sive spiritum prophetiae, ut manifestet suam sapientiam. Aliquando gratiam dat sanitatum, ut suam magnam nobis revelet misericordiam. NOVICIUS: In quibus fiunt miracula? MONACHUS: In hominibus, in elementis, igne scilicet, aere, aqua et terra, in avibus, piscibus, animalibus et reptilibus. Quae ut magis tibi fiant nota, aliqua de singulis tibi subiungam [6] exempla. De sanctis vero qui nostris fuere temporibus, miracula plurima tibi dicere possem; sed scripta aliorum silentium mihi imponunt. Aliqua tamen tibi referam unde satis miraberis. Nostris enim contigit temporibus [7] quod sequitur.

CAPITULUM II.

De Winando qui infra unam horam ab Jerusalem translatus est in Dioecesim Leodiensem.

In Dioecesi Leodiensi villa quae Elzelo dicitur, laicus quidam habitabat religiosus nomine Winandus, matris [8] monachi nostri Winandi, a quo nomen traxit, avunculus. Hic tempore quodam peregrinationis gratia cum quibusdam provinciae suae hominibus Jerosolymam profectus est. In die vero Paschae cum post sollemnia missarum se ad reditum illi praepararent, eisque [9] praedictus Winandus ut homo devotus suaderet dicens, conveniens est fratres, ut in hac sacratissima die quiescentes, omnes eius horas peraudiamus; persuadere non potuit. Festinantibus eis ad portum, ipse remansit, omniaque diei illius officia peraudiens, solus post eos die sequenti iter

1) CP bonos quam per malos. — 2) CE dicunt mihi, AD dicunt. — 3) Matth. 7, 22—23. — 4) B uti. — 5) ABC suis ostendat, E suis ostendat suam, D ostendat suam. — 6) CP tradam. — 7) BC temporibus contigit. — 8) E frater matris, B pater matris. — 9) C eisdemque.

arripuit. Cui persona magnae reverentiae in [1]) equo occurrens atque salutans, ait: Cur sic bone homo solus incedis, vel unde venis? Respondente eo, ab Jerosolymis venio, et sic atque sic mihi contigit; ille protinus subiunxit: Ascende et sede post tergum meum, bene insequemur socios tuos. Quod cum fecisset, eadem die iuxta praedictam villam eum deposuit dicens: Cognoscis ubi sis? Dicente illo, provinciam quidem agnosco [2]), sed quid circa me agatur ignoro; eques adiecit: Quia Christum honorasti, idcirco missus sum ut te reducerem. Ecce domus tua, vade et enarra mirabilia eius quae circa te gesta sunt. Quem cum noti eius vidissent, dixissentque, ubi sunt socii tui? respondit: Hodie fui in Jerusalem, et reliquerunt me heri [3]) ibidem, praecedentes me. Et non crediderunt ei, dicentes: Senex iste delirat. Qui statim concivium subsannationes declinans, cum pecunia quae ei supererat ex [4]) gratia coelestis convectoris, limina beati Jacobi Apostoli petivit, et antequam socii eius redirent, ipse rediit. Duplici igitur [5]) testimonio glorificatus, peregrinorum videlicet quod in Pascha in Jerusalem sit relictus, et concivium quod die sequenti in Elzelo sit visus, ab utrisque magnificatus est Dominus, tanta mirabilia [6]) ubique divulgantes. NOVICIUS: Si Gerardus de Holenbach, sicut dictum est in distinctione octava capitulo quinquagesimo nono [7]), translatus est in ictu temporis ab India in provinciam nostram ministerio diaboli, Dei tamen praecepto, non hoc miror de coelesti nuncio. Antiqua nostris temporibus renovantur miracula. Helias Tesbites per currum [8]) et equos raptus est in paradisum [9]); hic vero non minus miraculose per equum et equitem in morula temporis transvectus est per multa spatia maris atque terrarum. MONACHUS: Ego tecum sentio. Audi nunc aliqua de personis ordinis nostri miracula.

CAPITULUM III.

De monacho idiota qui in somnis accepit scientiam praedicandi.

Relatione quorundam Abbatum ordinis nostri didici quod dicturus sum. Monachus quidam per visionem nocturnam

1) CP illi in. — 2) CP cognosco. — 3) heri om CP. — 4) ADE et. — 5) CDP ergo. — 6) CP miracula. — 7) ABEP octavo. — 8) CP currus. — 9) Reg. IV, 2, 11.

in coeleste templum se transpositum vidit, in quo alba et stola indutus, coram Domino Evangelium legit. Erat enim Diaconus et idiota. Qui cum legendi benedictionem postulasset a Domino, huiusmodi responsum accepit: Ab hac hora habeas scientiam atque [1]) virtutem praedicandi verbum Dei, quotienscunque tibi iniunctum fuerit. Lecto vero Evangelio evigilans, intellexit quod somnium esset. Miratus tamen de tam manifesta visione dicebat intra se: Hodie lecturus es Evangelium ad missam; si eiusdem coloris inveneris stolam qualem in coelo vidisti, vera est visio. Nutu vero factum est Dei [2]), ut a sacrista stola consimilis exponeretur. Mox quasi de visione certificatus, quid viderit Abbati exposuit. A quo iussus loqui verbum Dei, usque hodie impraemeditate [3]) tam excellenter et tam efficaciter illud proponit [4]), ut omnes suos auditores in stuporem convertat. Aliis siquidem temporibus nullius est litteraturae. NOVICIUS: Miraculum Salomonis qui in somnis scientiam accepit, in isto resultat [5]). MONACHUS: Deus enim scientiarum Dominus est [6]), aliis scientiam miraculose ut dictum est [7]) conferendo, aliis non minori miraculo habitam subtrahendo.

CAPITULUM IV.

De clerico qui per minutionem litteraturam perdidit, et rursum recepit eandem anno revoluto sanguinem minuendo.

Abbas de Lapide sancti Mychaelis [8]) tempore Capituli generalis per Hemmenrode transiens, casum mirabilem nimis ibidem recitavit. Fuit apud nos, inquit, clericus bonae admodum litteraturae. Hic cum die quadam in vena sanguinem minueret, sic omnem scripturarum scientiam perdidit, ut eam per sanguinem effudisse videretur. Litteram ab illa hora non cognovit, Latini sermonis nec unum quidem verbum intelligere vel proferre potuit. Et ut noveritis privationem sensus non fuisse in causa, sed divinam potentiam, omnium rerum prius habitarum plene retinuit scientiam. Qui cum tam mirabilem litteraturae suae iacturam cum dolore multis exposuisset, quidam ei suasit dicens: Anno revoluto, eodem die et eadem hora

1) CEP et. — 2) BEP Dei factum est. — 3) B impraemeditative. — 4) ADE proposuit. — 5) Reg. III, 3. — 6) Reg. I, 2, 3. Mox ADE alii. — 7) BP ut dictum est miraculose. — 8) Michaelstein, abbatia ordinis Cisterciensis, duobus fere millibus ab oppido Halberstadt.

iterum minuas; forte subtracta recipies. Quod cum fecisset, scientiam pristinam recepit. *A Domino factum est istud*[1]), sicut et praecedentia, *et est mirabile in oculis nostris*[2]). Aliis etiam per alios Dominus tribuit gratiam sanitatum.

CAPITULUM V.

De converso Eberbacensi cuius tactu infirmi sanabantur.

In Eberbacho conversus quidam exstitit, homo simplex et bonus, aetatis decrepitae. Huic Dominus tantam contulerat gratiam, ut tactu manus eius diversae infirmitates fugarentur. Quod ubi saecularibus compertum est, ex utroque sexu, tam divites quam pauperes, gratia sanitatum ad monasterium confluentes, virtutem benedictionis eius senserunt. Ex quorum concursu videns Abbas fratrum quietem turbari[1]) et domum in expensis non modicum gravari, eidem converso ne alicui saeculari de cetero manus imponeret praecepit. Et cessavit ex illa hora in eo virtus miraculorum. Haec mihi ante hoc biennium cum essem in Eberbacho, a monachis recitata sunt. Ego vero virum sanctum adii, et cum rogassem eum ut pro me oraret, simpliciter respondit: Quotidie oro pro te, et pro toto mundo. NOVICIUS: Quibus operibus meretur tanta gratia? MONACHUS: Exemplo non verbis respondebo tibi.

CAPITULUM VI.

De monacho contemptore temporalium cuius tactu vestimentorum infirmi sanabantur.

Retulit nobis nuper Abbas quidam ordinis nostri de quodam monacho, cui tanta a Domino concessa est gratia, ut virtute vestimentorum eius multi sanarentur. Saepe, si tamen adhuc vivit, dum fratres vestes eius induunt, vel cingulo se cingunt, sanantur. Quod cum tempore quodam Abbas eius considerasset, nec aliquid specialitatis in illo[3]) vidisset, his verbis eum secretius allocutus est: Dic mihi fili, quae est causa tantorum miraculorum? Respondit ille: Nescio domine. Non plus ceteris fratribus oro, non plus ieiuno, non plus vigilo, non plus laboro; sed unum scio, quod me extollere

1) AD illud. — 2) Psal. 117, 23. — 3) ADE in eo.

non potest [1]) prosperitas, neque frangere adversitas, sive de persona mea sit, sive de [2]) aliorum. Cui cum dixisset Abbas, non te turbavit [3]) quod miles talis nuper grangiam nostram incendit? respondit: Non. Totum enim Deo commisi. Si modicum habeo, cum gratiarum actione recipio [4]); si multum, iterum gratias ago. Et [5]) cognovit Abbas quod causa tantae virtutis esset amor Dei, et contemptus rerum terrenarum. Sanctae virtutes, fides videlicet, spes, caritas, iustitia, humilitas, obedientia, zelus disciplinae, atque compassio, saepe gloria miraculorum remunerantur, sicut subsequentibus exemplis declaratur.

CAPITULUM VII.

De rustico fornaci in Hemersbach incluso et per sanctum Jacobum liberato.

Juxta Coloniam duae generationes rusticorum inter se graves satis inimicitias exercebant. Ex quibus una infirmior, in castrum vicinum Hemersbach [6]) se transtulit. De quo partem adversam satis damnificans, cum die quadam unum ex eis cepissent, volentes tres ex eis pecuniae aliquid [7]) ab illo extorquere, dicebant: Si non dederis nobis pecuniam, puniemus te. Quibus ille respondit: Tres obulos [8]) habeo, emite ex eis cuneos [9]) et comedite, quia nihil amplius habebitis. Fidemque habens in Deo et in sancto Jacobo, subiecit: Quinque marcas domi habeo in cista mea, et calciamenta nova, quibus limina petam sancti Jacobi; non vobis dabo illam pecuniam. In die sancti Stephani profecturus sum, et ante ortum diei [10]) a vobis recessurus. Mirantibus eis verborum eius constantiam, duos [11]) illi compedes imposuerunt [12]), et in fornacem illum mittentes, octo viros nocte illa ad custodiam ei [13]) deputaverunt. Quem semel ac secundo interrogantes, utrum adhuc ibi esset; et ille tot vicibus respondisset, etiam adhuc sum hic; tertio eadem sciscitantibus nihil re-

1) CP non potest extollere. — 2) de add ADE. — 3) B conturbavit. — 4) P actione, accipio, D accipio actione. — 5) B tunc. — 6) Hemmersbach, iuxta Bottenbroich, prope Bergheim. — 7) BD aliquid pecuniae. — 8) C obolos. — 9) cuneus, species vel forma panis. — 10) B solis. — 11) B duas. — 12) B apposuerunt. — 13) AD ad custodiendum ei, E ad custodiendum eum.

spondit, quia virtus fidei iam illum clausa fornace eduxerat. De spe in superioribus multa dicta sunt; virtutem vero caritatis sequentia declarabunt.

CAPITULUM VIII.

De Abbate qui in caritate a monacho suo admonitus carnes comedit.

Abbas quidam ordinis nostri monacho suo infirmo [1]) praecepit [2]) carnes manducare. Ille mox obediens licet invitus, Abbati respondit dicens: Et ego vos rogo in caritate eadem, ut mecum illas comedatis. Qui statim deprecanti consentiens resedit; morsellum de scutella monachi [3]) tulit et comedit. Sequenti die si bene memini in ecclesiam ubi homo quidam a daemonio vexabatur devenit. Rogatus a circumstantibus ut daemonem adiuraret, in [4]) haec verba prorupit: Adiuro te immunde spiritus in ea [5]) caritate qua pridie propter monachum meum carnes comedi, ut exeas ab hoc homine. Qui mox ad idem verbum exiit [6]) et fugit, ac si caritatis incendium sufferre non posset. Quantum Deo caritas placeat, ex vitio inobedientiae plenius ostenditur.

CAPITULUM IX.

De monacho qui carnem foetidam coepit comedere, cum Abbati suo obedire nollet ad esum carnium.

Alius quidam Abbas cum haberet monachum infirmum, ut ad recuperationem virium carnes comederet praecepit; sed ille pertinax nimis, praecipienti non acquievit. Ut autem Dominus [7]) ostenderet meliorem esse obedientiam, quam stultorum victimas [8]), inobediens monachus mox in rabiem versus in agrum cucurrit, ubi canem mortuum offendens [9]), carnes eius foetentes avidissime comedere coepit. Et quia in carnibus peccavit, in carnibus punitus est. Quid postea de eo actum sit ignoro. Haec duo miracula mihi narravit magister Johannes Decanus Aquensis, asserens sibi illa veraciter recitata. Audiant haec [10]) monachi et obediant, neque inconditam

1) infirmo om C. — 2) DE add in caritate. — 3) monachi om ADE. — 4) ADE ut eum adiurarat, Abbas vero in. — 5) CP hac. — 6) BP exivit. — 7) BP Deus. — 8) Eccles. 4, 17. — 9) DEP inveniens. — 10) C hoc.

abstinentiam caritati praeponant. Aliud adhuc referam exemplum, per quod cognosces quam bona sit virtus caritatis, et quam periculosum vitium inobedientiae.

CAPITULUM X.

De femina a daemonio liberata et ab eodem ob inobedientiam confracta.

Nobilem quandam feminam in Saxonia diabolus obsidens durissime vexavit [1]). Quam dum pro remedio sanitatis ad diversa sanctorum limina ministeriales eius duxissent, die quadam sacerdos quidam superveniens, forma quidem despectus, sed gratia Dei praeditus, vexationi illius compassus est. Ex multa enim caritate Dominum exorans, daemonium eiecit, feminam sanitati restituens [2]). Cui dedit in mandatis, ut per dies triginta in eodem loco manens quotidie communicaret, et singulas horas canonicas praedictorum dierum peraudiret. Quod cum fecisset novem diebus, nihil mali [3]) sui deinceps suspicantes abduxerunt eam. In via turbine maximo impulsa, atque deiecta, sic totaliter confracta est a diabolo, ut omnia eius membra humanis visceribus simillima apparerent. NOVICIUS: Quae fuit causa poenae tam crudelis. MONACHUS: Inobedientia. Simile habes in Dialogo sancti Gregorii de quodam clerico obsesso, et a sancto Benedicto liberato. Cui cum praecepisset ne unquam ad sacros ordines accederet, et ille post annos multos [4]) transgressor existeret, mox eum diabolus pervasit [5]), tamdiu vexans donec spiritum exhalaret [6]).

CAPITULUM XI.

De daemone quem Albertus Scodehart [7]) iocalariter eiecit.

Abbas de Nuinburg [8]) quae est abbatia ditissima nigri ordinis in Saxonia, nuper per nos transiens, retulit nobis miraculum de curatione cuiusdam obsessae iocundissimum. Est, inquit, apud nos miles quidam religiosus Albertus nomine,

1) B obsederat dirissime vexans. — 2) B restituit. — 3) mali om ADE. — 4) ADEP multos annos. — 5) CDE invasit. Conf. IV, 99. — 6) Gregor. Dial. II, 16. — 7) CP de Scodehart. — 8) Novum Castrum, Mönch-Neuburg, iuxta oppidum Bernburg.

cognomento Scothart. Hic ante conversionem in armis erat tam strenuus, in militia tam nominatus, ut pene omnes nobiles terrae nostrae certatim ei sua munuscula, dextrarios videlicet, et vestimenta pretiosa dirigerent, quatenus illum sibi associarent. Die quadam dum quaedam puella duodecim annorum cuiusdam militis filia, in quadam sedens ecclesia, a religiosis [1]) exorcizaretur, in risum resoluta clamavit: Ecce amicus meus venit, ecce amicus meus venit. Requirentibus illis [2]) de quo diceret, respondit illa: Bene videbitis eum. Dicebat enim de praedicto milite, qui eadem hora satis remotus fuerat ab ecclesia. Qui quanto plus propinquavit [3]), tanto plus illa exultavit. Qui cum ecclesiam intraret, illa ei assurgens, et manibus plaudens, salutavit eum dicens: Ecce iste est amicus meus, cedite cedite, sinite illum appropinquare. Erat enim indutus vestibus purpureis atque cultellatis [4]). Qui cum accessisset ad eam, et dixisset, sum ego amicus tuus? respondit per os puellae diabolus: Etiam amicus meus optimus, omnem enim voluntatem meam facis. De quo verbo miles satis turbatus est, licet dissimularet. Subridens tamen sic ait: Tu daemon stultus es et fatuus. Si prudens esses, nobiscum ad tornamenta pergeres, in quibus homines capiuntur [5]) et occiduntur. Ut quid sine causa vexas puellam hanc innocuam quae non peccavit? Dicente diabolo, si vis ut tecum pergam, sine ut intrem in corpus tuum; respondit miles: Certe non intrabis in me. Et diabolus: Concede ut sedeam in sella tua. Quod cum negasset, petivit locum in aliqua parte equi vel freni; quae omnia negata sunt ei. Ad quem rursum diabolus: Non possum pedes currere. Si vis ut tecum vadam, aliquem mihi saltem locum concedas circa te. Miles vero puellae compassus, ait daemoni: Si illam volueris deserere, concedam tibi unam lingulam pallii mei, tali conditione ut in nullo me laedas, et tamdiu mihi adhaereas, quamdiu tornamenta quaero. Quando tibi praecepero, bona tua voluntate sine contradictione recedes. Et iuravit ei diabolus dicens: Non te laedam, sed promovebo. Exiensque de puella, lingulae pallii eius insiliit, mirabili motu se prodens. Ab illa hora tantum gloriae in tornamentis militi accessit, ut quos lancea deiicere vellet deiiceret, quos capere caperet. Cum eunte ibat, et cum

1) a religiosis om ADE. — 2) illis om ADE. — 3) B appropinquavit. — 4) C cutellatis. — 5) BC et capiuntur.

loquente loquebatur. Quando prolixius in ecclesia orabat, dicebat: Modo murmuras nimis. Quando aqua benedicta se aspersit, iterum aiebat[1]): Vide ne me tangas. Cui miles: Si una gutta te tetigerit, non mihi placebit. Tempore illo quo crux praedicabatur, cum miles intraret ecclesiam gratia signationis, diabolus illum retrahere nisus est dicens: Quid hic agis? Respondit miles: Deo propono servire, et tibi renunciare. Recede ergo a me. Haec dicente milite, respondit Sathan: Quid tibi in me displicuit? Nunquam te laesi, sed ditavi. Per me gloriosus factus es nimis. Attamen tecum manere nisi consentias non potero, quia hoc promisi. Tunc miles: Ecce crucem iam suscipio, et ut ilico nunquam reversurus recedas a me, in nomine crucifixi te adiuro. Et reliquit eum diabolus. Qui mox cruce signatus mare transiit, ubi duobus annis Christo militans, reversus hospitale magnum atque ditissimum peregrinis et pauperibus aedificavit. Habebat enim annuatim in redditibus plus quam trecentas libras argenti, teste praefato Abbate. In quo hospitali usque hodie cum uxore sua in habitu religioso membris Christi servit, religiosorum omnium, maxime ordinis nostri susceptor devotus. Quibus [2]) in ioco dicere solet: Vos domini Abbates, et vos monachi non estis sancti; nos milites tornamentis operam dantes sancti sumus, quia daemones nobis obediunt, illosque eiicimus. NOVICIUS: Nescivi daemones sic iocalariter [3]) eiici posse. MONACHUS: Non iocus sed virtus compassionis illum eiecit. Quantum apud Deum possit [4]) caritas atque fraterna compassio, subiecto declaratur miraculo.

CAPITULUM XII.

De Theoderico milite de Rulant qui fluxu [5]) sanguinis laborans Sarracenos miraculose fugavit.

Frater Walterus monachus in Hemmenrode referre solet miraculum mirabile, cui se interfuisse memorat. Cum peregrini in prima expeditione obsiderent civitatem Acharon [6]), contigit quodam [7]) die, ut egressi Sarraceni manu violenta propellerent Christianos in castra sua. Erat autem ibi tunc [8]) miles quidam iuvenis Theodericus nomine, frater domini Ko-

1) BC aiebit iterum. — 2) B quibus et. — 3) B iocaliter. — 4) BC possint. — 5) libri in fluxu. — 6) BCP Achon. — 7) CD quadam. Conf. IX, 2. — 8) DEP tunc ibi.

nonis de Rulant, qui adhuc vivit. Is [1]) fluxu sanguinis adeo laborabat et infirmabatur, quod in lecto suo non per se, sed in lintheamine vertebatur. Hic audito strepitu et clamore fugientium, interrogavit quid hoc esset. Et cum audisset rem, iussit sibi afferri arma sua, et se armari in lecto sedendo. Tandem strato dextrario suo, et [2]) accinctus ense, iussit se levari super equum suum, et fluebat sanguis etiam per sellam. Acceptaque lancea exivit dicens: Deus adiuva me, et sanctum sepulchrum. Qui tanta vehementia prorupit in Sarracenos, transiens et circumgyrans, percutiens et propellens, quod omnes Christiani animati et confortati sunt per eum solum, adeo quod eiecerunt hostes a castris [3]). Quo facto rediit ad lectum infirmitatis suae, et tertia die mortuus est. Audi nunc de iustitia miraculum satis gloriosum.

CAPITULUM XIII.*)

De milite cuius vinea collecta, ob perfectionem decimationis repleta est miraculose.

Miles quidam in dandis suis decimis tantae erat devotionis ac iustitiae, ut ei summum esset studium illas solvere sine mora, sine dolo, sine vexatione. Habebat autem [4]) vineam quandam quae circa decem carratas annuatim facere solebat. Tempore quodam ut post patuit magis ex Dei dispensatione quam ex aeris intemperie, postquam collectum est vinumque expressum, una tantum inventa est carrata. Quo audito miles, servo suo verbum memoria dignum respondit: Quod meum erat, inquit, mihi Dominus tulit, ego illi portionem suam non auferam; vade et da sacerdoti carratam hanc pro decima. Quod et factum est. Eodem tempore militis germanus sacerdos quidam iuxta praedictam vineam transiens, eam uvis refertam vidit; moxque ad fratrem intrans, de negligentia illum arguit dicens: Quare nondum collecta est vinea vestra? Respondente illo, diu collecta est; sacerdos subiunxit: Nequaquam; iam illam plenam vidi. Quaesitum est et inventum, nec unquam aliquo anno uberiores fructus fecit quam in illo. Haec nobis eodem tempore recitata sunt, et satis doleo quod nomen militis sive loci non retinui. Aliud tibi referam de humilitate miraculum satis magnum.

1) B in. — 2) et om B. — 3) CP a castris suis, B de suis castris. — *) Homil. III. p. 78. — 4) BC enim.

CAPITULUM XIV.

De converso cuius oratione olla confracta miraculose illa [1]) reparata est.

Fuit in Hemmenrode conversus quidam bonus Everhardus nomine, custos mediae portae. Is aliquando egressus cum fratribus carpentariis tempore hyemis in silvam, eorum utensilia custodiebat, et cibaria praeparabat. Una dierum cum solito tardius surrexisset ad vigilias, egressis fratribus ad laborem, ipse orationes suas accelerabat, ut illis pulmentaria tempestivius praeparare potuisset [2]). Inter orandum apposuit ollam aeream foco, sed aquam oblitus est infundere. Post horam olera impositurus, invenit ollam candentem; subitoque turbatus, et factus sine consilio, ut subveniret ollae aquam frigidam infudit. At illa ut suae naturae est, dissiliendo statim [3]) confracta est. Aliam vero ollam in qua laborantes procuraret non habens, genua ad orationem flexit, et cum lacrimis Deum suppliciter imploravit, ut misericordiam et consilium sibi daret, quatenus pro nomine suo laborantes exspectato non privarentur edulio. Pius Dominus humilitatem ministerii eius attendens, orationem eius exaudivit. Qui surgens ab oratione, ollam eandem iuxta se integram stantem conspexit. Gratias igitur agens Deo, ollam arripuit, aquam infudit, ignibus admovit, olera imposuit et ea quam velocius potuit coxit. Quibus sufficienter decoctis, horam tertiam significavit [4]); et fratres oratione completa ad reficiendum consederunt. Post refectionem autem professi sunt, quia toto illo tempore quo ibi demorati fuerant, tam bona olera non comedissent, simul et mirati sunt, quod citius solito tertiam significasset, cum ille ex diverso ipsos indignantes [5]) putasset, quod tardius solito eam pulsasset. Nimirum in decoctione illa [6]) horam sibi plurimam praeterisse crediderat, quia divinae cooperationis inaestimabilem dispensationem non plene sentiebat. De obedientia vero subiungam miraculum, iam dicto [7]) excellentius.

1) illa add AE. — 2) B praepararet. — 3) BCP statim dissiliendo. — 4) D signavit, et infra signasset. Conf. V, 6. — 5) B cum ipse econverso ipsos indignaturos. — 6) CEP illam; mox E horam sibi plurimum, B tempus sibi plurimum. — 7) B miraculum isto.

CAPITULUM XV.

De converso ob cuius obedientiam pisa in agro siccans miraculose versa est.

In praefata domo conversi pisam messuerant. Quae dum ad siccandum sparsa iaceret in agro, venerunt iidem conversi ad Priorem dicentes: Nisi totus conventus ocius exeat, nec non et infirmi, pisamque vertant, tota peribit. Timebant enim pluviam imminentem. Et praecepit Prior omnibus qui ire possent, ut se praepararent. Mox ex infirmitorio conversorum frater quidam simplex exiens, ex multo fervore obedientiae ante omnes festinabat; et cum agro in quo pisa iacebat propinquasset, illa mirum in modum in oculis eius per diversa loca se vertebat. Quod ubi vidit, Deo gratias agens rediit. Cui Prior occurrens ait: Cur [1]) reverteris frater? Respondit ille: Domine non est necesse ut procedatis, quia pisa totaliter versa est. Quis, inquit, vertit illam? Respondente humiliter converso, ille qui bene facere potuit; Prior ut ita esse comperit, non absque multa admiratione cum conventu reversus est. NOVICIUS: Jam non ambigo quin magna sit virtus obedientiae, quae tanto miraculo remuneratur. MONACHUS: Sicut Deus obedientiam in subiectis, ita zelum disciplinae diligit in praelatis.

CAPITULUM XVI.

De Sophia Abbatissa cui tenuis cervisia versa est in vinum.

In Hovenne [2]) domo sanctimonialium ordinis nostri, quae Abbati nostro commissa est, anno praeterito quaedam Abbatissa defuncta est, nomine Sophia. Haec tam fervens et tam rigida fuit circa disciplinam, ut sorores saepe turbatae, quod erat virtutis vitium iudicarent. Huic aliquando tenuis cervisia est in vinum conversa. Quam etiam angelus Domini quadam nocte cum de matutinis exiret, cum laterna [3]) antecedebat. Haec duo miracula in extremis confessa est Abbati nostro domino Henrico. Hic cum canonicus esset in ecclesia Bon-

1) B cur sic. — 2) ACDEP Hovene. Homil. II. p. 5: „Beatae memoriae Sophiae Abbatissae de Hovenne, tenuis cervisia, quae modicum ab aqua differt, bis conversa est in vinum.“ Ubi editum est Terouenne. — 3) BP lucerna.

nensi, et ipsa sanctimonialis in Ditkirgen, quae est domus nigri ordinis, Deo inspirante ille relictis omnibus conversionis gratia ad domum nostram venit, et ipsa pro eius perseverantia quanto intentius potuit Domino supplicavit. Paucis diebus elapsis cum a fratribus suis carnalibus vi fuisset reductus ante habitus susceptionem, ipsa iam desperans dimisit orationem [1]). Quam ipse mox in somnis ob hoc arguens, et ut omissas orationes reinciperet [2]) admonens, adiecit: Primam missam meam audies in ordine Cisterciensi. Quod ita Dei nutu factum est. Nam ipse ad nos rediit, et ipsa habitum mutavit; sicque in Monte sanctae Walburgis, ubi tunc Priorissa fuit, primam eius missam audivit. NOVICIUS: Non miror si Deus huic religiosae feminae praedicti potus mutavit saporem, cum mihi novicio, ut de perfectis taceam, amara quaeque converterit [3]) in dulcorem. Melioris siquidem saporis nunc mihi videntur nostra incondita pulmentaria, quam ante conversionem fercula carnium delicatissima. MONACHUS: Farinula Helisei, id est gratia Christi facit [4]) hoc. Jordanus vero monachus de Hemmenrode aliquibus annis quod magis fuit miraculosum, studio abstinentiae ab omni potu abstinuit, tempore tamen messionis sive in multo caumate cum reliquis laborans. Ut ad praedicta redeamus, sicut Deus bonis et amara quaeque cum gratiarum actione gustantibus convertit in dulcedinem, ita aliquando ingratis dulcia in amaritudinem [5]).

CAPITULUM XVII.

De pistrice blasphemante cuius pasta versa est in fimum.

Cum post confirmationem Ottonis in regno tanta esset abundantia annonae, ut in Episcopatu Coloniensi maldrum quinque vel sex denariis multo tempore venderetur, contigit in quadam eiusdem Dioecesis villa, cuius nomen excidit, miraculum dignum memoria. Pistrix quaedam panes ad coquendum formaverat. Et quia tempore abundantiae pistores modicum lucrantur, illa commota clamavit ad puerum suum: Mittamus hunc fimum in clibanum. Justo Dei iudicio factum est ei secundum verbum suum, et pasta pulcherrima per

1) B orationes. — 2) ACE ut omissas reciperet orationes, B omissas orationes ut reciperet. — 3) C convertit, B convertat. — 4) P fecit. Reg. IV, 4, 41. — 5) BC add convertit.

decoctionem conversa est in fimum. Extrahentes vero panes, cum reperissent [1]) formam non substantiam, extimuit, et fimum fimo miscens, tantum miraculum celare non potuit. Marcmannus [2]) monachus noster, tunc temporis cellerarius, partem unius panis nobis attulit, quem curiosius considerantes, nil in eo vidimus nisi fimum conglutinatum. Valde enim celebre factum est hoc miraculum tempore eodem. Saepe enim [3]) Deus homines in ea re qua peccant punit. Verbi gratia.

CAPITULUM XVIII.

De Ottone de Sconinburg qui per totam Quadragesimam carnes comedit, et post Pascha illis vesci non potuit.

Nobilis vir Otto de Sconinburg, patre suo existente ex illa parte maris in servitio Domini, ipse inique egit contra Dominum, et adversus servum eius parentem proprium. Nam sicut ipse cum suis auxiliariis [4]) condixerat, cives opidi quod iam dicto castro attinet, dolose quasi aliquid cum eis tractaturus convocans [5]), capere et exactionem in eos facere proponebat. Qui cum praemuniti [6]) fugissent, uxores eorum et liberos spoliavit. Et quia tam inique egit contra suos, Dominus plaga insanabili illum percussit. Addita est et poena mirabilis. Nam in praeterita Quadragesima tantum appetitum habuit carnes comedendi, ut non solum eis non carere vellet, imo etiam cocum suum ad comedendum illas secum vi compelleret. Quas cum pertinacius manducasset per totam Quadragesimam, ventumque fuisset ad sextam feriam ante Pascha, dixerunt ei quidam: Domine, hodie dies est Dominicae passionis, dies Christianae afflictionis, hodie carnes omnino comedere non licet. Quibus respondit: Ego hodie comedam sicut hactenus comedi. Mira res. In ipso sanctissimo die Paschae quando carnes benedicuntur, et fidelibus per [7]) sacram communionem illas comedere licentiatur, ipse illis [8]) ob praedictam transgressionem iusto Dei iudicio vesci [9]) non potuit, piscibus deinceps utens usque in diem mortis suae. NOVICIUS:

1) ABCEP extrahens — reperisset. — 2) EP Marcinannus, B Marcinamus. — 3) enim om B; mox BC Dominus. — 4) B auxiliatoribus. — 5) convocans add B. — 6) C praemoniti. — 7) B post. — 8) ABCDE illas. — 9) B comedere.

Justus est Dominus. MONACHUS: Ad honorem Domini Salvatoris, de eius sacra imagine aliqua subnectam miracula; deinde veniam ad elementa.

CAPITULUM XIX.

De crucifixo apud sanctum Goarem vulnerato, de quo sanguis exivit.

Tempore discordiae inter Ottonem et Philippum, in oratorium sancti Goaris Confessoris quod situm est in territorio Treverensi, et est firmissimum, tum propter situm loci, tum propter structuram, provinciales se suaque transtulerunt. Quo cognito Warnerus de Bonlant, vir potens et dives, cum ad expugnandum illud arietes, machinasque applicuisset, nec tamen profecisset, imaginem crucifixi ligneam hi qui deintus erant contra hostes in quandam fenestram posuerunt, sperantes quod ob illius venerationem [1]) loco parcerent. Quidam vero ex ballistariis de cruce non curans, imo locanti illam indignans, telum misit, et sacram yconam in brachio profunde satis vulneravit. Mox mirum in modum antiqua renovantur miracula, et ad instar venae humanae, sanguis de loco vulneris coepit stillare. Timore tanti miraculi postea praedictus Warnerus cruce signatus est. Audiens tanta mirabilia dominus Philippus Abbas Ottirburgensis, locum adiit, de rei veritate inquisivit. Cui cum ab omnibus hoc quod praedictum est diceretur, Judaeus qui tunc casu affuit, Abbatem in partem traxit, dicens: Vere domine, verissimum est quod audistis. Et sicut ipse mihi retulit, multo amplius delectabatur in testimonio inimici. Adhuc telum ibi reservatur, adhuc vulnus et sanguinis stigmata illic ostenduntur. Utrumque Abbas noster se vidisse testatur.

CAPITULUM XX.

Item de cruce lanceata cui simile contigit.

Circa idem tempus Otto contra Philippum ascendens cum exercitu, usque Wizinburg [2]) pervenit. Ubi satellitibus eius quandam ecclesiam intrantibus, unus ex illis crucifixum in eminenti loco positum, tunica linea et cum multo studio con-

1) B reverentiam. — 2) D Wisenburgh, BCE Wirzinburg.

suta tectum vidit et concupivit. Quam cum manu non potuisset [1]) attingere, lancea nisus est extrahere. Et quia firmiter imagini connexa fuit, in diversis locis illam pupugit. Dominus vero ut sibi factum ostenderet, quicquid eius imagini iniuriae vel contemptus irrogatur [2]), egit sua potentia ut de singulis punctionibus sanguis ubertim emanaret. Semel enim adhuc mortalis confixus atque lanceatus est in terris, et tamen quotidie sedens ad dexteram Patris se configi per Prophetam conqueritur dicens: *Et me configitis gens tota die.* Quanta vero poena tales sequatur, sequens miraculum declarat.

CAPITULUM XXI.

De furibus qui in Traiecto crucem furati sunt et suspensi.

Apud inferius Traiectum hoc anno sacrarium in ecclesia sancti Martini fures effringentes, quosdam thesauros una cum cruce pretiosissima gemmis et auro decorata asportaverunt. Qui cum essent plures, duobus crucem committentes, ipsi cum thesauris abierunt. Mane cum tantum sacrilegium ad notitiam Episcopi atque canonicorum pervenisset, dolentes valde, maxime de cruce ob portionem ligni Dominici, milites per diversas vias miserunt, qui fugientes insequerentur [3]). Hi vero qui crucem portabant, per stratam publicam incedebant. Ad quos cum pervenissent milites, nil de eis mali suspicantes, pertransierunt. Christus vero in quem peccaverunt fures a sensu alienavit, gressum fixit, ita ut a strata declinantes paludem intrarent, nec tamen motis pedibus procedere possent. Altera vero die praedicti milites reversi, cum eos pene in eodem loco et maxime lutum calcando vidissent, mirati dixerunt: Isti sunt quos heri hic dimisimus. Ad quos cum unus clamasset, boni homines male inceditis, quare non ascenditis stratam tritam? responderunt illi: Bene incedimus, non vos sollicitet iter nostrum. Tunc unus ex militibus Deo inspirante dixit ad socios: Aliquid istud portendit, forsitan rei sunt, teneamus illos. Ad quos cum descenderent, illi crucem paludi immerserunt. Interrogati vero de furto, responderunt: Nos

1) CD posset. — 2) Gregor. Moral. X, 29, 48: „irrogata ab aliis mala multiplicius reddere.“ Conf. supra IV, 10. — 3) AE insequuntur.

crucem tulimus, ubi sit scimus; sed nisi certi de vita fuerimus [1]), nunquam illam ostendemus. Quid plura? Ducuntur ad Episcopum, gratia crucis promittitur immunitas, crux ostensa reportatur, extra provinciam conducuntur. Et quia iustus iudex nullum peccatum relinquit inultum, et saepe peccato punit peccatum, permisit ut sequenti die iterum ecclesiam infringerent, in qua capti sunt, et suspensi. NOVICIUS: Satis evidens fuit hoc miraculum. MONACHUS: Tanta est virtus crucis, ut et suis contemptoribus ut dictum est inferat poenam, et venerantibus illam restituat sanitatem.

CAPITULUM XXII.

De matrona quae sine dolore peperit, cum convenisset in mariti signatione.

Cum Scholasticus Coloniensis Oliverus crucem praedicaret in Flandria, sicut ipse nobis retulit, inter reliquos signatus est ibi miles dives et honestus. Quod ubi uxor eius comperit, afflicta est usque ad mortem. Erat enim vicina partui. Ad quam Oliverus consilio mariti ingressus, inter verba consolationis addidit et haec: Si consilio meo acquieveris, et virum tuum Christo militare permiseris, ab imminenti periculo sine dolore liberaberis. Cumque illa verbis eius placata fuisset, Scholasticus subiecit [2]): Tempore partus veste mariti tui signata te contegas, et crucis virtutem senties. Solebat enim cum maximis cruciatibus parere. Mira Christi [3]) clementia. Instante hora pariendi, illa non immemor consilii, pallio viri se texit, et pene sine omni dolore partum [4]) effudit. Alia de cruce aeque miraculosa in sequentibus tibi recitabo, quia ad elementorum miracula festino. NOVICIUS: Quot sunt elementa? MONACHUS: Quatuor, ignis videlicet, aer, aqua, terra [5]). In quibus videtur temporibus nostris impleri hoc quod per Salvatorem in Evangelio dicitur: *Erunt signa in sole et luna et stellis, et in terris pressura gentium prae confusione sonitus maris et fluctuum, arescentibus hominibus prae timore et exspectatione quae supervenient universo orbi,* et reliqua quae ibi sequuntur [6]). Alibi praedicit bella et terrae-

1) BE sumus, ADP simus. — 2) C adiecit, B subiunxit. — 3) C Dei. — 4) B fetum. — 5) CE et terra. — 6) Luc. 21, 25—26.

motus [1]) per loca, pestilentias et famem, terroresque de coelo, et signa magna [2]). Licet haec omnia ante diem iudicii plenius sint implenda, ex parte tamen ea vidimus impleta, secundum quod subiecta declarabunt exempla. Vidimus enim signa stellarum et pressuras gentium; audivimus sonitus maris et fluctuum [3]); audivimus etiam quod filius hominis in nubibus visus sit, terroresque de coelo, et signa magna. De igne, elementoque superiori ad quod stellae pertinent, primo loco dicendum est; postea de ceteris per ordinem.

CAPITULUM XXIII.*)

De divisione solis in tres partes.

Anno Domini millesimo ducentesimo sexto, Philippo Rege celebrante curiam sollemnem cum principibus, signum magnum apparuit in sole. In tres siquidem partes divisus est, ita ut intervalla essent inter partem et partem, ad instar lylii tres flores habentis. Quod ubi notari coepit, multi concurrerunt, super tanto miraculo disputantes. Hermannus vero Lantgravius interpretatus est, quod unus de principibus imperii eodem anno moriturus esset; nec erat idonea eius interpretatio. Post multam horam conierunt [4]) partes, et redintegratum [5]) est corpus solare. Abbas Karolus Vilariensis, nec non et monachus eius Wigerus eidem curiae interfuerunt; quae dicta sunt viderunt, nobis eodem tempore visa referentes. Facta est haec visio tertio Kalendas Februarii. NOVICIUS: Quid tibi significare videtur tripartita haec solis divisio? MONACHUS: Deus statum imperii principibus congregatis ostendere voluit. Sol videtur hoc loco designare Romanum imperium. Sicut [6]) sol magnitudine et splendore praecellit universa sydera coeli, sic idem imperium augustius fulget ceteris regnis mundi. Apud Romanum imperium quandoque fuit monarchia, ut sicut stellae lumen habent a sole, ita Reges ut regnare possent, haberent ab Imperatore. Triplex solis divisio designabat schisma imperii, in tres principes divisi, qui omnes nomen Romani Regis sibi usurpabant. Primus fuit Fredericus, qui adhuc patre vivente fuerat in Regem a prin-

1) B terraemotum. — 2) Luc. 21, 10—11. — 3) B add terraeque motum. — *) Homil. III. p. 170. — 4) AEP coierunt, CD convenerunt. — 5) BCE reintegratum. — 6) B add enim.

cipibus electus, cui etiam omnes iuraverant. Secundus era avunculus eius Philippus, post mortem fratris neglecto Frederico in Regem a quibusdam principibus electus [1]). Tertiu Otto fuit, a Coloniensi Archiepiscopo eiusque auxiliariis substitutus. Isti ambo Aquisgrani coronati fuerant in Regem Horum uno occiso, et altero deposito atque defuncto, Fredericus eiectus [2]), qui hodie imperat, solus regnare coepit, et quasi ad suam plenitudinem sol divisus rediit. In quibusdam provinciis eodem die visae sunt quinque partes. Per tres partes supradictos tres Reges intelligo; per duas, quartam et quintam [3]), Bernardum Ducem Saxoniae, et Bertolphum Ducem Ceringiae, qui satis pro imperio ambo laborabant [4]), accipio.

CAPITULUM XXIV.

Item de eclypsi solis et morte Philippi Regis.

Mense sequenti, scilicet pridie Kalendas Martii, aliud signum apparuit in sole; non dico miraculosum [5]), quia naturale, sed magnae rei praenosticum [6]). Facta siquidem est eclypsis solis tam magna tempore meridiano, ut vix aliquid splendoris superesset [7]). Multi videntes extimuerunt, dicentes aliquid magni fore futurum. NOVICIUS: Quid tibi videtur eadem eclypsis figurasse? MONACHUS: Non sum Daniel, et ideo non asserendo, sed opinando interpretor. Videtur mihi defectus ille solaris praesignasse mortem Philippi, qui sequenti anno occisus est et defecit. Particula illa luminosa, quae recrescere coepit et augmentari, Otto fuit, qui post Philippi mortem factus est magnus atque gloriosus. Videturque eisdem temporibus impletum quod Dominus dicit in Evangelio: *Nam virtutes coelorum movebuntur* [8]). Coelum quandoque designat praesentem Ecclesiam et universalem; coeli vero Ecclesias particulares. Virtutes coelorum, sunt praelati Ecclesiarum, Episcopi videlicet, Abbates, Praepositi. In praedicto enim schismate non solum principes saeculares, sed et spirituales moti sunt, quia tum propter pecuniam, tum propter amorem, sive timorem, instabiles facti, nunc uni, nunc alteri

1) cui etiam — electus add B. — 2) E electus. — 4) ACE duas quintas, P duas reliquas. — 4) AE qui satis pro imperio laborabant, B qui ambo satis pro imperii dignitate laborabant. — 5) BCP miraculum. — 6) AB pronosticum. — 7) BP superesset splendoris. — 8) Luc. 21, 26.

iuraverunt. Nam ipse princeps Episcoporum, scilicet Papa Innocentius, primo Ottonem fovit et coronavit; postea ob causam multis notam[1]) illum deponens, Fredericum ei adversarium suscitavit. In luna vero signa non defuerunt, quae eclypses magnas solito crebrius passa est. Quod si in stellis signa quaeris, quod vidi referam.

CAPITULUM XXV.

De stella quae visa est Coloniae post meridiem.

Post mortem Henrici Imperatoris cum de successore Coloniae in palatio tractaretur, post meridiem visa est stella lucidissima. Concurrentibus nobis in curiam Episcopi, omnes illam vidimus, sed quid portenderet visio tam insolita, scire non potuimus.

CAPITULUM XXVI. *)

Item de stella maxima quae apparuit post solis occasum.

Similiter hoc anno per duas hebdomadas visa est post solis occasum stella tantae magnitudinis, ut ad instar ignis splendorem de se emitteret. Judaei asserunt eam signum fuisse sui Messiae adventus[2]). Haec dicta sint[3]) de signis stellarum. Porro de igne aethereo, fulmine scilicet atque tonitruo, quae ex collisione nubium gignuntur, aliqua proferam exempla, ut noveris secundum verba Salvatoris terrores de coelo et signa magna etiam his temporibus contigisse.

CAPITULUM XXVII.

De tonitruo et fulmine in vigilia sancti Mathiae.

In vigilia sancti Mathiae Apostoli erit biennium quod in Colonia contigit res satis miraculosa, et ideo miraculosa, quia insolita. In crepusculo eiusdem noctis ignis cadens de coelo turrim sancti Andreae incendit, similiter et sepem circa curiam cuiusdam canonici, quae per multos civium labores extincta sunt. Eadem autem nocte glacies fuerat congelata. Unde et miraculum reputabatur, quod tonitrua audiri, et fulmina videri poterant. Aliud tibi referam exemplum terribile satis.

1) „propter retractionem terrae Mechtildis:" Vit. Engelb. I, 3. — *) Homil. III. p. 171. — 2) BCP adventus sui Messiae. — 3) AP sunt.

CAPITULUM XXVIII.

De theatro in Saxonia fulminato.

Sacerdos quidam de Saxonia nuper mihi retulit miraculum stupendum. Hoc, inquit, anno [1] in terra nostra in quodam theatro fulminati sunt viginti homines, solo sacerdote evadente. Fugit enim cum alios ardere videret [2]. Decebat enim ut ignis quo nihil levius est, levitatis [3] amatores puniret. NOVICIUS: Miror quod sacerdos non est punitus, cum ipse plus ceteris credatur [4] peccasse. MONACHUS: Saepe Deus sacerdotibus parcit, propter ordinem, sicut legitur [5] de Aaron, quem non percussit lepra, sed sororem, cum tamen non legatur [6] sorore minus peccasse. Vel forte in eo aliquid boni Deus praevidit, propter quod illi pepercit. Quod vero aliquando ob huiusmodi levitates Deus sacerdotes puniat, praesto est exemplum.

CAPITULUM XXIX.

De sacerdote in Elyzacia fulminato.

Est villa in Episcopatu Treverensi, Elyzacia vocata, in qua anno praeterito quarta feria ante Nativitatem sancti Johannis contigit, hoc grande ac terribile miraculum. Sacerdos loci Henricus nomine dum sederet in taberna, facta est intemperies aeris maxima. Quo festinante cum campanario suo in ecclesiam, cum campanas pulsarent, crevit tempestas, et nebula, et inenarrabilis strepitus aeris in ecclesia. Veniensque repente ictus turbinis, prostravit utrumque, clericum scilicet et campanarium, ita quod campanarius sub clerico iacebat. Campanarius vero in nullo laesus est, clerico extincto. Cuius genitalia exusta sunt, reliquo corpore intacto. Quae filius eius accurrens, calcando extinxit, et avulsit. Ex quo patet fornicatorem illum fuisse. Vestimenta vero eius ita sunt lacerata, ut nulla particula cohaereret solidae parti, nec solida essent, excepta illa particula in qua dependere solebat manipulus in sinistro brachio. Sed et stivalia sua quae nova erant, ita sunt dilacerata, ac si fuscinulis dissipata essent. Soleae vero sic sunt factae [7], ac si in aqua fervida

1) scilicet 1222. Vide infra cap. 48. 50. — 2) CP videret ardere. — 3) B leviter levitatis. — 4) B creditur. — 5) Numer. 12. — 6) E legitur. — 7) E fractae.

fuissent decoctae. Campanarius autem in maximo timore ac stupore iacens, vidit daemones insultum facientes in ecclesia; sed et capsula quae erat post altare, prosiliit super altare, et apertura facta est in ea, quae adhuc ita remanet. Sancti vero quorum reliquiae ibi sunt, egressi fortiter resistebant daemonibus, et factum est inter sanctos et daemones vehementissimum certamen. Tandem devicti daemones, cum corpus [1]) asportare non possent, partem tecti secum abstraxerunt. Refert idem campanarius quod corpus sacerdotis usque ad tectum turris, sub qua scilicet [2]) pulsantes steterant, et sub qua prostrati iacebant, violentia daemonum aliquotiens sit raptum, sed beneficio sanctorum relapsum. Aiunt clericum eundem tunc de novo acquisisse [3]) coronam coreizando [4]), quam quasi victor iuxta domum [5]) suspendit, ut ibi stulti homines luderent, ducerentque choreas [6]). NOVICIUS: Sicut in hoc sacerdote considero, in dilaceratione vestium atque calciamentorum Deus punivit superbiam; sicut [7]) in exustione genitalium, luxuriam. MONACHUS: Bene sentis; quia saepe poena respondit [8]) culpae. Hoc etiam te scire volo, et probare exemplo, quod sicut Deus ut dictum est malos per fulmina atque tonitrua de coelo punit, ita per eadem aliquando bonis succurrit.

CAPITULUM XXX.

De Richwino per tonitruum a praedonibus liberato.

Richwinus cellerarius noster cum die quadam tempore discordiae inter saepedictos Reges de Colonia exiret, non procul ab urbe plures armatos ex latere stratae publicae in suis dextrariis sedere conspexit. Quibus visis cum satis timeret, unus ex eis cursu rapidissimo ad eum veniens, equum eius per frenum tenuit, quem his verbis superbe allocutus est dicens: Domine monache descendite; oportet me habere equum istum. Vix verba finierat, et ecce Dominus non verbo sed tonitruo praedoni pro servo suo respondit. Nam cum tota illa die nulla fuissent audita tonitrua, ictus tam validissimus inopinate personuit, ut equus satellitis genibus terram peteret,

1) Domini. — 2) P simul. — 3) BC acquisivisse. — 4) BDEP corizando. Choreizare, choros agere, concinere. — 5) D add suam. — 6) BP coreas. — 7) C sic. — 8) B respondet.

et ipse nutantis tergo vix inhaereret. Moxque manum a freno monachi retrahens, ait satis humiliter: Ite in pace, bonus enim vir estis. Cui ille regratians, laetus processit, divinitus se liberatum recognoscens. Haec mihi idem Richwinus ore suo confessus est. NOVICIUS: Valde timendus est, cui sic aether famulatur. MONACHUS: Non solum ignis aethereus, sed et terrenus qui lignis nutritur, et ab hominibus succenditur, ei deservit, nunc ad Creatoris nutum vim naturalem cohibendo, nunc in re frigida non minus miraculose eandem exercendo.

CAPITULUM XXXI.

De vidua quae mensuras suas ponens contra ignem, domum suam ab incendio liberavit.

In Episcopatu Coloniensi opido imperiali quod Duseburg [1]) dicitur, vidua quaedam cervisiam braxare ac vendere solebat. Die quadam cum civitas casu fuisset incensa, ipsumque incendium domui eius appropinquasset, illa iam non habens spem in auxilio humano, ad divinum confugit. Nam omnia sua vasa quibus cervisiam emptoribus mensurare solebat, ad ostium domus contra flammas ponens, in multa cordis sui simplicitate, sic oravit dicens: Domine Deus iustus et misericors, si unquam aliquem hominum [2]) his mensuris decepi, volo ut domus haec comburatur. Si autem feci quod rectum est in oculis tuis, precor iustitiam tuam, ut in hac hora misericorditer respicias necessitatem meam, et mihi meaeque supellectili parcere digneris. Mira fides feminae, mira Dei humilitas. Is qui dixit: *Qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis* [3]), ac si ei oratione fidelis viduae conclusum fuisset, flammas omnia in circuitu devorantes, a domo eius compescuit, cunctis stupentibus quod ignis furens materiam cremabilem lamberet, nec incenderet. Audi nunc alia aeque miraculosa.

CAPITULUM XXXII.

De cive Susaciensi cuius vestis combusta est, cruce custodita miraculose.

Apud Susaciam civitatem Dioecesis Coloniensis civis quidam in hac ultima expeditione cruce signatus fuit. Eodem

1) Duisburg. — 2) B hominem. — 3) Matth. 7, 2.

tempore ut militem suum Deus tentaret, sicut legitur de sancto Job, permisit ut domus eius incendio periret. Flammis vero sopitis, cum omnia quae incendi poterant, in cinerem fuissent redacta, particula vestis eius quam crux occupaverat, integra inter favillas est reperta. Et mirati sunt omnes, tantam sanctae crucis virtutem ubique dilatantes. Simile miraculum in alio loco contigit, sicut audivi a magistro Johanne Decano Aquensi.

CAPITULUM XXXIII.

Item de pomo combusto, zona crucis quae circumligata fuerat illaesa.

Retulit mihi et aliud de virtute crucis [1]) miraculum. Matrona, inquit, quaedam crucem susceptam pomo circumligavit, sicque super asserem iuxta piropum [2]) in quo ignis ardebat utrumque simul ponens abcessit. Casu, imo quod verius est Dei nutu, pomum cum cruce in carbones lapsum est. Post modicum femina reversa, cum repositum quaereret nec inveniret, tristis de cruce, ignem perscrutata est. Et ecce pomum vidit in carbonem redactum, zonam vero levavit intactam. Quod pro magno miraculo reputans, praedicto Johanni recitavit. NOVICIUS: Satis est mirabile quod idem elementum eodem momento sic in re diversa naturam suam mutat [3]). MONACHUS: Hoc fieri pro diversitate meritorum, quibusdam tibi pandam exemplis.

CAPITULUM XXXIV.

De clerico qui a meretrice infamatus incendium non sensit.

Gerungus Scholasticus Bonnensis, nuper veniens de studio Parisiensi, historiam retulit satis mirabilem, recentiori tempore illam asserens gestam. Familiam, inquit, cuiusdam viri nobilis atque potentis de Francia, meretrix [4]) speciosa sequebatur. Cum qua cum [5]) multi indifferenter peccarent, clericus quidam religiosus eiusdem nobilis capellanus, de subversione familiae dolens, dominum his verbis allocutus est dicens: Omnis pene familia vestra meretricis huius contubernio [6]) corrumpitur, quorum

1) BCDF sanctae crucis. — 2) pyropus, id est, focus. Sed auctor fortasse scripsit pirogum. — 3) DP mutavit. — 4) CF add quaedam. — 5) B dum. — 6) B concubitu.

peccata omnia Deus de manu vestra requiret. Et hoc sciat nobilitas vestra, quod meo servitio carebitis, si non fuerit amota. Mox illa vocatur, verba ei sacerdotis intimantur; ad quae sic respondit: Domine ex invidia loquitur haec. Quia voluptati [1] eius consentire nolui, idcirco me persequitur. Illo respondente, mentiris, vir enim castus est; illa mox subiunxit: Ego celerius faciam vos experiri veritatem. Statim accedens ad clericum, sub forma poenitentis, lacrimis perfusa, post fictam confessionem adiecit: Domine tam vehementer de persona vestra tentata sum, nisi mihi consentiendo ignem a vobis succensum extinguatis, vivere non potero. Ad quod verbum cum se vir iustus signasset, eamque illa hora verbis quibus poterat submovisset [2], sequenti die iterum venit, verba iam dicta repetivit, hoc etiam adiiciens: Si non feceritis quod postulo, ecce me ipsam interficio [3]. Quo audito, cum plurimum timeret, nec tamen aliquo modo libidini consentire proponeret, respondit: Ecce tali die, tali in loco, si volueris tecum dormiam, dummodo te non interfeceris. Sic illa laeto [4]) animo recedente, dominum suum mox adiit, et quia capellanus suus sibi talia ac talia promisisset, verbis procacibus indicavit. Interim clericus scholari suo praecepit, ut in designato loco lectum ex lignis planis componeret, ligna arida cum stramine subiiceret, deinde lintheamen decenter superextenderet. Quod et factum est. Die vero statuto venit clericus, venit et mulier; sed clericus stipula prius succensa, lectum ascendit; illam ut simul ascenderet vocavit. Quae flammas ex omni parte cernens exsurgere, retrocessit; crebriusque vocata, ad tam horrendos [5] amplexus venire recusavit. Clericus vero Dei adiutus gratia, non aliter sensit illum ignem, quam ventum roris flantem, nec est adustus capillus eius [6], neque vestimenta eius in aliquo sunt laesa. Quod ut misera illa vidit, territa, et ad horam de tam grandi miraculo compuncta, tam domino suo quam ceteris publice confessa est, quod sanctum virum, sine causa ex solo rancore et invidia ob vindictam praemissae accusationis infamasset. Ipse vero vir venerabilis non ingratus Deo, ad ordinem se transtulit Praedicatorum.

1) C voluntati. — 2) BD submonuisset. — 3) C interficiam. — 4) ADE laeta; mox P recedens. — 5) C horridos. — 6) Dani. 3, 50. 94.

CAPITULUM XXXV.

De piscatore fornicario quem candens ferrum ob confessionem non laesit, et postea recidivantem aqua frigida combussit.

Referre solet dominus Bernardus de Lippa, quandoque Abbas, nunc Episcopus in Livonia, quoddam miraculum iam dicto miraculo prorsus contrarium. Novi, inquit, piscatorem in Episcopatu Traiectensi, qui cum quadam femina multo tempore fuerat fornicatus. Et quia eius peccatum nimis erat notorium, tempore quodam in Synodo imminenti accusari timens, dicebat intra se: Quid nunc facies miser? Si in hac Synodo de fornicatione accusatus fueris, et confessus, illam in matrimonio mox ducere cogeris; si autem negaveris, candenti ferro convictus amplius confunderis. Statimque ad sacerdotem veniens, magis ut post patuit timore poenae quam amore iustitiae, peccatum confessus est; consilium quaesivit et invenit. Si habes, inquit sacerdos, firmum propositum nunquam peccandi cum illa, candens ferrum secure poteris portare, ipsumque peccatum negare; spero autem quod virtus confessionis liberabit te. Quod ita factum est, cunctis stupentibus quibus fornicatio innotuerat. Ecce hic ignis Dei potentia, sicut in superioribus exemplis, contra naturam vim suam restrinxit; et sicut in sequentibus audies, mirabilius contra naturam incanduit. Quid plura? Absolvitur homo. Post dies plurimos [1]) cum alio quodam piscatore officii sui causa in flumine navigans, cum domum praedictae mulieris vidissent, ait alter alteri: Valde miror et multi mecum, quare te in Synodo non inusserit ferrum, cum tam manifestum fuisset tuum peccatum. Ille de gratia sibi collata indigne glorians, eo quod iam voluntatem fornicandi cum illa concepisset, manu aquam fluminis percussit, et ait: Ecce tantum mihi nocuit [2]) ignis ille. Mira Dei iustitia. Qui misericorditer poenitentem custodivit, iuste et miraculose nimis punivit recidivantem. Mox ut aquam tetigit, candens ei ferrum aqua fuit. Quam [3]) statim cum clamore valido retrahens, pellem dimisit in aqua; omnia circa se gesta socio referens, sera ductus est poenitentia. Non discordat ab hoc miraculo quod monachus noster Lambertus recitare solitus est.

1) B paucos. — 2) CEF nocuit mihi. — 3) E qui.

CAPITULUM XXXVI.

De viatore incendiario quem frigidum ferrum inussit.

Rusticus quidam contra alium habens inimicitias, cuidam maligno homini de ordine viatorum, quales multi sunt, pecuniam dedit, ut domum illius incenderet. Quam sub specie religionis intravit, et tempore convenienti succendit. Immemor miserrimus hospitalitatis, postquam fuisset [1]) reaedificata, accepto pretio renovavit incendium. Turbatus homo de damno repetito, omnes de quibus suspicionem habuit accusavit, qui per ferrum candens [2]) se expurgaverunt. Denuo domus incensa reaedificata est, et ferrum idem in angulum eius proiectum [3]). Quid plura? Venit rursum pseudo viator ille, antiqua corruptus avaritia. Humane satis susceptus, cum ferrum iam dictum vidisset, et quis eius usus esset adinterrogasset [4]); respondit ille: Nescio quis domum hanc en altera vice succendit; et cum de quibusdam habuissem suspicionem, candens illud portaverunt, sed non sunt exusti. Tunc ille: Ad aliquos usus posset converti. Quod cum nutu Dei levasset, sic in manu adustus [5]) est, ut cum clamore illud iactaret. Quod ubi paterfamilias vidit, incendiarium [6]) per vestem tenens, exclamavit: Vere tu es reus. Mox ad iudicem ductus, culpam nollet vellet est confessus [7]), sicque poena rotali damnatus [8]). Multa enim huiusmodi miracula invenies in distinctione confessionis. Unde his omissis videamus quid Deus miraculorum nostris temporibus operatus sit in aere. Quod vero ipse Dei filius Jesus visus sit in nubibus coeli, non tamen in maiestate, sed in humilitate, exemplis veris tibi potero demonstrare.

1) B fuit. — 2) CFP candens ferrum. — 3) E add est. — 4) BCDFP interrogasset. — 5) B exustus. — 6) EF incendarium; sic E et in titulo. — 7) FP vellet nollet confessus est. — 8) E est damnatus, CF damnatus est, B condemnatus.

CAPITULUM XXXVII.*)

De crucibus quae apparuerunt in Frisia in aere tempore praedicationis crucis.

Cum [1]) Oliverus Scholasticus Coloniensis [2]), cuius verbis hic utor, crucem praedicaret in Frisia in Dioecesi Monasteriensi, villa Bedian [3]), mense Mayo sexta feria ante Pentecosten, sicut alibi me dixisse [4]) memini, triplex forma crucis apparuit in aere, una candida versus aquilonem; alia versus meridiem eiusdem coloris et scematis; tertia medio colore colorata, habens crucis patibulum, et figuram hominis in ea suspensam, elevatis brachiis et extensis, cum infixione clavorum in manibus et pedibus, et capite inclinato. Haec media fuit inter alias duas, in quibus non erat effigies humani corporis.

CAPITULUM XXXVIII.

Item de cruce quae apparuit in Sutherhusen iuxta solem.

Alia vice et alio loco, in villa Frisiae Sutherhusen, tempore praedictae praedicationis crucis, apparuit iuxta solem una crux caerulei coloris.

CAPITULUM XXXIX.

Item de alia cruce quae visa est in villa Docheym [5]) provincia Frisiae.

Tertia fuit apparitio in Dioecesi Traiectensi, in villa Docheym ubi sanctus Bonifacius coronatus fuit martyrio; ubi in die martyris eiusdem, cum multa millia accessissent ad indictam stationem, apparuit crux alba et magna, ac si trabs ex transverso trabis artificialiter composita fuisset. Hoc signum vidimus omnes: verba sunt praedicti Oliveri; movebatur autem paulatim ab aquilone ad meridiem. Huic visioni interfuerunt dominus Henricus Abbas noster, et Winandus monachus eius, qui et ipsi viderunt [6]).

*) Homil. III. p. 171. Oliveri relationem C. P. Bock vir doctissimus publicavit in libro: Niederrheinisches Jahrbuch für Geschichte etc. I. p. 98. — 1) BE dum. — 2) Coloniensis add B. Homilia: „Scholasticus Coloniensis, nunc autem Episcopus et Cardinalis sanctae Sabinae.“ — 3) B Bedim. — 4) B dixisse tibi, ACE tibi dixisse. — 5) Dockum. ADE Dochne; mox C provinciae, FP in provincia. — 6) B qui et mihi recitaverunt. Conf. IX, 48. p. 204.

CAPITULUM XL.

Item de crucibus quae visae sunt eodem tempore iuxta Coloniam in villa Hellendorp.

Retulit mihi quaedam femina religiosa hoc anno, quod modico tempore ante crucis praedicationem, in villa quae Ellendorp[1]) dicitur, non multum distans a Colonia, post solis occasum duas cruces viderit in aere, unam maiorem, et alteram minorem, quae paulatim ab occidente movebantur ad orientem. Volens habere testes tanti miraculi, quosdam advocavit, qui et ipsi viderunt. Similes visiones memini me dixisse superius in distinctione octava capitulo decimo septimo, nec non et decimo octavo: primo de duobus conversis qui Dominum viderunt in aere pendentem in cruce; deinde de Rudolpho converso de Lucka qui Christum vidit crucifixum in aere, et quindecim cum eo. Andi adhuc miraculum de aere factum, terribile valde.

CAPITULUM XLI.

De nube quae in Saxonia cadens multos submersit.

Hoc anno in Saxonia nubes integra de aere cadens inter duo montana, multis tam in corporibus quam in rebus fuit damnosa. Tantis enim aquis abundabat, ut monasterium in valle proxima situm pervaderet, et omnem in eo animam viventem, ab homine usque ad pecus, extingueret. Officinas evertit, supellectilem devexit, sepes destruxit[2]). Quinque tantum monachi in turrim fugientes, ex omnibus salvati sunt. Vocatur autem idem monasterium Winendenburg, et est de ordine Nigrorum. Deinde idem torrens intolerabilis impetu suo civitatem vicinam invadens, cuius vocabulum est Isleve[3]), similia ibi operatus est mala. Omnesque ecclesias, nec non et omnia civitatis habitacula violenter intravit, homines atque iumenta submersit. Et quia Deo non est cura de bobus sed de hominibus, magnum et memoria dignum in suffocatis ostendere dignatus est miraculum. Nam omnes illi qui transacto diluvio in ecclesiis sive[4]) domibus reperti sunt, niveo can-

1) P **Hellendorp**, ut in titulo. — 2) B **detraxit**. — 3) Eisleben, ubi hoc contigit anno 1222. — 4) E **in domibus**.

dore nitebant. Qui autem in tentoriis sive [1]) tabernis extincti erant, carbonibus nigriores apparebant. Tali enim caractere Deus bonos distinguebat a malis. NOVICIUS: Sicut in hac plaga considero, non casu sed Dei iudicio iusto [2]) flagellamur. MONACHUS: Hoc plenius notare poteris in diluvio Frisiae, in quo amplius quam centum millia hominum simul extincta sunt, ac deinde anno tertio circa quadraginta millia. Tempus et causam eiusdem plagae satis expressi in distinctione septima capitulo tertio. NOVICIUS: Videntur mihi diluvia haec particularia celerem iudicis adventum praenunciare. MONACHUS: Verum est, quia eodem tempore impletum pro parte est, quod ipse promisit [3]) dicens: *Erit in terris pressura gentium prae confusione sonitus maris et fluctuum, arescentibus hominibus prae timore* [4]). Nam sicut mihi retulit Abbas sancti Bernardi, timor tantus erat in Frisia, ut singuli singulis momentis mortem suam exspectarent, et quasi arescerent prae exspectatione. In qua tanta facta est pressura populorum, ut multi Frisonum provincias peterent alienas. NOVICIUS: Ego ista tunc temporis intellexi. MONACHUS: Ex quo loqui coepi de aquis, ostendere tibi volo, quanta Deus miracula etiam nostris temporibus operatus est in illis.

CAPITULUM XLII.

De puero monstruoso post baptismum sanato [5]).

Godefridus magister noviciorum nostrorum, ante conversionem parochiam quandam regebat. Hic cum die quadam puerum baptizaret, de cuius latere pendebat caro miri horroris, mox ut infantem in nomine sanctae Trinitatis tribus vicibus immersum extraxit, monstruosum illud apostema nusquam comparuit. Quo viso hi qui aderant glorificaverunt Deum, baptismi virtutem ubique praedicantes [6]).

1) ACDEFP in theatris sive in. — 2) B iusto Dei iudicio, P Dei iusto iudicio. — 3) AP praemisit, C permisit. — 4) B add et exspectatione, et cetera. — 5) CFP de monstro in puero per baptismum fugato. — 6) B divulgantes.

CAPITULUM XLIII.

De pagano apud Babylonem baptizato et sanato.

Quando peccatis nostris exigentibus in obsidione Damiatae Christianus exercitus ex parte datus est in manus Sarracenorum, Episcopus Beluacensis[1]) ductus est in Babylonem captivus, et cum eo multi. Cumque satis humane a Soldano tractarentur, femina quaedam pagana civis Babylonica filium sic habebat infirmum, ut nulla spes vitae esset in illo. Nocte quadam ostensum est ei in somnis, ut si praedictus Episcopus illum baptizaret, mox omnem corporis sospitatem reciperaret. Illa sollicita de filio, mane cum[2]) familia ac parentibus ad Episcopum venit; quid viderit exposuit; baptizari illum humiliter petivit et obtinuit. Sicut retulit Henricus miles de Ulmene[3]) qui praesens erat, baptisterium pagani circumsteterunt, et riserunt; quorum risus versus est in admirationem. Nam adolescens qui[4]) desperatus intravit, baptizatus, sanissimus exivit. Spero quod usque hodie in fide Christi perseveret; et forte alii eius exemplo crediderunt. Sed quid baptismi virtutem in aliis commendo, cum illam mirabiliter satis expertus sim[5]) in memetipso?

CAPITULUM XLIV.

Item de auctore huius Dialogi, qui beneficio baptismi convaluit.

Cum adhuc scholaris parvulus tempore quodam in acutis laborarem, et semel ac secundo post chrisim[6]) recidivassem, contigit ut puella quaedam pagana, quam matertera mea pecunia comparaverat, baptizaretur. Habebat enim circa decem annos aetatis. Suasum est matri meae ut eodem lintheamine quo[7]) illa de baptismo exierat, adhuc madido me involveret; et sciret gratiam sanitatis celerius secuturam. Quod cum factum fuisset,

1) Bellovacum, Beauvais. — 2) B add filio. — 3) CF de Olmene miles. Oliverus Scholasticus apud Gelen. Vit. Eng. p. 335: „Capti sunt in illa defensione electus Beluacensis, et frater eius Camerarius Franciae, et filius eius, frater Andegauensis Episcopi, cum Joanne Darcies viro nobili et valde strenuo, Henricus de Ulma, et alii multi". — 4) B qui quasi. — 5) BCF sum. — 6) BCEFP crisim. Homil. III. p. 28: „iam chrisim fecisse eos." — 7) CF cum quo.

attactu [1]) illius aquae sacratissimae mox in sudorem erupi, et convalui. Licet enim baptismus medicina sit animae, multi tamen illius virtute sanitatem corporum consecuti sunt, sicut legitur de Tarquilinio [2]), et Cromatio Urbis praefecto. NOVICIUS: Vellem aliquod audire miraculum in aquis simplicibus factum, quibus nec consecratio nec sacri chrismatis infusio tribuit virtutem. MONACHUS: Prius tibi adhuc unum referam de baptismo, cuius virtutem amplius etiam in re adversa [3]) cognosces.

CAPITULUM XLV.

De cane qui a scholaribus baptizatus, in rabiem versus est.

Tempore quodam quidam scholares [4]), sacerdotum morem imitantes, in quodam flumine canem sub invocatione trini nominis baptizaverunt. Canis vero virtutem tanti nominis sustinere non valens, mox illis videntibus versus est in rabiem. Pueris vero, eo quod genus illud insanissimum sit, pepercit Dominus [5]), sciens non malitia, sed ex stultitia sacramento factam iniuriam. De aquis vero simplicibus habes exemplum superius capitulo tricesimo quinto, de piscatore quem aqua exussit. Habes etiam exemplum aliud in distinctione tertia capitulo vicesimo primo, de homine peccatore, ob cuius vitia mare intumuit, et post confessionem tranquillum factum est. Simile tibi nunc recitabo de quo satis miraberis.

CAPITULUM XLVI.

De Richardo Rege Angliae et periculo eius in mari.

In prima expeditione Jerosolymitana Richardus Rex Anglorum cum multitudine peregrinorum copiisque maximis transfretavit. Die quadam circa crepusculum orta est in mari tempestas validissima, ita ut naves procellis concussae, et vi ventorum impulsae, mortem omnibus intentarent. Rex vero sicut et ceteri mortem ante oculos habens, tota illa nocte clamavit: O quando erit tempus, in quo [6]) grisei monachi surgere solent ad laudandum Deum? Tanta enim bona

1) B attractu. — 2) CF Tarquilino, A Tranquilinio, BEP Tranquilino. — 3) B in re adversa etiam, D in re etiam adversa. — 4) BC scholares quidam. — 5) Dominus add B. — 6) CF quando.

illis feci, ut non dubitem quin mox ut coeperint pro me orare, Dominus nos respicere debeat. Mira fides Regis. Dominus vero qui dicit: *Si habueritis fidem sicut granum synapis, dicetis huic monti, transi hinc, et transiet*[1]), evidenti miraculo fidem iam dicti Regis remuneravit. Nam circa octavam horam noctis tempore matutinali, monachorum surgentium Dominus orationibus excitatus, et ipse per potentiam consurgens, imperavit ventis et mari, et facta est tranquillitas magna, ita ut omnes de tam subita maris immutatione mirarentur. Reversus vero idem Rex, gratia eiusdem miraculi amplius ordinem honoravit, quasdam domus eleemosynis ditando, de novo alias exstruendo[2]). Haec de miraculis aquarum dicta[3]) sufficiant, quia ad miracula terrae festino.

CAPITULUM XLVII.

De pressuris quae facta sunt nostris temporibus.

Videtur nostris temporibus impletum quod Dominus in Evangelio dicit: *Surget gens contra gentem, et regnum adversus regnum, et terraemotus magni erunt per loca, et pestilentiae et fames, terroresque de coelo, et signa magna.* Licet de his aliqua dixerim exempla, superaddam nunc plura. Nostris temporibus gens Sarracenorum duce Salatino Rege Syriae surrexit contra gentem Christianorum, a quo capta est Jerusalem cum terra sancta. Contra quam gentem perfidam tres vidimus expeditiones maximas fidelium. Prima fuit sub Frederico Imperatore; secunda sub Henrico filio eius; tertia sub Frederico qui hodie imperat. Nostris inquam temporibus gens Latinorum surrexit contra Graecos, illorum perfidia provocata, cepitque Constantinopolim et magnam partem Graeciae. Circa eadem tempora manifestari coeperunt haereses Albiensium. Unde zelo fidei *conturbatae sunt gentes* catholicorum,*et inclinata sunt regna*[4]), utputa[5]) Franciae et Hispaniae, ad illius destructionem; sed nondum est finis. Ut enim taceam de regnis gentium infidelium, quanta fuerint bella inter regna fidelia[6]), uti regna[7]) Francorum adversus regnum Anglorum, inter regnum Alemanniae contra Gallorum[8]) regnum, novimus omnes. Quaedam etiam gens anno praeterito intravit regna Ruteno-

1) Matth. 17, 19. — 2) BCDF construendo. — 3) dicta om BD. — 4) Psal. 45, 7. — 5) AEFP utpote. — 6) B fidelium. — 7) B regnum. — 8) B Galliae.

rum, et totam ibidem gentem unam delevit; de qua nobis non constat, quae sit, unde veniat, vel quo tendat. De pestilentiis et fame legimus satis, non in libris, sed in pressuris nostris. Post mortem praedicti Henrici Imperatoris tanta fames erat, ut maldrum siliginis in Alemannia marca Coloniensium [1]), et in quibusdam provinciis decem et octo solidis venderetur, et ex magnitudine famis populus innumerabilis extingueretur. De terraemotibus per loca, nova et magna tibi referam miracula.

CAPITULUM XLVIII.

De terraemotu in Cipro.

In anno praesenti, qui est millesimus ducentesimus vicesimus secundus ab incarnatione Domini, sicut narrant quidam de eisdem partibus venientes, duae civitates in Cipro a terraemotu corruerunt. In una vero illarum dum Episcopus in altari staret, missamque celebraret, ecclesia tremefacta cecidit, et tam ipsum quam reliquum populum extinxit.

CAPITULUM XLIX.

De terraemotu in Brixa.

In Adventu Domini haeretici Mediolanenses haereticis qui erant in Brixa [2]), multa plaustra cum victualibus transmiserunt. In ipsa vero die Nativitatis Domini dum [3]) convivarent, Dominus terram concussit, et cadentibus aedificiis plus quam duodecim millia hominum extinxit. Alii fugientes in campum cum audirent clamores morientium, non fuerunt ausi redire in civitatem ad illorum succursum. Mediolanenses vero civitatem suam deserentes, plus quam per octo dies in tentoriis habitabant, timore eiusdem terraemotus. In Pergamo, in Cumis [4]), in Venetia, in Cipro, in Papho, et in aliis multis provinciis atque civitatibus eodem tempore multos terruerunt terraemotus. Nec mirum. Tot turres, tot aedificia corruerunt, ut nihil aliud, nisi finis mundi instare videretur. Quod a saeculo est inauditum, sicut in capite ieiunii magister Oliverus praedicavit Coloniae, duo montes in Papho habentes intra [5]) se

1) CF Coloniensi. — 2) B Brixia. — 3) BD cum; mox R convivarentur. — 4) Comis, Como. — 5) libri inter.

stagnum conierunt[1]), ita ut efficerentur mons unus. Dominus vero terrae dum per montem aquae viam praepararet, cum tanta vi erupit, ut obviantia quaeque deleret.

CAPITULUM L.

De terraemotu in Colonia.

Parvo intervallo post iam dictum terraemotum, id est tertio Idus Januarii, factus est Coloniae et circa, novus terraemotus tam validus, ut parietes aedificiorum concussi, ruinam minarentur. Eadem hora Abbas noster in Monte sanctae Walburgis, erat enim ante ortum solis missam celebrans, sic concussus est, ut ex eodem motu ecclesiam lapsuram, et altare cui astabat a terra deglutiendum esse formidaret. Deinde circa tempus duarum hebdomadarum Aquenses alium terraemotum senserunt. Venti etiam[2]) tam validissimi his temporibus ut nosti fuerunt, ut non modicum terrorem nobis incuterent. In hoc eodem anno de quo nunc loquimur, contigerunt duo supradicta miracula[3]), scilicet conflagratio theatri, et casus nubis, ut habes capitulo vicesimo octavo et capitulo quadragesimo primo.

CAPITULUM LI.

De igne qui visus est de coelo in terra Comitis de Monte.

In hac septimana vigiles cuiusdam castri Comitis de Monte, sicut veraciter audivi, contra coelum respicientes, viderunt coelum ipsum[4]) aperiri, ignemque de ipso exire. Qui ad aerem inferiorem descendens, ad diversa loca terribiliter satis ac mirabiliter movebatur, alicuius magnae rei portentum se ostendens. NOVICIUS: Satis me terret horum oratio. MONACHUS: Adhuc habeo quod tibi dicam de miraculis terrae.

CAPITULUM LII.

De homine de fodina in qua per annum iacuerat obrutus, mirabiliter liberato.

In Dioccesi Treverensi villa cuius nomen est[5]) Wanebach, iuxta ecclesiam eiusdem villae duo homines in argenti fodina

1) ACEFP coierunt. — 2) CF autem. — 3) BP miracula supradicta. — 4) ipsum add ACDEF. — 5) est om B.

laborabant, unus inferius, alter vero superius in margine fossae. Interim lateribus fossae collapsis, homo qui in fundo erat molibus terrae atque petrarum obruitur; superior vero cum illis cadens, sic contritus est, ut tertia die moreretur. Uxor autem obruti putans eum defunctum, missam [1]) pro eius anima celebrari fecit. Et quia paupercula erat, nec sufficere potuit ad celebrationes missarum, singulis diebus in ecclesia coram altari pro remedio animae eius thus incendit, tribus tantum diebus neglectis. Quod cum fecisset per annum integrum, homines lucri causa purgare coeperunt fodinam. Cumque instrumentis suis obruto propinquassent, clamavit ille: Parcite, parcite; massam sic competenter reiicite, ut non obruatis me. Illi primum putantes fantasma esse, cum vocem eius cognovissent, fecerunt ut postulaverat. Nudatus [2]) autem, cum interrogatus fuisset, quomodo ibi tanto tempore vivere potuisset, respondit: Singulis diebus tali hora diei, quodam odore aromatico ita sufficienter refectus sum, ut tota illa die usque ad eandem horam neque manducare neque bibere delectarer. In toto hoc anno per tres tantum dies eodem odore carui, et tunc fame pene mortuus fui. Non tamen exprimere potuit virtutem vel causam eiusdem odoris. Uxor eius de hoc requisita, mox intellexit; quid pro anima eius fecerit, ut praedictum est omnibus exposuit. NOVICIUS: Si spiritualia animabus impensa sic prosunt corporibus, puto quod illis in poenis positis multum possint [3]) prodesse. MONACHUS: De hoc satis audies in sequentibus. Quantum enim prodest humilibus in sacramentis Ecclesiae fides et devotio, tantum stultis ac superbis eorundem sacramentorum obest irrisio.

CAPITULUM LIII.

De homine qui sacramentum cinerum irridens pulvere suffocatus est.

Retulit nobis Theodericus monachus noster quondam Comes in Wiede, rem satis mirabilem. Novi, inquit, in Confluentia carnificem quendam, hominem in officio suo probum satis, nomen illius exprimens. Hic cum tempore quodam tertia feria ante Cineres, totam pene noctem in comessationibus ex-

1) C missas. — 2) destitutus. — 3) FP possunt.

pendisset, mane quasi ad abluendas carnes cum quodam suo collega tabernam intravit. Cumque ad officium missae pulsaretur, et fideles ad ecclesiam confluerent, nec non ex eadem taberna, iamque soli hi duo illic remanentes potarent, ait alter carnifici: Certe modo nimis diu exspectamus; eamus ergo ad ecclesiam propter sacros cineres. Cui ille mysterium cinerum irridendo, respondit: Sede, ego tibi dabo cineres, et tu mihi. Tollensque cineres de lare, iactavit super caput eius. Et ecce mox poena irrisionis subsecuta est. Nam statim circa caput et faciem tantum sensit pulverem, ac si follibus ei insufflaretur. Cumque territus exclamaret, tantum ore cineris hausit, ut pene suffocatus fuisset. Accurrerunt multi, plagam tam mirabilem videntes. Ductus est in proximam insulam, in qua non pulvis sed gramen erat; sed nihil illi [1]) profuit. In Rheno, in pomerio, in solario, neque in aliquo loco a turbine cinerum se defendere potuit; a quibus tandem suffocatus, poenam irrisionis luit. Ecce homo de quo supra dictum est, devotionis gratia etiam sub terra vivere potuit; hunc in aere iam dicta culpa suffocavit. Duo nunc subiiciam miracula; primum meruit virtus humilitatis, sequens virtus castitatis.

CAPITULUM LIV.

De converso subulco et arbore eius meritis scissa.

Liffardus cuius memini in distinctione quarta capitulo quarto, conversus fuit in Hemmenrode. Hic cum esset homo bene natus, ut per humilitatem amplius mereretur, porcos monasterii pascere non despexit, imo precibus idem officium obtinuit. Die quadam cum iuxta nemus gregem porcorum pavisset, vidit ibi duas arbores quae de uno trunco processerant. Cui cum una placuisset, dixissetque in corde suo, Deus quam idonea esset haec arbor ad alveolos porcorum, mox cecidit, ac si securi succisa fuisset. Ecce non oranti sed cogitanti lignum obedivit. Haec de humilitate. Audi aliud miraculum de castitate.

1) BDP nihil ei, F nihil.

CAPITULUM LV.

De puella et silice in signum stabilitatis eius scisso.

Allardus novicius noster, sicut ipse mihi retulit, habet [1]) materteram nomine Juttam, quae ante conversionem licet corpore fuisset casta, gestibus tamen nimis ostendebatur levis ac lasciva. Erat enim nubilis. Haec cum die quadam cum sororibus luderet, germanus eius magnae gravitatis clericus affuit. Qui dolens de sororis levitate, silicem solidissimum de flumine tulit, et ait: Prius scindetur lapis iste in manu mea, quam soror mea Jutta stabilis fiat, ac monialis. Deus vero ut ostenderet hominem non esse iudicandum secundum faciem, mox silicem in manu eius scidit. Quod ubi illa comperit, tum verbo fratris, tum miraculo lapidis compuncta, nuptiis ac saeculo valedixit, et in claustro sanctimonialium cui vocabulum est Bethbure [2]), religionis habitum suscepit, eundem lapidem usque hodie in testimonium castitatis atque conversionis suae reservans. Haec dicta sint de elementis. Placet nunc audire aliquid miraculosi de his quae in illis moventur, avibus scilicet, piscibus, animalibus ac [3]) reptilibus? NOVICIUS: Placet. MONACHUS: Quod dicturus sum, utrum scriptum sit an non, ignoro; ego enim illud non didici ex lectione, sed ex cuiusdam religiosi viri [4]) relatione.

CAPITULUM LVI.

De avicula meritis sancti Thomae Episcopi a milvo liberata.

Matrona quaedam beatum Thomam Cantuariensem plurimum diligens, assiduis infirmitatibus laborabat; et cum doloribus angeretur [5]), eundem martyrem his verbis invocabat: Sancte inquit Thoma adiuva me. Habebat autem [6]) nescio cuius generis aviculam, quae ex assiduitate audiendi, eandem absolute satis proferre didicerat orationem. Die quadam milvus extra domunculam eam videns, rapuit, et avolavit. In ipso raptu dum unguibus illius avis premeretur, cunctis qui aderant audientibus clamavit de aere: Sancte Thoma adiuva me. Ut autem mirabilis Deus martyris sui merita pretiosa demonstraret, milvo ut aviculam dimitteret praecepit. Quae

1) B habuit. — 2) Bedbur, iuxta oppidulum Calcar. — 3) EF et. — 4) EP viri religiosi. — 5) AP ageretur. — 6) C enim.

statim cum multa alacritate rediit ad dominam; et ille rapinae suae poenam luens, mortuus cecidit in terram. NOVICIUS: Quid est quod sanctus succurrit periclitanti aviculae et non aegrotanti famulae? MONACHUS: Quia illa aliam vitam non habebat, quam ista per fidem exspectabat. Volui etiam ei ostendere quod dilatio curationis eius non foret ex impotentia, sed ex providentia; quia virtus in infirmitate perficitur [1]). Audi aliud miraculum.

CAPITULUM LVII.

De columbis quibus miles licentiam dedit avolandi.

Miles quidam Anselmus nomine de villa Lisere, columbas plurimas nutrire solebat. Dictum est ei quia graviter nutriendo illas peccaret, eo quod sata et granaria laederent proximorum. Die quadam eis ad comedendum annonam proiiciens, cum omnes essent in unum coram eo congregatae, clara voce cunctis qui aderant audientibus dicebat: Vos columbae, si Dei voluntas est ut penes me habitetis, manete; sin autem, praecipio vobis in eius nomine, ut statim recedatis. Ad quod verbum mox omnes columbae simul se levantes, simul avolaverunt, neque ultra reversae sunt ad illa domicilia. NOVICIUS: Quomodo ibi manere potuerunt contra voluntatem divinam? MONACHUS: Non fuit Dei voluntas, ut miles easdem columbas nutriret; non tamen contra Dei voluntatem ibi esse poterant. Voluntas Dei potentia eius est. Unde in Psalmo: *Omnia quaecunque voluit Dominus fecit in coelo et in terra,* et cetera [2]). Putas Deo placere, cum nisi, accipitres, grues, et ceterae huiusmodi aves ad levitates nutriuntur? Absit. Possunt tamen aliquae, utputa cyconiae, ad necessitates a religiosis nutriri, sive hospitari; de quibus propter occasionem miraculum tibi recitabo.

CAPITULUM LVIII.

De cyconiis quibus Prior Cisterciensis benedictionem dedit.

Apud Cistercium, ubi caput est ordinis nostri, plurimae nidificant cyconiae. Quod ideo a fratribus religiosis permittitur, quia per illas non solum monasterium, sed omnia in

1) Cor. II, 12, 9. — 2) Psal. 113, 11.

circuitu loca ab immundis vermibus mundantur. Hyeme appropinquante recedunt, et tempore certo redeunt. Die quadam cum acies suas ordinassent ad peregrinandum, ne hospitalitatis concessae immemores esse viderentur, conventum qui eadem hora in agro laborabat petentes, eumque crebrius grutillando [1]) circumvolantes, omnes in admirationem verterunt, ignorantibus [2]) quid peterent. Ad quos Prior: Puto quod licentiam petant [3]) recedendi. Elevansque manum benedixit eis. Mox mirum in modum cum multa alacritate simul avolantes, monachis exeuntibus in viam qui regularem benedictionem accipere sive exspectare parvipendunt, magnam verecundiam incusserunt. NOVICIUS: Quid dicturi sunt homines rationales Dei donis ingrati, cum audierint columbas obedire, cyconias regratiari? MONACHUS: Hoc est quod Dominus per Jeremiam Prophetam populo suo Israel improperat dicens: *Turtur et hyrundo et cyconia custodierunt tempus adventus sui; populus autem meus non cognovit iudicium Domini Dei sui* [4]). NOVICIUS: Ubi habitant aves istae in hyeme? MONACHUS: In locis utique calidis.

CAPITULUM LIX.

Quod hyrundines semper solita repetant habitacula.

Sicut mihi retulit quidam sacerdos, pater aliquis familias [5]) plurimos habens nidos hyrundinum in domo sua, et hoc ipsum de quo tu quaeris, discere desiderans, unam ex eis cepit, cartulamque verba haec continentem: O hyrundo ubi habitas in hyeme? pedi eius alligans, abire permisit. Sciebat enim experimento, quia semper loca, nec non et habitacula solita repeterent. Illa cum ceteris in Asiam veniens, in domo cuiusdam Petri nidificavit. In cuius pede cum propter ingressus vel exitus quotidianos praedictam cartulam contemplaretur, scire volens quid esset, avem cepit, cartulam legit et amovit, alteramque annectens, tali modo interrogationi respondit: In Asia in domo Petri. Quod cum supradictus paterfamilias in reversione hyrundinis suae didicisset, historiam hanc pro miraculo multis recitavit. De cyconiis vero multa admiratione

1) CF guttillando. — 2) FP ignorantes. — 3) C petunt. — 4) Jer. 8, 7. — 5) E aliquis paterfamilias.

digna tibi recitare possem, si non ad utiliora festinarem. Masculi suas feminas valde zelant, adulteria gravissime vindicant. Habent tamen feminae unum remedium satis miraculosum. Si ante adventum sui comparis aquis se immergere potuerit, culpam adulterii ille minime cognoscit, sicque poenam mortis evadit.

CAPITULUM LX.

De cyconia propter adulterium occisa.

In curia cuiusdam militis, sicut a quodam religioso viro veraciter audivi, nidus erat cyconiarum, maris scilicet et feminae. Illa absente masculo adulterium admittens, frequenter paludi quae domui proxima erat se immersit. Quod cum miles notasset, causam scire volens, fossam sepibus operiri praecepit. Quid plura? Cum illa admisso scelere, solitam aquam peteret, nec ei ingressus pateret, interim mas venit, crimen agnovit, adulteram rostro impetivit. Ad cuius interfectionem cum solus non sufficeret, cum furore avolans, et post horam rediens, multis [1]) cyconiis sibi associatis, in oculis omnium qui in curia aderant, miseram interfecit. NOVICIUS: Puto istam zelotypiam aliquid in se continere sacramenti. MONACHUS: Bene putas. Saepe enim in scripturis Deus avibus se comparat. Cuius sponsa, anima fidelis est. Adulterium vero, omne peccatum mortale, quod ab illo [2]) separat, et diabolo coniungit. Aqua baptismus est vel poenitentia, quae semper reiteratur, et culpam abluit, ne Deus illam videat vel cognoscat ad vindictam. His dictis pro exemplo, etiam de piscibus qui de eodem elemento, id est aqua facti sunt, unde aves, aliquid tibi miraculosi recitabo.

CAPITULUM LXI.

De anulo Conradi Praepositi in esoce reperto.

Conradus Praepositus sancti Severini in Colonia, etiam Praepositus erat Xantensis. Hic cum tempore quodam ad idem opidum navigaret, et manus extra navim [3]) in flumine lavaret, anulus aureus bonus valde ex eius digito labens, ce-

1) E cum multis. — 2) D quod a Deo, E quod nos a Deo. — 3) C navem.

cidit in Rhenum. Anno vero sequenti cum ad iam dictum opidum iterum iret navigio, circa eundem locum in quo anulum perdiderat, piscatores obvios [1]) habuit, a quibus si aliquos haberent pisces captos, inquiri praecepit. Responderunt illi: Habemus esocem unum qui Praeposito Xantensi debetur, quem vendere non audemus. Quibus cum dicerent, ecce Praepositus praesens est, piscem ei obtulerunt. Quem cum cocus exenterasset, anulus praefatus in eius visceribus est repertus. Quem cum celare non posset nec vellet, Praeposito eum ostendit. Quem ille mox agnovit, et non absque magno miraculo recepit.

CAPITULUM LXII.

De aquis in sanguinem versis et piscibus earum.

Sacerdos quidam et monachus de ordine nigro, anno praeterito retulit mihi de aquis et piscibus rem valde miraculosam. In provincia inquit nostra, sicut hodie multi sunt testes, tempore quodam omnes paludes et fluenta in sanguinem versa sunt. Quorum amaritudinem cum pisces sustinere non possent, relictis aquis aridam petiverunt. Anguillae vero sepes ascendentes, illisque inhaerentes, sic inventae sunt. Multitudo autem piscium in aquis mortua est, ad instar unius plagae Aegypti. Aliquid nunc subiiciam de animalibus et bestiis quae in terris gradiuntur, quod miraculosum sit.

CAPITULUM LXIII.

De bubalis qui custodem suum interfecerunt.

Cum Wilhelmus novicius noster in [2]) prima expeditione Jerosolymitana rediret Romam, casum ibi tunc recentem audivit, unde multi mirabantur. Bubulcus quidam bubalos [3]) iuxta urbem paverat viginti annis et amplius. Die quadam cum non procul a pascentibus in agro dormiret, quatuor ex eis convenientes, frontes quasi ad colloquium coniungebant, et post horam ad [4]) suum custodem currentes, tum pedibus calcando, tum [5]) cornibus ventilando, eum in frusta dividentes interfecerunt.

1) D obviam. — 2) R ex. — 3) E bubulos. Bubalus, bufalus, Germanice Büffel. — 4) CF ante. — 5) CEF cum — cum.

CAPITULUM LXIV.

De lupa quae scholarem interfecit in Carpania.

Retulit nobis Abbas Daniel de lupa rem satis mirabilem. In Carpania [1]), inquit, ubi Scholasticus eram, scholaribus die quadam licentiatum fuerat ire ad silvas. Qui in nemore lupae antrum reperientes, catulos omnes eiecerunt. Quorum pedes unus bipenni sua amputavit. Quibus recedentibus lupa rediit, et ut catulorum pedes praescisos [2]) vidit, recedentes insecuta, solummodo eum qui hoc egerat, nimium furens impetivit. Ille vero timens, arborem ascendit. Quem cum insequi non posset, coepit unguibus circa radices fodere. Et cum sic non proficeret, alios lupos advocavit. Interim nunciantibus scholaribus, homines de villa cum gladiis, cuspitibus [3]) et baculis ei in auxilium venientes, lupos abegerunt, in medio sui illum ducentes. Lupis invitatis ad horam sequentibus et redeuntibus, illa sola perseveravit, vindicare se tentans multis conatibus. Et cum essent proximi villae, lupa se periculo dans in ultionem catulorum, armatorum custodias irrupit, et scholaris gulae insiliens, protinus extinxit. Quae statim occisa est. NOVICIUS: Satis miror quod scholarem illum prae ceteris cognoscere potuit. MONACHUS: Multa huiusmodi fiunt Dei iudicio, ex quibus unum est quod sequitur.

CAPITULUM LXV.

De homine cuius omnes liberos lupi suffocaverunt.

Homo quidam iuxta Aquisgrani tres habuit liberos. Eo vero tempore quo Philippus ibidem coronatus est, multi in provincia lupi videbantur. Ex quibus unus iam dicti hominis infantem extra domum reperiens, rapuit, quem collo suo iniiciens, silvas petivit. Miles quidam casu per viam equitans, misertus infantis, post lupum cursitavit, eumque vivum et incolumem ex dentibus illius excussit. Non multo post idem puer nescio quo Dei iudicio a lupo rapitur, praefocatur [4]) et comeditur. Habebat idem infans sororem maiorem se; quae cum die quadam missa fuisset in agrum ad hauriendam aquam de fonte, lupus multis videntibus ad illam cucurrit, et ante-

1) Kerpen, prope Bergheim. — 2) AFP praecisos. — 3) sic codices. — 4) D suffocatur.

quam homines subvenire possent, puellam extinxerat, intestina eius devorans. Sic homo ille duobus liberis privatus, cum tempore quodam guerrae uxorem cum supellectili sua in civitatem transtulisset, tertium puerum ad custodiam domus suae quoadusque reverteretur dimisit. Quem reversus non invenit, nec postea vidit; et veri simile est quod a lupo sicut ceteri fuerit raptus atque suffocatus. Ex quo loquimur de lupis, referam tibi de lupo quod nuper audivi, unde satis mirabar.

CAPITULUM LXVI.

De lupo qui puellam traxit in nemus, ut os de gutture socii erueret.

Juxta villam cuius nomen excidit, lupus puellam adultam invasit, dentibus brachium illius tenens. Quam cum secum traheret, quotiens illa clamare coepit, clamantem durius pressit, et tacenti pepercit. Quid plura? Ducta est ab eo in silvam ad alium lupum, cuius gutturi os fuerat infixum. Qui cum nimis torqueretur, per os alterius lupi manus puellae in guttur hiantis mittitur [1]), a qua os quod inhaeserat extrahitur. Sanatus vero mox cum suo collega puellam ad villam propriam reduxit. NOVICIUS: Ego quendam iuvenem vidi, qui in infantia a lupis fuerat raptus, et usque ad adolescentiam educatus, ita ut more luporum supra [2]) manus et pedes currere sciret, atque ululare. MONACHUS: Haec de bestiis dicta sint. Nunc vero de vermibus aliqua subiungam, sicque distinctionem concludam.

CAPITULUM LXVII.

De bufone qui persecutus est Theodericum cognomento Cancrum.

In Carpania villa Dioecesis Coloniensis cuius superius [3]) memini, homo quidam fuerat de quo mihi non constat utrum adhuc vivat, religiosus, sed caecus, Theodericus nomine, cognomento Cancer. Hic tempore quodam iuventutis suae dum in agro tribulos aridos levasset, bufonem sub eis magnum offendit. Qui cum se contra eum in pedes suos poste-

1) D immittitur. — 2) F super. — 3) CF supra.

riores quasi ad pugnam erexisset, ille iratus arrepto ligno vermem occidit. Mirabile dictu. Cum Theodericus nihil minus suspicaretur, vidit bufonem extinctum sua insequi vestigia. Quem cum denuo transfodisset, et multotiens concremando incinerasset, non tamen profecit. Non fuit locus adeo remotus, adeo mundus, qui ei ad dormiendum esset tutus. Noctibus per clipeum timore illius ad trabem suspendebatur. Cum tempore quodam equitaret cum quodam venatore socio suo, eique tanta mirabilia conquerendo recitaret, ecce vermem eundem ille vidit caudae equi eius inhaerentem, celeriusque ad eum scandentem. Qui mox exclamavit: Cave cave, en diabolus equum tuum ascendit. Mox ille desiliens, occidit eum. Alio itidem tempore sedente eo cum sociis suis, conspicatur saepedictum vermem in poste proximi parietis. Ecce, inquit, ubi [1]) diabolus ille. Nunquam ab eo liberabor, nisi se vindicaverit. Moxque nudata coxa, sinebat vermem accedere. Quem cum momordisset, mordentem manu iactavit, ipsumque morsum celerius rasorio ad hoc praeparato abscidens [2]), longius proiecit. Mox mirum in modum ipsa praecisura [3]) ob infectionem veneni ad instar pugni intumuit, et crepuit. Sicque liberatus est a verme illo immundissimo. Postea idem Theodericus a quodam milite innocenter exoculatus, tantae effectus est religiositatis, ut semper nudipes incederet, sicque limina beatorum Apostolorum Petri et Pauli, nec non et sancti Jacobi apud Compostellam, multis vicibus frequentaret. NOVICIUS: Nunquam audivi talia. MONACHUS: Saepe per huiusmodi monstra Deus peccantes punit, ut noverint quanta sit in futuro, ubi vermis non morietur, et ignis non extinguetur [4]), vanis, gulosis, nec non et luxuriosis, atque immundis poena praeparata. De vanis, ut sunt venatores, iam dictum est. De luxuriosis exemplum habes in Vita sancti Malachiae, ubi homo luxuriosus per bufonem fugatus est a femina religiosa [5]). De gulosis memini me dixisse in distinctione quarta capitulo octogesimo sexto, ubi intestina gallinae versa sunt in bufonem. Referam tibi de hoc etiam recens exemplum.

1) C ibi. Conf. IV, 21. — 2) F abscindens. — 3) CD praescisura. — 4) Isai. 66, 24. — 5) Vit. Malach. cap. 17. p. 538: „Venenatum et tumidum animal quod bufonem vocant, visum est reptans exire de inter femora mulieris.“

CAPITULUM LXVIII.

Item de bufone qui in phyala bibuli sacerdotis repertus est.

In Berge villa Dioecesis Coloniensis sacerdos quidam celebrat, homo satis mirabilis, et gulae totus deditus. Nolo eum nominare; spero quod adhuc vitam suam debeat emendare. Huic consuetudo est tempore aestivo, propter incitamenta gulae, tantum in phyalis bibere, id est in scyphis vitreis. Die quadam phyalam suam vino repletam tollens, cum nescio cui illam ad potandum [1]) porrigeret, bufo magnus fundo insedit. De qua visione valde territi, mirabantur quomodo corpus tam grande intrare potuisset, cum eidem vasi quod inferius diffundebatur, esset collum longum et exile nimis. Cumque sacerdos non posset vermem eiicere, neque vas vellet frangere, in locum unde illud [2]) tulerat reposuit, et post horam reversus, nihil in eo reperit. Nimirum liquor ille miraculose conversus fuerat in vermem horridum, ut eius exemplo sacerdos abhorreret ebrietatem.

CAPITULUM LXIX.

De bufone qui repertus est super altare Judaeorum cum celebrarent cenophegia [3]).

Non est diu quod per huiusmodi vermem Deus Judaeos qui corpore et cultu omnino immundi sunt, miraculose satis confudit. In villa proxima quae Wintere nominatur, tempore quodam Judaei illic commorantes, in domo cuiusdam militis quam conduxerant, quasdam sollemnitates celebrabant. Cumque altare pannis multis ac mundis operuissent, tempore sacrificii vespertini simul intrantes, sacerdos ad altare accedens, postquam pannos revolvit, sub eis circa medium altaris maximum bufonem invenit. Qui cum ex nimio horrore clamasset, accurrere Judaei, accurrerunt et Christiani; nec potuit latere visio tam monstruosa. Plures enim milites, et eorum uxores ad spectaculum confluxerant, qui in risum resoluti, Judaeorum confusionem augmentaverunt. Per quos etiam recitatum est tunc temporis domino Gevardo Abbati nostro, a quo ego audivi. NOVICI-

1) DP ad potandum illam, F ad potandum. — 2) AEP illum, D ipsum. — 3) scenopegiam.

US: Satis delector in huiusmodi miraculis, quae sunt destructiva erroris atque vitiorum, et quaedam incentiva fidei atque virtutum. MONACHUS: Noveris etiam vermes venenatos, aliquas habere virtutes naturales.

CAPITULUM LXX.

De serpente qui vulnus satellitis suxit et sanavit.

Retulit nobis Henricus de Foresto, miles honestus et verax, rem de serpente satis mirabilem. Satelles inquit quidam iuxta nos anno praeterito vulneratus in latere et male sanatus, erumpente sanie amplius torquebatur. Die quadam cum nudato latere super truncum succisae arboris se reclinasset, ut sanies efflueret, obdormivit. Interim serpens advenit, et vulnus suxit. Expergefactus ille, serpentem excussit. Et licet territus fuisset propter venenum, magnum tamen mox sensit remedium. Suasum est ei ut denuo in eodem loco, praedicto modo colubro copiam sugendi daret; forte sanitatem omnino reciperet. Quod ita factum est. Sanissimus vero effectus, in tantum a serpente coepit diligi, ut vix in aliquo loco dormire posset, quin ad eius lectum veniret. Cuius consortium homo abhorrens, provinciam mutavit; interimque per annum fere dimidium illum non vidit. Reversum denuo serpens sequitur; et cum non posset intrare ubi ille cubabat, mane ante ostium repertus est. Suasum est ei ut monstrum occideret. Respondente illo, curatorem meum non occidam, tandem importunitate serpentis exasperatus, occidit illum. Sicque ab eo liberatus est. NOVICIUS: Melior erat serpens iste illo serpente de quo dictum est in distinctione sexta capitulo vicesimo secundo. MONACHUS: Ille peccatum maximum punivit; ad hoc enim creatus fuerat. Quantum serpentes hominibus parcant, duobus tibi pandam miraculis.

CAPITULUM LXXI.

De matrona Flandriensi quae serpentem in orbita bibit, et in partu eundem effudit.

Matrona quaedam in Flandria, sicut nuper audivi a Wigero monacho Vilariensi, cum infantem peperisset, circa illius corpusculum serpens maximus se complicaverat. De quo cum

disputatum fuisset, quomodo foret sine periculo infantis abstrahendus, consilio cuiusdam gladius super eum positus est. Ad cuius frigiditatem coluber territus, se erexit, et ab infante cecidit. Qui baptizatus, paucos supervixit dies. In orbita eundem serpentem matrona fertur bibisse.

CAPITULUM LXXII.

Item de muliere cui dormienti serpens per os ingressus est, et per partum egressus.

Simile pene contigit in Dioecesi Traiectensi in villa Dulre. Nutrix Allardi novicii nostri, sicut ipse mihi retulit, cum quadam die iuxta alveola apum dormiret, ingens serpens per os ventrem illius intravit. Adveniente eius marito ut dormientem excitaret, vidit caudam ad mensuram digiti eiusdem serpentis adhuc superesse [1]). Quem cum retrahere [2]) non posset, illa evigilavit dicens: Valde incommode soporata sum. Et noluit ei maritus indicare quod acciderat, ne ex ipso timore moreretur. Erat enim vicina partui. Cui a matre consilio viri [3]) lac et dulcia quaeque ministrabantur, ut serpens eisdem potatus, quiesceret. In hora vero partus mulier cum infante serpentem effudit. Quem cum vir extracto gladio exspectasset, et ille sicut est naturaliter prudens, ad feminam rediret, praeoccupatis eius itineribus occisus est. Adhuc eadem mulier vivit. Si omnia recitare vellem quae meis temporibus miraculose, id est contra solitum cursum naturae facta sunt, ante me tempus deficeret, quam copia dicendorum. Interim ista teneas, in his delecteris; quia ad ea quae magis utiliora sunt festino. Quia scriptum est de Deo: *Mementote mirabilium eius quae fecit* [4]), horum quae dicta sunt recordemur, dicentes cum Propheta: *Tu es Deus qui facis mirabilia solus* [5]). *Non nobis Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam* [6]). Nomen Patris Christus est, per quem facta sunt omnia. Cui cum eodem Patre et Spiritu sancto honor sit et imperium, per omnia saecula saeculorum. Amen.

1) P adhuc in ore superesse. — 2) CF extrahere. — 3) CF mariti. — 4) Psal. 104, 5. — 5) Psal. 76, 15. 135, 4. — 6) Psal. 113, 9.

DISTINCTIO UNDECIMA
DE MORIENTIBUS.

CAPITULUM I.

Quid sit mors, et unde dicatur; et de quatuor generibus morientium.

UNDECIMA hora diei solem trahit ad occasum. Haec est aetas decrepita, quae morti vicina est. Non sine mysterio in undecima distinctione de morientibus tractandum suspicor; quia undenarius [1]) eo quod denarium in quo praecepta legis divinae consistunt, primus transcendat, transgressionem designat. Per transgressionem enim prothoplastorum, mors introivit in orbem terrarum. Unde mors a morsu nomen accepit. Mox [2]) ut homo pomum vetitae arboris momordit, mortem incurrit, et tam se quam totam suam posteritatem necessitati illius subiecit. Dicitur etiam mors ab amaritudine; quia ut dicitur, nulla poena in hac vita amarior est, separatione corporis et animae. Sunt autem tria genera mortis ut dicit Ysidorus, acerba, immatura, naturalis. Acerba infantum; immatura iuvenum; merita [3]), id est naturalis, senum. Et quia de morientibus loqui proponimus, noveris quatuor esse genera hominum morientium. Quidam bene vivunt, et bene moriuntur; alii et male vivunt, et male moriuntur; alii male quidem [4]) vixerunt, sed Dei gratia bene moriuntur; et sunt qui quidem bene [5]) vixerunt, sed iusto Dei iudicio male moriuntur. Hanc diversitatem per Ezechielem Dominus satis expressit. De bene autem [6]) viventibus, et bene morientibus dicit: *Vir si fuerit iustus, et fecerit iudicium et iustitiam;* post enumerationem multorum operum bonorum [7]) ita

1) B numerus undenarius, E undenarius numerus. Homil. II. p. 117: „Undenarius transgressionis numerus est, eo quod denarium primus transcendat, et infra duodenarium deficiat. Denarius significat decalogum legis; duodenarius vero multis resultat privilegiis.“ — 2) B mox enim. — 3) P matura, ut apud Isidor. Orig. XI. p. 76: „Tria sunt autem genera mortis, acerba, immatura, naturalis. Acerba infantium; immatura iuvenum; matura, id est naturalis, senum.“ — 4) BC quidem male. — 5) B sunt qui bene, CEF sunt quidam qui bene. — 6) autem om B. — 7) BCF bonorum operum.

concludit: *Hic iustus est, vita vivet,* scilicet aeterna, *ait Dominus Deus.* De male vivente, et male moriente mox subiungit dicens: *Quod si genuerit latronem effundentem sanguinem;* enumeratis multis operibus iniustitiae, in fine sic dicit: *Numquid vivet? Non vivet. Cum universa haec detestanda fecerit, morte morietur,* scilicet aeterna, *sanguis eius in ipso erit.* De eo autem [1]) qui male vixit, et finaliter poenitet, sic ait: *Si autem impius egerit poenitentiam ab omnibus peccatis suis quae operatus est, et custodierit universa praecepta mea, et fecerit iudicium et iustitiam, vita vivet, et non morietur. Omnium iniquitatum eius quas operatus est non recordabor. In iustitia sua quam operatus est vivet.* NOVICIUS: Magna consolatio. MONACHUS: Non minus terribile est quod sequitur: *Si autem averterit se iustus a iustitia sua, et fecerit iniquitatem, secundum omnes abominationes suas quas operari solet impius, numquid vivet? Omnes iustitiae eius quas fecerat, non recordabuntur. In peccato suo quod peccavit, morietur* [2]). Petrus bene vixit et bene finivit. Symon Magus econtrario male vixit et male finivit. Latro in cruce male quidem [3]) vixerat, sed bene consummavit. Nycholaus advena creditur prius bene vixisse, sed non bono fine conclusit. NOVICIUS: Quare boni bene, et mali male moriantur, quaestio mihi nulla est; quare autem diu bene viventes non perseverent, et diu male viventes bono fine decedant, nosse vellem. MONACHUS: Non sum Chusi consiliarius David. Quis enim novit sensum Domini, aut quis consiliarius eius fuit [4])? NOVICIUS: Quae est mors bona, et quae est mors mala? MONACHUS: Qui in caritate decedit, per lumen eius videbit lumen aeternum. Hinc est quod foris [5]) morientes lumen ardens tenent in manibus. Qui vero sine caritate moritur, mittetur in tenebras exteriores. Una enim sententia, omnis haec diversitas concluditur: *Qualem,* inquit, *te invenero, talem te iudicabo.* NOVICIUS: Satisfactum mihi fateor per sententias; nunc precor ut exempla subiungas. MONACHUS: Faciam quod hortaris, et hoc secundum ordinem praedictum. Quam pretiosa sit in conspectu Domini mors sanctorum eius, et mors peccatorum quam pessima [6]), subiecta declarabunt [7]) exempla.

1) autem om B. — 2) Ezech. 18. — 3) BCF latro quidem in cruce male. — 4) Rom. 11, 34. — 5) in saeculo. Conf. VII, 22. — 6) Psal. 115, 15. 33, 22. — 7) B declarant.

CAPITULUM II.

De morte Meyneri sacerdotis de Claustro.

Eo tempore quo beatissimus David monachus Claustrensis ab hac luce migravit, facta est in eadem domo quae alio nomine Hemmenrode vocatur, mortalitas magna, Domino eligente sibi eos quos vita commendabat sanctior, ad similitudinem columbae quae melioribus granis pascitur. Erat ibi sacerdos quidam nomine Meynerus, quandoque ecclesiae sancti Symeonis in Treveri canonicus, et salutari admonitione sancti Bernardi Abbatis ad ordinem conversus. Amplius quam triginta annos in ordine fecerat, et per plurimos labores ad sublime sanctitatis culmen pervenerat. Cumque in eadem domo ob suam probitatem ad diversa electus fuisset officia, Prioratus scilicet, cellerariae, grangiariae, magisterii [1]) noviciorum, gradatim tamen, omnibus irreprehensibiliter administratis, graviter infirmatus, mortem [2]) adesse dolor vehemens indicavit. Cuius labores Abbas considerans, in domum secretiorem eum poni fecit, quatuor ad ministerium eius deputatis [3]). Ille vero licet gauderet de solitudine, tristabatur tamen de exhibito honore, dicens Abbati: Fratres isti vigilando atque laborando sunt lassi, neque mihi sunt necessarii. Grata est mihi solitudo, neque minus solus ero, cum solus ero [4]). Non enim solus est cui praesul et custos Dominus adest. Si careo hominum obsequio, credo quod non deerit praesidium de coelo. Abbate recedente, et ad sermones eius minus attendente, ipse fratres abire compulit, lucernamque extinguere. Media nocte Priore iubente in eandem domum ad dicendas horas minuti conveniunt, et ignis accensus est, quia hyemps erat. Dictis matutinis visitavit eum Prior, fratribus lectum eius circumstantibus. Quibus ait: Tota nocte sollemnizabam. Si centum linguas haberem, internae iocunditatis gaudium explicare non possem. Vidi deificum lumen, audivi coelestem harmoniam, interfui choris psallentium in coelo. Ach quam ordinate, quam distincte, quam reverenter psallebant. Voces quidem erant multae et diversae; sed quemadmodum in cythara varietas cordarum uniformem reddit concentum, ita concors illa diversitas in unam conveniebat melodiam, supra humanum sensum

1) codices magisterio. — 2) CF infirmatus est. Mortem. — 3) E eius deputans, B ei deputans. — 4) D fuero.

delectabilem. Gravibus succinentibus, puellares voces ascendebant, facientes dyapason. Cuius organi suavitatem humana infirmitas aestimare non potest. Admiranti mihi super his, astitit quidam in habitu venerabili, dicens: Quid miraris? Haec est laus Verbi Dei. Et cum haec dixisset, psallentibus adiunctus est, et tota virtute psallebat. Interea gratum occurrit spectaculum. Videbam stratam speciosam super me directam, iter e terris in coelum praebentem. Unus ex nostris subito de medio factus, hanc ingressus superna regna petebat. Laetabundus et laudans, angelorum vallatus copiis, nullumque passus omnino discrimen, coelo receptus est. Verumtamen frater ille non est mihi designatus ex nomine. Quidam autem calumniabantur fratres nostros, duo obiicientes, scilicet quod defunctis fratribus debitam pensionem negligenter solverent [1]), et veteres tunicas non statim cum novas reciperent, redderent. In altero me reprehensibilem doleo; propter urgentes enim causas, missas nondum persolvi quas debeo, sed quam plura psalteria dixi. Deo enim gratias ago, labia mea nunquam otiosa fuerunt a laude Dei. Haec prosecutus est, et consequenter ab hac luce subtractus, fidem fecit dictis. Aiunt de eo quod in exterioribus agens, saepe per diem duo psalteria dicere solitus esset. Perspicuum est quod frater ille qui subito de medio factus, cum honore coelesti deduci visus est, ipsum Meynerum satis eleganter expressit, evidenti declarans indicio, quod velocius morte subveniente, sine omni discrimine transiturus esset de pressuris ad gloriam, de morte da vitam, de mundo ad Christum, cui est honor et imperium in saecula saeculorum. Amen.

CAPITULUM III.

De morte Ysenbardi sacristae eiusdem coenobii.

Aegrotabat in eodem coenobio sacerdos Ysenbardus [2]) nomine, custos ecclesiae, plus quam tricesimum annum agens in ordine, et ad extrema perductus est. Media nocte cum [3]) super eum ministrorum vigilaret diligentia, audierunt eum levi [4]) susurrio verba sonare. Timentesque ne morti proximus aliena loqueretur, ori loquentis aure adhibita, intellexerunt verba subli-

1) D persolverent. — 2) BCF Ysenbrandus. — 3) B dum. — 4) C leni.

mia, aedificationis plena, de gloria coelestium et inenarrabili laetitia sanctorum. Dignum ergo iudicantes testem his idoneum adhiberi, nunciaverunt haec Abbati, qui et ipse gravi laborabat infirmitate. Vocatus Abbas affuit. Interim cecidit horologium [1]), et occasione sumpta, sic fari coepit: Ach quam suavem noctem exegi; quam delectabili horologio temperando operam dedi; quam dulces et quam suaves concentus audivi, choris in coelo psallentium interfui. Ach quam concorditer, quam delectabiliter psallebant. In nostro cantu solet esse dissonantia, taedium, lassitudo; ibi longe aliter est. In unam omnes conveniunt melodiam, super omne quod delectat dulciorem. Infatigabiles laudare non cessant, et quanto plus laudant, tanto plus crescit amor laudandi, et mirabili atque ineffabili modo hoc provenit in usum gratissimae [2]) quietis, quod nunquam vacant a laude Creatoris. Ibi vidi homines nostri ordinis, super alios [3]) eminere dignitate, et gratia praecellere. Qui enim magis hic humiliati sunt, mediocribus pro Christo contenti, eo gloriosius ibi exultant, abundantiorem accipientes consolationem, facie splendidissimi, statura celsi, veste gloriosi. Cum his familiariter conversatus sum, et amico refectus colloquio. Apparuerunt etiam mihi fratres nostri, dominus Warnerus Prior, et dominus Mychael, et dominus Arnoldus, et dominus Kono, et dominus David honore celsior, candidissimis induti cucullis, quarum nitor oculis meis tam erat impenetrabilis, quam radius fulguris choruscantis. Tanta [4]) gloria vestium delectatus, sollicite quaerebam, si talem ego habiturus essem. Et dixerunt: Qui vivit irreprehensibiliter, talem vestem sperare potest. Si vero vitium latuerit in conversatione, macula apparebit in veste. Culpa enim vitae, maculam facit in veste. Immaculatam ergo merebitur habere vestem, qui se a maculis servat immunem. Et dixi: Quae sunt istae [5]) maculae? Et illi: Murmuratio, detractio, invidia, negligentia, et quicquid sinceritatem cordis [6]) maculat et confundit. Qui talia agunt, in gloria vestis maculam ponunt. Tu vero pro multis laboribus, et vitae honestate similem sortieris vestem. His dictis faucibus arefactis,

1) horologium temperare, pondera vel momenta librare, vel sursum evehere; quae cum in imum delapsa sunt, tum horologium cecidisse dicitur. — 2) B mansuetissimae. — 3) CF omnes, P homines alios. — 4) B in tanta. — 5) istae add B. — 6) B ordinis.

viribusque exhaustis, defecit loquens. Post modicum, instillata refocillatus aqua, resumptoque spiritu, ad loquendum se parans[1], spem fecit auditoribus. Et ait: Utinam differret me Dominus usque dum plene opera Dei dominis meis[2]) loqui possem. Ach quam laeti nuncii baiulus essem, quam laeta, quam stupenda narrarem, quae vidi, quae audivi, et sensi, quae praeparata sunt diligentibus Deum, et in laude eius vigilantibus. Et Abbas: Frater quomodo haec vidisti? Et ille: Quater hac nocte raptus sum ante Deum. Pectus meum apertum est, et anima mea educta est, et statim fui inter choros angelorum, et vidi Dominam nostram in immensa claritate cum suis sacris virginibus, quae se mihi promisit in necessitate affuturam, et sanctum Mychaelem cum multo exercitu angelorum paratum ad opem[3]) mihi. Nam altari et memoriae suae honorem solebam semper[4]) impendere; et innumerabilem multitudinem sanctorum, et quos antea non videram, statim agnovi. Rursum spiritu et viribus deficiens, loqui cessavit. Compulsus itaque de sorbitiuncula pauxillum accepit, et gustans ait: O quam dulcis est Dominus gustantibus se[5]). O quanta est suavitatis[6]) eius abundantia, quam larga, quam indeficiens, et omnium deliciarum copiis affluens, qua me in hac nocte reficere dignatus est. O dulcedo illa, dulcedo gratissima, optabilis et praestantissima. O quam singularis, quam excellens et ineffabilis. Intus enim in corde utcunque teneo[7]), verbis autem explicare non valeo. Quam sentire potui, non possum effari, rei nimietate victus. Tam felici refectione pastus, hanc superaddere superfluum duco. Haec modicum et breve nutrimentum praestat; illa in perpetuum reficit et saginat. O quam beati sunt qui illa sine fine fruituri sunt. Jubente Abbate, vocati sunt quidam novicii, viri quondam in saeculo clari, virtute militari insignes; quos ita consolatus est: Vere felices estis, qui de vana vestra conversatione vocati estis, partem in coelis cum iustis habituri. Constat enim de salute vestra, si tamen perseveraveritis. Nam dominus David indesinenter pro vobis preces ad Dominum fundit, quatenus quod salubriter inchoastis, feliciter com-

1) B praeparans. — 2) ACEFP dum completo opere Dei, dominis nostris. — 3) ACEFP in auxilium. — 4) BCF semper solebam. — 5) se add E. — 6) E suavitas, B suavis. — 7) sic R; ceteri libri: Intus eram, in corde utrumque teneo.

pleatis. Unum autem eorum nomine exprimens, de eo dicebat, nisi portas Claustri ingressus fuisset, mortis aeternae portas non evasisset. Aderant et hospites convertendi gratia de sedibus suis evocati; sed nimio adhuc rerum temporalium amore detenti, rem arduam aggredi dubitabant. Qui fiducialiter accedentes ad virum Dei, mentisque fluctuationem confessi, quod videlicet velle adiaceret eis, perficere autem bonum non invenirent [1]), supplicabant ut orationibus eius adiuti mererentur in bono stabiliri. Et ille: Quamdiu mente adhaeretis saeculo, non potestis perfecte placere Deo, nec firmari in bono, habentes voluntatem fixam in malo. Quapropter recedite omnino [2]) ab his quae inutiliter amatis, et non deerit vobis gratia Salvatoris. Si vidissetis quae ego vidi, omnem gloriam mundi vilem reputaretis. Deinde multi [3]) multa quaerebant; ille de patre, ille de fratre, ille de suo statu futuro, ille de praesenti. Sed vir Dei ita singulis responsum temperavit, ut secretorum revelator, et conscientiarum inspector esse probaretur [4]). Mox vocante Domino sancta [5]) illa anima carne soluta est, ad dolores corporis ultra non [6]) reditura, sed ut credimus, immortalitatis luce vestienda et perennium gaudiorum suavitate reficienda. Duo haec capitula, sicut et quinque reliqua quae sequuntur, a quodam reperi [7]) notata, qui se ea quae dicta sunt vidisse et audivisse commemorat [8]); quae perire non sum passus. Habent praeterea plures testes, qui adhuc supersunt. NOVICIUS: Prosequere obsecro residua, quia tanto sunt audientibus gratiora, quanto tuo testimonio recenter gesta, scripto sunt mandata.

CAPITULUM IV.

De morte Sigeri monachi.

MONACHUS: Fuit in eadem domo monachus sacerdos nomine Sigerus [9]), aetate iuvenis, et amator ordinis, sui corporis severus castigator, qui inter cetera virtutum opera sanctam Dei Genitricem ardenter diligebat, et quibus poterat modis alios ad amorem eius accendebat. Cum autem accersionis suae hora imminebat, eo quod infirmaretur et languor

1) Rom. 7, 18. — 2) omnino om BCF. — 3) multi add B. — 4) C comprobaretur. — 5) B felix. — 6) CE corporis non, B corporis nunquam. — 7) E recepi. — 8) C memorat. — 9) B Sigerus nomine.

esset fortissimus, quidam conversus magna Dei gratia praeditus, quem Dominus secretis consolationibus suis frequenter consolari dignatur[1]), huiusmodi visionem vidit. Visa est ei tabula defunctorum pulsari, et ire coepit ad muniendum fratris exitum. Et forte transitum habens per palatium operis mirifici, invenit residentem in eo matronam reverendae dignitatis, cuius facies angelicam praeferebat gratiam, et niveum indumenta candorem. Haerebat igitur defixis in eam luminibus, certus tam desiderabili personae divinum numen inesse. Denique tantae divinitatis praesentia ausum praebente, propius accedit, non metuens offensae periculum, et familiariter verba conserit dicens: Amantissima domina, quid causae habes ingredi ad nos, cum hoc non sit licitum matronis? Et illa: Speciali inquit iure fungor in domo ista, et venio visitare familiares et domesticos meos. Et ille, piam pro fratribus gerens sollicitudinem, ait: Ecce fratres nostri viritim[2]) decedunt, iuvenes, et senes, et mediocres, et non est personarum acceptio. Quid inde nobis faciendum est? Et illa: Debetis decantare Te Deum laudamus[3]). Cum plura responderet, haec tantum verba retinuit, vir simplex et sine litteris. Interim vere[4]) pulsata est tabula, et cessavit visio figurativa. Credimus piam Dei Genitricem, utpote matrem misericordiae, fideli suo in morte non defuisse, et tale indicium adventus sui dedisse.

CAPITULUM V.

De morte adolescentis laici cum quo angeli cum moreretur loquebantur.

Ea tempestate venit ad conversionem adolescens laicus, mundi corruptelam incorruptus evadens, carnis integritate servata, quod est magnum[5]) divinae miserationis beneficium. Hic cum se Capitulo praesentasset, consequenter languore correptus inunctus est. Quo inuncto, alius defunctus est. Cuius exequiis cum universi interessent, infirmis interim sine custode relictis, audivit adolescens ille choros angelorum, obsequia funeris agentium, et suavitate[6]) psallentium magnifice[7]) delectatus est. Insuper quidam ex ipsis praesentialiter astite-

1) B dignabatur, CF dignatus est. — 2) CEF vicissim. — 3) B debetis de tanta re Deum laudare. — 4) BCDFP vero. — 5) ACE magnae. — 6) B et in suavitate. — 7) B mirifice, D nimis.

runt ei, et allocuti sunt dicentes: Amice tu quid dicis? Placetne tibi hac vice venire ad nos? Et ille: Vehementer cupio dissolvi, et esse cum Christo[1]). Et angeli: Esto paratus, expletis praesentibus exequiis, statim nobiscum ibis. Ille promissi haud dubius superni, futurorum gaudiorum primitias[2]) iam corde praesentiens, laetus et hilaris redeunti infirmario rem pandit per ordinem. Et adiecit: Sternite mattam, et pulsate tabulam, et quae paranda sunt parate celerius, iam enim iturus sum ad Dominum. Quod ita factum est. Porro quidam infirmus proximus iacebat ei, et quasi contiguus, tenui tantum pariete divisus ab ipso, qui audivit angelos cum eo loquentes, qui adhuc superest testis fidelis, cuius testimonio fidem facit vita laudabilis.

CAPITULUM VI.

De Oberto converso qui moriens coelestem audivit harmoniam.

Erat in eadem domo, Claustro scilicet, laicus conversus nomine Obertus, vir moribus ornatus, et actione circumspectus, a primis adolescentiae[3]) annis deserviens in ordine, ad omne iubentis imperium hilaris et promptus. Hic annis[4]) circiter triginta cum fratribus infirmis tam devotum quam sedulum exhibuisset obsequium, ipse quoque diversa corporis inaequalitate correptus est, et in magnis laboribus supervivens[5]), annis quasi viginti, longum trahebat martyrium. Verumtamen licet corpore invalidus, animi providentia non deerat fratrum necessitatibus, prudenter disponens omnia. Tandem obortae mortalitatis urgente procella, et languore invalescente, diem suum functus, vita simul et doloribus ereptus est. Nocte beati Stephani, quae proxima est Natali Domini, pulsata est tabula defunctorum pro eo, et surgentes festinanter, advenerunt fratres, orationibus munientes fratris exitum. Jacebat autem ut moris est positus super mattam, extremum trahens spiritum. Dicta letania cum adhuc aliquid spiramenti superesse videretur, incepti sunt septem Psalmi. Intér dicendum, tanquam de levi somno excitatus, revixit, circumferens oculos, et iubente Abbate repositus est in lectum suum, et reversi sumus. Quidam autem rei novitate perculsi[6]), manserunt circa eum, exspectantes donec convalesceret spiritus eius, cupientes audire

1) Philipp. 1, 23. — 2) B delicias. — 3) CF add suae. — 4) B annos. — 5) BF semper vivens. — 6) C percussi.

ab eo quid hoc esset miraculi. Postquam autem sibi redditus est, ita dicere exorsus est: Hic ego quid facio? Certe hic esse nolo [1]. Modo eram inter angelos, coelestis harmoniae suavitate demulcebar, deputatus eram beato prothomartyri, gloriae ipsius consors et collega futurus. Hic ego [2] quid facio? Certe redire volo. Post modicum iterum tabula pulsata est, et feliciter obdormiens in Domino, ut credimus non est fraudatus a desiderio suo [3], partem habiturus in sorte sanctorum. Quod autem praeostensa sibi gloria reversus ad horam caruit, in hoc pusillanimitati nostrae consultum esse non ambigimus, videlicet ut minus sollicitos devotos faceret, et proficientes studiis melioribus accenderet.

CAPITULUM VII.

De converso caeco qui audivit angelos officia exequiarum complere.

In eadem domo caecus quidam conversus fuit, cui Deus interioris hominis lumen contulit, damna corporis coelesti munere commutans. Dedit enim ei divinas videre visiones, aliquando gloriam sanctorum, frequenter poenas malorum, assidue ipsum daemonem, flammivomos ignium globos eructantem. Mira sunt haec, et munera Dei. Frequenter autem atitur daemonum incursus et congressus, ita ut ipsi impingant in eum, et ipse vel pugno vel baculo affligat eos. Hos assultus pati solet in quolibet loco, magis in ecclesia, maxime cum pro defunctis orat. Ea tempestate coepit iste in exequiis defunctorum audire choros angelorum psallentium, modo cum monachis, modo divisim. Cum autem efferebantur corpora praecedente conventu, manebant angeli in choro, exequiarum officia complentes. Inter Sanctus autem et Pater noster ineffabiles solebat audire iubilos, et supra humanam aestimationem dulces. Haec coelestis modulatio post depositionem [4] domini David dulcior et magis intelligibilis audiebatur. Contigit aliquando, dominum Abbatem aedificationis causa venire ad hunc caecum, qui inter cetera acceptae gratiae beneficium [5] confessus est et hoc. Diligenter antem praemonitus est ab Abbate ut divinae gratiae gratus existens, omnem humanam glo-

1) B add Redire volo. — 2) CFP ergo. — 3) Psal. 77, 30. — 4) depositio corporis, mors. — 5) BCF beneficia.

riam excluderet, divinum apud se munus occultans, nec sanctum daret canibus. Et respondit se tantum hoc unico fratı suo carnali dixisse. Et intellexit Abbas lapsum hominis Post dies aliquot reverso Abbate, humiliatus coram eo, coelesti se carere beneficio lacrimose confessus est. Et inflict ei gravi poenitentia, quae superbienti subtracta fuit, poenitent restituta est gratia.

CAPITULUM VIII.

De morte fratris Hildebrandi cuius animam in specie puer speciosi conventus candidatorum deferebat.

Cum in extremis ageret frater Hildebrandus, tabula pulsata conventus accurrit[1]. Quo morientem circumstante, e exequias ex more celebrante, stetit frater quidam inter alios cui talem visionem Dominus revelare dignatus est. Vidit, e ecce alius conventus supervenit hominum albatorum, qui ii loco quo moriens iacebat, speciosum valde puerum accipiens cum gaudio magno et canticis abiit. Itaque gemina felici huius fratris substantia, a gemino conventu delata atqu deducta est, anima scilicet a conventu albatorum ad beatan requiem, corpus vero a conventu albandorum ad ecclesiam utroque sane pro eo quod deferebant, in Dei laudes, quanquan differenter[2]), concrepante. NOVICIUS: Quid est quod ii quorundam iustorum morte tam mirifica videntur, et in aliorum qui eis in merito pares sunt, vel forte maiores, nulla ostenduntur? MONACHUS: Una causa est, ut latens sanctitas morientium viventibus manifestetur; alia, ut eorum virtutes quibus hoc meruerunt, imitentur; tertia est, ut iustorum innocentia, si male fuerint ut saepe fit infamati, demonstretur Verbi causa.

CAPITULUM IX.

De converso mortuo circa cuis corpus frater Warnerus candelas stare vidit.

In eodem coenobio quodam fratre fautore nomine Warnero, conversum aliquem quidam ex fratribus calumniati sunt sine

1) E occurrit. — 2) libri indifferenter. Conf. XII, 39.

causa, ita ut abiiceretur [1]) ab illis. Contigit post haec [2]) ut frater idem moreretur, et iam dictus Warnerus interesset commendationi eius. Moris autem tunc erat, ut aliquo super mattam posito, fratres sicut sine processione occurrerunt, ita sine ordine circa morientem steterunt, ubi cuique prior [3]) occursus aut devotio locum dedit, laicis fratribus hinc inde circa monachos stantibus. Corpore igitur mortui loto et allato, vidit idem Warnerus multas candelas in circuitu feretri statutas, et omnes ardentes. In parte autem qua ipse stabat, omnes candelae pariter extinctae sunt. Unde miratus simul et territus, cum corpus in ecclesiam delatum fuisset, ipse dominum Syfridum traxit in partem, et confessionem fecit [4]), extinctionem candelarum suis peccatis imputans [5]), et innocentiae fratris manifestandae. Reversus in ecclesiam, easdem candelas invenit, et omnes ex omni parte ardentes vidit.

CAPITULUM X.

De morte Herwici Prioris.

Anno praeterito defunctus est ibidem dominus Herwicus Prior, vir quidem grandaevus, et circa disciplinam ferventissimus. Qui cum sero putaretur esse moriturus, multis qui convenerant clara voce dicebat: Non modo moriar, sed crastina die, hora nona ero ante summum iudicem, de omnibus operibus meis ibidem redditurus rationem. Eadem siquidem hora exspiravit. In cuius transitu quidam confessi sunt se angelos audivisse. Simile habes de Ulrico monacho Vilariensi in distinctione nona capitulo tricesimo primo. NOVICIUS: Quid est quaeso quod ille praedixit se iturum esse ad nuptias, iste ad iudicium? MONACHUS: Ille utpote in adolescentia conversus, pie praesumebat de custodita innocentia; istum terruerunt peccata multo tempore commissa. Senex enim venerat ad conversionem. NOVICIUS: Beati mortui qui sic in Domino moriuntur [6]). MONACHUS: Quanta sit in Domino morientium beatitudo, subiecta declarabunt exempla.

1) ADEP eiiceretur. — 2) BC hoc. — 3) B ubicunque prior aut. — 4) B partem ad confessionem. — 5) ACEF reputans. — 6) Apoc. 14, 13.

CAPITULUM XI.

De morte Mengozi[1]) conversi qui ad mandatum Gisilberti Abbatis revixit.

In saepedicto Claustro conversus quidam fuit nomine Mengoz, vir simplex et religiosus, in coquina conventus serviens. Accidit ut die quadam cum iuvene quodam monacho hebdomadario coquinae, lignum incideret. Quod[2]) cum minus caute pede[3]) ad scindendum servaret[4]), monachus eundem pedem divisit. Deportatus in infirmitorium, cum nimis torqueretur, inunctus est. Instante tempore eundi ad Capitulum generale, dixit ei bonae memoriae dominus Gisilbertus Abbas: Frater Mengoz, non debes mori, sed exspectabis me. Respondente illo, si in me fuerit, faciam; subiunxit Abbas: Ego praecipio tibi. Ivit ergo ad Capitulum, et moratus est diutius. Reverso eo, et veniente ad portam, pulsata est tabula et campana. Interrogavit Abbas cui pulsaretur. Dicente portario, quia fratri Mengozo[5]); respondit Abbas: Ego deberem ei adhuc loqui. Festinansque ad orationem, cum venisset in infirmitorium, ille exspiraverat. Et cum se inclinasset ad mortuum, alta voce dicebat: Frater Mengoz. Et non erat ibi vox neque spiritus[6]). Cumque secundo idem nomen repetisset, respondit Prior: Nolite vos fatigare, exspiravit enim. Tunc Abbas se ad illius aurem magis inclinans, clamavit dicens: Ego tibi praeceperam, ne morereris donec venirem. Ego tibi iterum praecipio, ut respondeas mihi. Ad quod verbum ille quasi de gravi somno excitatus, oculos aperuit, et ingemuit. Och pater, inquit, quid fecisti? Bene eram; ut quid me revocasti? Ubi, inquit, eras? Respondit conversus: In paradiso. Posita mihi erat[7]) sedes aurea secus pedes Dominae nostrae; et cum me revocares, advenit dominus Ysenbardus[8]) sacrista noster, trahensque me[9]) de sede eadem, dicebat: Non hic sedebis, inobedienter huc venisti; revertere ad Abbatem tuum. Sicque reversus sum. Attamen promissum est mihi, quod

1) BCF Mengoz. — 2) BDEF qui. — 3) CDEFP pedem. — 4) B scindendum hoc teneret. — 5) BC Mengoz, F Mengozi. — 6) C erat ei vox neque sensus. Vit. Bernard. II, 3. p. 819: „neque vox neque halitus erat in eo, tantum circa praecordia exiguus ei supererat vapor.“ — 7) BCF erat mihi. — 8) BCF Ysenbrandus; sic et infra. — 9) me add CDEF.

eadem sedes mihi foret reservanda. Vidi eundem Ysenbardum in multa gloria, in cuius pede apparuit macula, eo quod nobiscum existens, invitus iret ad labores. NOVICIUS: Cum sancti sine macula sint ante thronum Dei [1]), quid est quod in gloria civis coelestis visa est macula? MONACHUS: Propter viventes visio eadem ostensa est, ut gloria monachis bene [2]) viventibus esset ad consolationem, macula vero negligentibus ad correptionem. Licet enim invitus iret cum fratribus ad laborem manuum, valde tamen sollicitus fuerat circa divinum servitium [3]). Libenter mature matutinas pulsabat, libenter alte cantabat. NOVICIUS: Placet quod dicis. MONACHUS: Testatus est idem Mengoz, se dominum David ibidem vidisse, et alios multos, qui nuper fuerant defuncti. Dicebat etiam infra triginta dies aliquos de purgatorio esse liberandos. Cumque haec et his similia recitare coepisset, advocati sunt novicii, viri in saeculo nominati, Gerardus videlicet, Marcmannus [4]), et Karolus postea Abbas, de cuius etiam manu comedit, in signum verae resuscitationis. Post haec cum postulasset licentiam redeundi, respondit Abbas: Modo vadas in pace. Et benedixit ei. Ad quod verbum mox oculos clausit, et exspiravit. Haec mihi recitata sunt a senioribus nostris, et a iam dicto Marcmanno, qui tanto miraculo interfuerat [5]). Cumque [6]) praefatus Ysenbardus esset moriturus, et Gerardus cognomento Waschart ad pedes illius resideret, prophetico spiritu ad stabilitatem illum hortatus est dicens: O Gerarde, vide ne exeas ordinem, quia multa millia daemonum ante portam exspectant te. Quid postea de eodem Gerardo actum sit, novimus omnes.

CAPITULUM XII.

Item de morte Gozberti conversi qui reviviscens visa recitavit.

Simile miraculum contigit in eadem domo. Cum esset ibidem novicius dominus Hermannus, nunc Abbas Loci sanctae Mariae, sicut ipse mihi retulit, venit ad eum die quadam aliquis de senioribus dicens: Venite mecum, ego faciam vos

1) Apoc. 14, 5. — 2) bene add C. — 3) BCF officium. — 4) ABFP Marcinannus, E Marcianus; sic et paulo post. — 5) F interfuit, B interfuerunt. — 6) que om B.

audire in continenti, quae libenter audietis. Et duxit eum ad quendam conversum Gozbertum nomine, qui mortuus fuerat et revixit. Quem conversi nescio quot sunt secuti, sperantes quod novi aliquid essent audituri. Ad quos ille: Vos domini numeratis annos conversionis vestrae, alius quadraginta, alius viginti [1]), alius decem. Ego vobis dico, quod beatus est monachus ille sive conversus, qui bene uno anno, vel mense, vel quod minus est una hebdomada, in ordine conversatus est. Quibus cum amplius dicere nollet, recesserunt. Ad quem novicius: Rogo vos bone frater, ut aliquid mihi referatis quod me aedificet. Respondit ille: Ego cum nuper infirmarer, et essem in doloribus maximis, venit ad lectum meum nescio quid. Cumque primo tetigisset pedes meos, gradatim ascendendo, tetigit ventrem meum, ac deinde pectus, nec tamen ex eodem tactu aliquid mali sensi. Tacto vero capite meo, mox exspiravi, ductusque sum in locum amoenissimum, et nimis deliciosum, in quo diversi generis arbores, ac multi coloris flores aspexi. Occurrerunt mihi et iuvenes speciosissimi, a quibus officiosissime sum salutatus, et ante Dominam nostram coeli Reginam cum multa alacritate deductus. Posita est mihi sedes secus pedes eius. In qua cum sederem in [2]) multa cordis mei iocunditate, iussus sum redire ad corpus. De quo cum plurimum dolerem, consolati sunt me dicentes: Ne tristeris [3]), quia sedes haec tibi reservabitur, et post dies paucos redibis ad eam. Quos cum iturus adinterrogassem [4]) de statu futuro domus nostrae, responderunt: Bonus est status eius praesens sub Abbate hoc Gisilberto; neque plus ab eis obtinere potui. Circa tertium vero diem rursum exspiravit idem Gozbertus. NOVICIUS: Cum in primo capitulo huius distinctionis dictum sit, nullam poenam in hac vita morte esse amariorem, quid est quod neuter istorum conversorum de illius amaritudine conqueritur? MONACHUS: Puto tantum de illis esse intelligendum, quorum anima separatur a corpore non reversura, nisi ad diem iudicii. Lego Lazarum cum adolescente ac puella suscitatos, Tabytam [5]) etiam et Maternum, nec non et multos alios, quorum nullus de hac re aliquid conqueritur. Quosdam etiam tam placide videmus mori, ac si in somnum resolvantur. Unde

1) EP triginta. — 2) BCP cum. — 3) B contristeris. — 4) CFP interrogassem. — 5) Johan. 11. Luc. 7. 8. Act. 9.

de hac quaestione nihil certi diffinire possum. NOVICIUS: Si qua sunt residua de morientibus praedictae domus, precor ut mihi edisseras. MONACHUS: Hoc ut fiat, oportet me ordinem mutare propositum, ita ut interscalari modo loquar, nunc de bene viventibus et bene morientibus, nunc de male viventibus et bene morientibus, nunc revertendo ad illos. NOVICIUS: Dummodo loquaris aedificatoria, de ordine modica mihi cura est. MONACHUS: Audi ergo quanta sit misericordia Dei.

CAPITULUM XIII.

De finali contritione sacerdotis quandoque nigri monachi existentis.

Ante aliquot annos in Claustro sacerdos quidam defunctus est, cuius vita talis erat. In ordine quidem nigro factus fuerat monachus et sacerdos, in quo tantum profecerat, ut Prioratus officium adipisceretur. Sed faciente invidia diaboli, et propria temeritate, desertis castitatis et innocentiae castris, abiit in regionem dissimilitudinis, pactum facere cum delectationibus suis. Aliquando autem poenitentia ductus, Praemonstratensis ordinis regularis effectus est. Rursumque circumventus a Sathana, in pristinos cecidit errores. Dehinc ad nostrum ordinem se contulit. Iterumque factus apostata vilis, voluptatibus frena laxavit, non erubescens domesticam uxoris cohabitationem. Novissime diebus istis respectus a Deo Patre luminum [1]), saeculum cum concupiscentiis deseruit, veniensque Hemmenrode, ingressum petivit et obtinuit. Mox ad arma poenitentiae convolans, confessionibus assiduis, lacrimis, oratione et ieiuniis, omnibus vere poenitendi formam praebuit et exemplum. Decurso brevi tempore, anno scilicet necdum dimidiato, tactus molestia carnis, lecto decubuit; non tamen indulgentius circa [2]) se agens, coeptum viriliter consummabat agonem, modo psallens, modo orans, modo sanctam Dei Genitricem salutans. Habebat enim quasdam ipsius salutationes, sine quibus nec vigilans, nec dormiens inveniri poterat, quas ante horam exitus sui collo suo ipse circumligavit, in testimonium grandis [3]) fiduciae et bonae spei suae. Rogabat autem assistere sibi do-

1) Jac. 1, 17. — 2) circa add D. — 3) grandis add B.

minum Abbatem cum paucis fratribus, quibus sic prolocutus est: Reverende pater et domini, peccator ego et poenitens, testes vos mihi apud Deum esse cupio sincerae confessionis et verae poenitentiae. Paratus enim sum ad omnem satisfactionem, quaelibet tormenta, quoslibet subire labores, si Deus vitam mihi donaverit. Nihil durum, nihil difficile, nil erit[1]) impossibile amanti et vere poenitenti. Sic vere compunctus et vere poenitens, benedictiones et gratiarum actiones adhuc in ore habens, Deo felicem reddidit spiritum. In cuius transitu cuidam monacho talis visio revelata est. Videbat angelos in infirmitorio epulis et gaudiis multis laetantes, medium autem sedere Salomonem, tam sollemnis laetitiae participem. Dicebatur enim Salomon. Supervenerunt et alii angeli, secum adducentes sex de fratribus nostris, qui eo tempore decesserant, sacerdotes in albis pretiosis, luce clarius fulgentes. Qui et dixerunt: His sex dimissa sunt peccata sua, et huic septimo, digito demonstrantes Salomonem. Interim pulsata[2]) tabula, frater qui haec viderat evigilavit, et veniens invenit eum in eodem loco exhalantem spiritum[3]), quo viderat eum participasse conviviis angelorum. NOVICIUS: Puto quod hi qui sunt in fruitione[4]) saepe pro suis fratribus adhuc peregrinantibus Deum exorent. MONACHUS: Hoc sermo sequens declarabit.

CAPITULUM XIV.

De Rudingero monacho cui beatus David finem suum praedixit.

Fuit in eodem Claustro monachus quidam Rudingerus nomine, secundum nomen suum rudis satis in conversatione. In ordine siquidem minus ordinate vixerat, et quod deterius erat, saepius apostatando, tempus poenitentiae sibi concessum[5]) inutiliter consumpserat. Circa finem vitae suae reversus, et receptus, ydropisi morbo percussus est. Qui cum die quadam ante lectum suum sederet et orationes aliquas diceret, beatus David, ante annos decem defunctus, in effigie nota ingrediens cum duobus aeque defunctis, ait: Frater Rudingere quid agis, aut quomodo habes? Respondit ille: Sicut homo pauper et infirmus. Corpus per tumorem distenditur, et quod me plus

1) P nil, ACDEF nihil, omisso erit. — 2) ACEFP pulsante. — 3) ACP exultantem spiritu. — 4) E add Dei. — 5) ACDFP concessae. Conf. V, 8.

ıget [1]), multorum criminum mole conscientia gravatur. Quem nctus consolans dixit: Diu quidem male vixisti: sed hodie ias te [2]) moriturum. Ego Dominam nostram sanctam Dei enitricem et reliquos sanctos pro te rogavi, et duros eos veni, et nisi exauditus fuero, totum coelestem exercitum ovebo. Sicque disparuit. Quod cum ille domino Hermanno bbati, quandoque sanctorum Apostolorum Decano, et tunc Claustro Priori, recitasset, respondit ille: Bone domine Rungere, vos estis vir provectae aetatis, et infirmus, et cito oriemini, nolite dicere nisi veritatem. Bene noverat vitam ıs. Respondit infirmus: Si non fuero mortuus hodie, hora na diei, falsa sunt quae dixi. Quid plura? Hora praecta monachus moritur, et de visione Prior certificatur.)VICIUS: Puto daemones multum fremere, cum [3]) tales eis btrahuntur. MONACHUS: Sicut sancti angeli morientium imas deducere nituntur in coelum, sic angeli mali eas deıdere conantur in infernum.

CAPITULUM XV.

De morte Gerungi quem homines nigri et vultures morientem observabant.

Mortuus est in eadem domo quidam conversus nomine erungus. Iste ante conversionem quorundam Episcoporum everensium, successive tamen, fuerat dispensator et durus uperum exactor. Tandem quorundam admonitione persuas, Hemmenrode venit, ubi in habitu saeculari tempore alianto de proprio vixit. Tactus gravi infirmitate, magis tiore gehennae quam amore patriae habitum induens, in inmitorium conversorum deportatus est. Qui cum ad extrema venisset, et in lectulo [4]) suo solus iaceret, aspiciente quom converso nomine Ludone, vultures advolantes, in rtica lecti eius resederunt, cum quibus homines tetri, ıgni atque deformes intrantes, eundem circumsteterunt. Jam tus Ludo de visione primum admirans, et post paululum od daemones essent, qui morientium animas quasi escam ıestolantur, recogitans, alta voce clamavit: Quid statis ibi s domini? Egredimini. Qui dum minime obedirent, sendo clamavit: Ego vobis praecipio in nomine Domini ut

1) DFP angit. Simile est illud deget supra II, 25. p. 97. — 2) C te esse. — 3) B quando. — 4) DP lecto.

exeatis. Ad quod verbum mox viri egredientes et vultur avolantes, nusquam comparuerunt. Jacebat autem idem Lu infirmus in lecto opposito, vir senex et religiosus, corpo virgo. Visio haec sicut et subsequens relata mihi est a d mino Hermanno Abbate, tunc ibidem Priore. Quantum ve agonizantibus fratrum praesentium oratio prosit[1]), eadem v sione declarabitur.

CAPITULUM XVI.

De morte conversi super quem residebant corvi cum agor zaret, qui a columba expulsi sunt.

Circa idem tempus alius quidam conversus illic mori batur, homo quidem ponderosus et tardus, et ideo cete despectus. Qui cum positus fuisset super mattam, finisq eius adesset, duo corvi advolantes inopinate, gyraverunt cir illum, tandem in trabe quae capiti eius imminebat resident Quos ut vidit frater Henricus cuius saepe in superiorib mentio facta est, daemones illos esse suspicans, quidnam f cturi essent exspectavit. Interim pulsata est tabula, et accur conventus. Cumque crux introferretur, columba nivea ill praecedens, ostium infirmitorii prior intravit, et super i dictam trabem volitans, inter eosdem corvos media reser Cumque cum illis decertaret, hinc inde alis eos verberar tandem adepta victoria, et de domo eliminatis, ipsa in lo corvorum tamdiu erat residens, donec conversus exspirass et donec lotus et feretro impositus, eodem[2]) loco restitutus f isset. Quem cum in oratorium fratres deportarent, colum eadem avolans crucem praecedebat; sicque nusquam co paruit. NOVICIUS: Quid videtur tibi fuisse columba ill MONACHUS: Angelica aliqua persona[3]), quae fratrum or tionibus adiuta, pro anima morientis cum daemonibus dir cavit, atque triumphavit. Quantus[4]) illic sit daemonum co cursus, ubi hi moriuntur qui eis servierunt, sermo seque ostendet[5]).

1) BDF prosit oratio. — 2) B eidem. — 3) ABEP angelic aliquam personam. — 4) ACDEFP quantum. — 5) ostendit.

CAPITULUM XVII.

De morte Kononis de Malebech[1]*) monachi in Claustro.*

Kono magnus dominus castri de Malberg[2]), vir potens et ives in saeculo, tam valens in militia ne dicam in malitia, uam vigens[3]) in prudentia saeculari, ante finem vitae in aepefato Claustro habitum suscepit regularem. Et quia temoris longinquitate non poterat, morum probitate dies suos imidiare satagebat. Ubi adeo profecit, quod consummatus in revi explevit tempora multa[4]); placita enim erat Deo anima lius. Unde et qui vocaverat eum ad suum servitium, non olum ei praestitit veniam delictorum, sed et tali ordine praeognitum ei fecit finem suum. Habebat conventus protholaium pulcherrimum, quem equitiae suae propter fetum nobilem eputaverat. Quem cum vir nobilis Henricus de Ysenburg[5]) oncupisceret, neque[6]) pretio habere posset, hoc actum est it absconse subtractus ei transmitteretur. Quem cum minime edderet, missus est praedictus Kono qui eidem Henrico fueat in saeculo amicissimus. Et cum nihil proficeret, videns hominem obstinatum, irruente in se ut post patuit spiritu Dei, id divinum eum iudicium appellavit, diem ei praefigens. Quid lura? Henricus appellationem contempsit, et Kono domum ediens, omnibus modis quibus potuit, ad eundem diem se raeparavit. Dicebat igitur Abbati: Domine sexta feria cruem accepi, sexta feria transfretavi, sexta feria in capella nea me vobis tradidi, sexta feria habitum indui regularem; Deus sexta feria laborum meorum mihi restituet mercedem. Expletis vero iam tribus annis in sancta conversatione, febre correptus est. Visitatus ab amicis, se dixit tertia die[7]) moriturum. Illi autem recedere volebant, eo quod levis esset eius infirmitas, et nulla adhuc signa mortis[8]) apparerent; sed ipse rogabat ne sollemnitati suae[9]) deessent. Et factum est ut moreretur die tertio[10]), hoc est in vigilia sancti Jacobi, sicut ipse praedixerat. Eo sane tempore erat mulier obsessa in villa Meyne, quae hora mortis eiusdem Kononis liberata est,

1) D Malebergh, E Malburg. — 2) D Malberch, ABEFP Malburg. — 3) C ingens. — 4) Sapient. 4, 13. — 5) ACD Ysenberg. — 6) B nec. — 7) ACF die tertia. — 8) B adhuc in eo signa mortis, AE adhuc signa mortis in eo. — 9) BC eius. — 10) C tertia.

et venit ad sacerdotem suum dicens daemonem exisse. Po paululum vero rediens diabolus, gravius vexare miseram coe pit. Adducta est igitur ad sacerdotem, qui quasi concionan do cum diabolo, coepit eum interrogare et dicere: Miser t exieras? Ita est, inquit. Et ubi, ait, fuisti infelix? Respon dit, Hemmenrode. Et quid, inquit, ibi fecisti? Ad quo diabolus: Konicho ibi iacebat super mattam, et debebat mor Ad cuius transitum festinantes pene quindecim millia sociorur meorum, cum maximo tripudio hic transibant. Et videba mihi nunquam gaudium aliquod habiturus, nisi ivissem cur eis. Sciens autem vas istud mihi traditum, me amitter non posse, reliqui illud ad tempus, et ivi cum eis. Dixitqu sacerdos: Quid actum est ibi? Respondit diabolus: Super venerunt maledicti tonsurati illi, et circumstantes cadaver, it valide populare [1]) coeperunt, quod nullus nostrum propius ac cedere ausus fuit. Dixit iterum sacerdos: Et ubi deveni anima? Respondit diabolus: Ad pedes Altissimi. Et videt boni homines, quanta nobis iniuria sit illata. Homo iste no bis servierat plus quam quadraginta annis, ad omnem volun tatem nostram nocte ac die paratissimus; et modo tribus an nis tantum alteri servivit domino, et ille nobis abstulit eum Cum igitur nobis anima auferretur, furore commoti, in invi cem tota debachatione grassati sumus. Et ego modo non habe ubi me vindicem, nisi in hoc vasculo quod mihi traditum est Transactis autem paucis diebus postquam res praemissa com perta est in Claustro, Herwicus quidam monachus per parte illas transitum habebat. Qui sciens quia diabolus menda est et pater mendacii, experiri voluit huius rei veritatem Divertens igitur ad obsessam mulierem, intersignum quo cred posset quaesivit a daemone. At ille primo noluit confiteri sed a monacho iuramentis constrictus, dixit, quia Abbatulu tuus manum morientis in manu sua tenuit. Cui [2]) rei monachu ille conscius, aliis eius verbis credi posse consensit. Henricu vero de Ysenburg [3]) audiens eum praefixo die defunctum, pell suae valde pertimuit, et cum multa festinatione ad Claustrum veniens, dextrarium superbe retentum [4]), nudis pedibus, man propria ad defuncti sepulchrum adduxit, poenitentiam agen apud illum. Haec mihi de obitu monachorum Claustrensium comperta sunt. NOVICIUS: Si daemones electis in morte si

1) id est, parabolare. — 2) F cuius. — 3) A Ysinberg. — 4 B detentum.

sunt importuni, quid fit de reprobis, quorum peccata sanctorum angelorum impediunt praesidia? MONACHUS: De hoc satis dicturus sum in sequentibus. Mors Kononis aliorum militum obitus ad memoriam mihi revocat, qui male quidem vixerant, sed felici fine decesserunt.

CAPITULUM XVIII.*)

De morte Ludolphi monachi de Porta.

Erat quidam miles in Saxonia Ludolphus nomine, sed tyrannus actione. Hic cum die quadam vestibus novis atque scarlaticis [1]) indutus in via equitaret, rusticum cum curru obvium habuit. Cuius cum vestimenta ex rotarum impulsu luto aspergerentur, ipse utpote miles superbus commotus valde, extracto gladio, homini pedem amputavit. Qui postea Deo miserante de peccatis suis dolens, in domo ordinis nostri quae Porta vocatur, factus est monachus. Non multo post in gravem infirmitatem incidens, cum quotidie a se male [2]) commissa deplangeret, et maxime abscisionem iam dicti pedis, infirmario se consolanti respondit: Non potero consolari, nisi videro signa Job in corpore meo. Et ecce post dies paucos cycatricem ad instar fili coccinei contemplatus est circa talum suum, in eodem pede et in eodem loco ubi rustico pedem truncaverat. Qui paulatim coepit computrescere, ita ut vermes de eo scaturirent. Tunc repletus gaudio ait: Modo de venia spero, quia signa Job video in corpore meo. Sicque in multa cordis contritione atque gratiarum actione, invalescente morbo, spiritum reddidit. Haec mihi relata sunt ab Abbate Livoniae, qui filius est domus supradictae.

CAPITULUM XIX.*)

De morte Allardi monachi de Lucka cui Christus cum matre et sanctis morienti apparuit.

Alterius cuiusdam militis mortem valde pretiosam retulit mihi Adam monachus de Lucka cuius in superioribus memini. Erat, inquit, in Saxonia miles quidam Allardus nomine, qui vir tantae fuerat [3]) probitatis, ut in primo tornamento in quo

*) Homil. II. p. 92. — 1) ADEFP scarlatis. — 2) FP a se mala, DE mala a se. — *) Homil. III. p. 178. — 3) CFP fuerat tantae.

miles factus est, manu propria quatuordecim dextrarios acquireret. Qui sicut vir prudens, eundem honorem temporalem non suis viribus sed Deo ascribens, omnia restituit, et sodalibus cum saeculo valedicens, in Lucka monasterio nostrae religionis [1]) habitum suscepit. Et quia electos suos probat Dominus, tanta illum infirmitate flagellavit, ut vermes de eius corpore indesinenter scaturirent. Quorum foetorem simul et horrorem cum ministri sustinere non possent, ait Abbas praedicto Adae: Quid faciemus frater cum homine isto? Respondit ille: Dentur mihi quatuor lintheamina, et ego pro Christi nomine curam illius suscipiam. Quod cum factum fuisset, assidua pannorum mutatione foetorem temperavit tam sibi quam aegroto. Cumque dies adesset remunerationis tantae patientiae, ait Adae: Sternite mihi mattam, et pulsate tabulam, quia Dominus vocat me. Et fecit sic. Veniente conventu, post dictam letaniam, cum omnes pene ad lacrimas verbis valde compunctivis movisset, subiunxit: Modo ite domini mei dilectissimi, et dicite missas vestras, quia Salvator mundi et gloriosa eius Genitrix cum angelis et multitudine sanctorum illuc venturi sunt. Postea revertimini cum eis, quia animam meam suscipient. Interim dum missas dicerent, sicut mihi retulit saepedictus Adam, Allardus spiritu prophetico omnia quae in oratorio agebantur indicavit dicens: Tales missae a talibus sacerdotibus ad talia altaria celebrantur. Et miratus est valde de homine laico. Revertente conventu, ille vultu iocundo sic ait: Ecce Christus cum matre et sanctis suis praesens est, habentes manus suas [2]) sub mento meo, et iam suscipient animam [3]). Nec mihi credatis, si in instanti mortuus non fuero. Ad quod verbum mox exspiravit, morte verba confirmans. De cuius corpore statim tantus odor exivit, ut omnes illius suavitate reficerentur circumstantes. NOVICIUS: Valde me recreat horum oratio. MONACHUS: Ex quo sermo est de militibus, referam unde amplius aedificeris [4]); iterumque [5]) revertar ad personas religiosas.

1) BCF religionis nostrae. — 2) suas a ddE. — 3) BCE animam meam. — 4) C aedificaberis. — 5) que om BC.

CAPITULUM XX.

De milite occiso qui ad invocationem divini nominis salvatus est.

Miles quidam sceleratissimus ab inimicis suis captus est et occisus. Qui cum moreretur, haec ei verba ultima fuerunt: Domine miserere mei. In cuius morte quidam obsessus liberatus est. Quem cum post dies paucos atrocius [1] vexaret, sicut supra dictum est de Konone, capitulo decimo septimo, interrogatus de hoc respondit: Multi congregati fuimus in morte militis illius, sed quia nihil ibi obtinuimus, amplius in hoc meo vasculo me vindico. Requisitus de causa, subiecit: Tria tantum heu verba moriens protulit, propter quae potestatem nostram evasit. Ecce huic praedoni ob invocationem divini nominis, sicut latroni in cruce, tormentum versum est in martyrium. NOVICIUS: In hoc exemplo satis considero quod poenitentia vera nunquam sit sera. MONACHUS: Duo subiungam exempla, per quae cognosces quod extrema contritio sit ex multa misericordia Dei.

CAPITULUM XXI.

De Frisone qui sine sacramentis obiit, satis a filio monitus.

In Frisia nuper homo quidam dives infirmatus est. Habebat autem filium monachum et sacerdotem in Clarocampo [2]) domo ordinis nostri. Pro quo cum misisset, quasi pro salute animae suae, nescio quo Dei iudicio, sine confessione, sine viatico, et sine inunctione mortuus est.

CAPITULUM XXII.

Item de Frisone occiso qui ante mortem omnia sacramenta suscepit.

Circa idem tempus in eadem provincia alius quidam Friso hostibus suis occurrens, vulneratus est ad mortem, et occisi sunt duo filii eius. Cumque patrem occisores aestimarent mortuum, abierunt. Comperto tanto scelere magister grangiae in Bethwerde, adducto plaustro, occisos superposuit, et cum

1) fortasse scripsit auctor: atrocius diabolus vexaret. — 2) monasterium Clarocampense, Cisterciensis ordinis primum in Frisia aedificatum est, anno 1165.

patrem adhuc spirare vidisset, clamavit: Vivitis adhuc domine? Cui cum ille minime responderet, timens hostes esse, subiecit conversus: Ego sum, ne timeatis. Tunc ille: Adhuc enim vivo. Mox levatus in vehiculo, deportatus est[1]) ad grangiam; peccata[2]) sua confessus est, communicavit, inunctus est, sicque spiritum reddidit. Ecce prior cum tempus haberet poenitendi, et filius eum de salute quotidie moneret, omnia neglexit, moriens impoenitens. Alter vero semimortuus, oleo misericordiae et vino poenitentiae veri Samaritani confotus, de stabulo transivit ad palatium[3]). Et est in his impletum quod scriptura dicit: *Cui vult miseretur,* gratiam infundendo, *et quem vult indurat*[4]*),* gratiam non apponendo.

CAPITULUM XXIII.

De Wigero milite qui a Sarracenis occisus est.

In Dioecesi Traiectensi miles quidam exstitit nomine Wigerus, in actibus militiae nominatissimus. In prima expeditione Dei munere compunctus, cruce signatus mare transivit, tam fortiter et tam instanter Sarracenos impugnans, ut tam Regi Jerosolymitano quam ceteris Christianis dilectus esset et acceptus, et inimicis Christi nimis[5]) odiosus. Qui cum per annum integrum Salvatori ibidem strenue ut dictum est militasset, et repatriare cogitasset, die quadam in oculis eius in conflictu servus eius occisus est. Cuius animam in specie columbae coelos videns penetrare, compunctus de visione, dicebat intra se: Quid agere proponis o miser? Si reversus fueris, vitia repetes dimissa, et erunt novissima tua peiora prioribus. Ex tunc fortius agens solito, die quadam conflictum intravit et occubuit. Cuius caput Sarraceni praescindentes[6]), cum multa gloria circumtulerunt. Christiani vero corpus rapientes atque sepelientes, ecclesiam super ipsum fabricaverunt.

1) est om BCF. — 2) E ibi peccata. — 3) Luc. 10. — 4) Rom. 9, 18. — 5) B nimis invidus ac. — 6) E praescidentes, ABCFP praecidentes.

CAPITULUM XXIV.

De Theoderico de Rulant qui orans ad sepulchrum Domini ut moreretur precibus obtinuit.

Circa illa tempora Theodericus de Rulant, vir potens et dives, devotionis gratia profectus est Jerosolymam. Prostratus [1]) ante sepulchrum Dominicum, huiusmodi fudit orationem: Domine Jesu Christe qui omnia nosti, si non habeo me emendare a vitiis pristinis, non me permittas redire in terram meam, sed ut hic mihi mori liceat concede. Audivit hanc orationem alius miles compater eius, et ait: Orastisne bene hodie compater? Etiam, inquit. Dicente illo, et cui vultis dimittere uxorem et liberos vestros? respondit Theodericus: Melius est ut illos deseram, quam animam meam [2]) perdam. Quid plura? Exaudita est oratio religiosi militis, et post paucos dies defunctus, coniunctus est [3]) civibus Jerusalem coelestis. Quam prope sit Dominus omnibus invocantibus eum in veritate [4]), mors alterius cuiusdam demonstrat.

CAPITULUM XXV.

De morte monachi de Oesbroeck [5]) qui vivere recusavit propter Abbatem inordinatum.

In Oesbroeck [6]) monasterio Dioecesis Traiectensis, monachus quidam fuit tenax iustitiae, zelum habens disciplinae. Cumque mortuo illius temporis Abbate, et [7]) is qui hoc anno defunctus est, ei per electionem substitueretur, ille sciens eum virum saecularem atque incontinentem, ingemuit dicens: Heu modo disciplina domus huius peribit. Est enim de ordine nigro monasterium, aliquando dives satis. Et ait: Domine Jesu Christe peto ne sinas me diutius vivere, ne [8]) videam desolationem huius monasterii. Cumque induci non posset ut eundem eligeret, sive professionem faceret, ait ad eum mente tranquilla: Deus novit, quod diligam vos; sed scio quod religio domus huius [9]) destruetur per vos. Mane dicta missa ab eodem Abbate se

1) CF qui prostratus. — 2) meam om B. — 3) DF defunctus est, coniunctus. — 4) Psal. 144, 18. — 5) ADEP Orsburg. — 6) EP Ostburg, AD Ostbrug. Coenobium hoc haud procul ab Ultraiecto fuit situm. — 7) et om R. — 8) B ut non. — 9) B istius.

inungi petivit, et vix obtinuit, contradicente Abbate, eo quod sanissimus videretur. Respondit: Hodie oportet me mori. Deinde strata matta, se in ea reposuit, et [1]) per tabulam conventum advocari fecit. Perdictis [2]) orationibus cum minime moreretur, surrexit, stolamque in qua missas dicere consueverat [3]) collo imponens, coram altari more agonizantium se reposuit, hanc [4]) orationem fundens: Domina [5]) sancta Virgo Maria, si unquam per hanc stolam missam celebravi tibi placentem, suscipe animam meam in hac hora. Exauditus est iustus et exspiravit, et secundum prophetiam eius domus illa tam in spiritualibus quam in temporalibus [6]) valde defecit. Haec mihi relata sunt a quodam Abbate ordinis nostri, nec non ab Everhardo monacho et sacerdote eiusdem coenobii. NOVICIUS: Non miror si Deus quandoque iustos tollit, ne peccata dimissa repetant, vel ne mala imminentia videant, ut Josiam [7]); sed hoc me terret, quod iusti aliquando subito rapiuntur, vel quod horribilius est, igne, aquis, vel praecipitio pereunt. MONACHUS: Justi quacunque morte praeoccupati fuerint, in refrigerio erunt [8]). Multis enim causis omissis, quae assignari possent, una est, ut virtutes eorum occultae patefiant.

CAPITULUM XXVI.

De Abbate qui in Bauwaria incendio suffocatus, post mortem miracula fecit.

Ante hoc quinquennium, qui nunc est Dux Bauwariae, unum ex Abbatibus ordinis nostri ad se vocavit, nescio quid cum eo tractaturus. Nocte praeparatus est ei lectus in horreo. Qui cum dicto completorio isset cubitum, lumen quod a converso posti fuerat infixum, in stramen [9]) cecidit, et in flammas profecit. A quibus Abbas excitatus, cum ostium exire non posset, in modum crucis se in terram prosternens, exitum suum Domino commendavit. Comperto incendio Dux cum militibus et omnibus qui aderant accurrit [10]), reiectisque lignis ac stipulis Abbatem semiustum atque extinctum extraxerunt. Et ecce

1) B reposuit, hanc fundens orationem: Domina sancta Virgo Maria exaudi me. Et postea. — 2) BF praedictis. — 3) CF consuevit. — 4) B hanc rursum. — 5) Domina om B. — 6) CP corporalibus. — 7) Reg. IV, 23. — 8) Sapient. 4, 7. — 9) B stramina. — 10) D occurrit.

circa pectus eius apparuit capsella cum reliquiis, ventrem vero illius cathena ferrea stringebat. Quibus visis Dux compunctus dicebat: Videte quod sancto isti viro vestimentorum asperitas sufficere non poterat[1]), nisi etiam cathenam superadderet. Sepultusque est Ratisbonae in ecclesia maiori. Post dies paucos cum duo milites in eodem loco missam audirent, unus sepulchrum eius ascendit. Ut autem Deus ostenderet qualis esset meriti illic tumulatus, miles tam vehementer in pedibus ardere coepit, ut desiliens clamaret. Quo comperto alter respondit: Sepulchrum est illius combusti Abbatis. Ex illa die habitus est in eadem ecclesia in magna veneratione.

CAPITULUM XXVII.

De morte inclusi de sancto Maximino in Colonia.

In ecclesia sancti Maximini in Colonia temporibus meis quidam fuerat inclusus, coenobii eiusdem initiator. Est enim illic congregatio sanctimonialium. Hic ante conversionem concubinam habuerat. Et quia simul peccaverant, similem susceperunt poenitentiam, adeo duram, ut uterque circulo ferreo ventrem suum ligaret. Ipse vero in praedicto loco se includens, missas suas celebrando Domino vacabat; cui illa foris in habitu religioso necessaria ministrabat. Adveniente tempore vocationis eius, dominum Ensfridum[2]) Decanum sancti Andreae, cuius vitam in distinctione sexta capitulo quinto descripsi, vocavit, confessionem fecit, vitam revelavit. Cui ille in virtute sanctae obedientiae praecepit, ut circulum sineret deponi; quod et fecit. Sicque eo defuncto, mulier post paucos dies coepit infirmari; et quia timuit quod sacerdoti acciderat, secretum suum prodere noluit. Cuius virtutem Deus non sinebat esse occultam. In hora vero qua exspiravit, vinculum eius dirupit[3]). Cumque fines ligaturae illius ferreae tunicam in qua moriebatur ex utroque latere suspenderent, multae matronae, feminae sanctae exitum praestolantes, postquam rem cognoverunt, de tanto miraculo Deum glorificaverunt. Haec mihi relata sunt a filia[4]) sororis praedicti sacerdotis. Vincula ista revocant mihi ad memoriam mortem cuiusdam sanctimonialis pretiosam.

1) DP potuit. — 2) BCF Eufridum. — 3) CFP disrupit. — 4) CF filio.

CAPITULUM XXVIII.

De morte Clementiae sanctimonialis Nivellae, circa cuius corpus inventi sunt novem circuli ferrei.

In Brabantia apud Nivellam monasterio sanctae Gertrudis virginis puella quaedam nobilis exstitit, Clementia nomine. Haec cum suadente diabolo lapsum carnis incurrisset, tunicam innocentiae quam polluerat, quotidianis lacrimis mundare satagebat. Sic dedita erat operibus misericordiae, ut omnes suos redditus pauperibus erogando, nihil pene sibi retineret. Tempore quodam circa hyemis principium, cum fere nuda esset, nimisque egeret, sedens iuxta altare sanctae Gertrudis, sic orovit: O dulcissima domina quomodo tibi serviam in hac hyeme, cum nihil habeam? Eadem hora superveniens quidam peregrinus, cum ad memoriam iam dictae virginis orasset, quinque solidos in sinum Clementiae iactavit, et abiit. Hoc quasi pro miraculo ipsa Wigero monacho Vilariensi retulit, et ipse mihi. Cum autem moreretur, inventi sunt circa corpus eius novem circuli ferrei. NOVICIUS: Mirabilia operatur Deus in sexu fragili. MONACHUS: Licet propositi mei sit in hac distinctione tantum tractare de morientibus, referam tibi tamen per occasionem huius sanctimonialis, fortem poenitentiam alterius cuiusdam mulieris.

CAPITULUM XXIX.

Item de Osilia Leodiensi quae circulis ferreis se ligaverat.

Non est diu quod virgo quaedam Leodiensis Osilia nomine, civi cuidam nupserat Metensi. Quo mortuo, quia pulchra erat valde, canonicus quidam Leodiensis illam duxit, in tantum eam amans, ut per clausuram ab humanis aspectibus illam removeret. Post cuius mortem illa de peccatis suis dolens, iuxta ecclesiam sancti Severini se reclusit, ubi ex nimia contritione saepe lacrimas sanguineas profudit. Insuper et vinculis ferreis se ligari fecit. Cum quibus cum stetisset in oratione, omnia dirupta [1]) sunt. Timens vero eadem vincula Deo non esse accepta, secundo ligata est. Quod cum confessa fuisset Abbati sancti Lamberti [2]), dolentem consolans

1) CF disrupta; sic et inferius. — 2) Vallis sancti Lamberti, abbatia ordinis Cisterciensis, in Dioecesi Leodiensi.

ait: Qui dixit Mariae Magdalenae, *dimissa sunt tibi peccata tua,* ipse vincula tua dirupit. Sicque consolata est. NOVICIUS: Si qua adhuc residua sunt de morte iustorum, ut explicentur exoro. MONACHUS: Quaedam tibi adhuc de his referam, in quibus consoleris simul et terrearis.

CAPITULUM XXX.

De morte Gerbrandi Abbatis Claricampi.

Ante hoc quadriennium Gerbrandus Abbas Claricampi in Frisia, cum Abbate nostro de Capitulo rediens generali, in via infirmari coepit, ita ut cum maximo labore Foniacum [1]) perveniret. Ibique diem clausit extremum. In ipsa hora mortis eius, sanctimonialis quaedam de Syon quae domus est ordinis nostri pertinens ad Clarumcampum, facta in mentis excessu [2]), vidit animam eius ab angelis in coelum deferri. Expressit etiam domum et locum sepulturae eius, nec non et habitum in quo sepultus est. Vidit insuper successori eius Widoni duos dari baculos, scilicet virgas pastorales, ex quibus primam abiecit, alteram retinuit. Idem Wido Prior fuerat in Clarocampo, de quo assumptus est in Abbatem sancti Bernardi. Deinde post breve tempus mortuo praedicto Gerbrando, qui vir fuerat grandaevus, iustus et disciplinatus, idem Wido Abbate meo praesente, nec non et me, factus est Abbas Claricampi. Sicque secundum quod de illo praeostensum fuit, primum baculum abiecit, alterum adhuc retinens.

CAPITULUM XXXI.

De morte Udelloldis sanctimonialis.

In Monte sanctae Walburgis sanctimonialis quaedam fuit Udellolt nomine, femina bona et satis fervens in religione. Haec cum iam agonizaret, sicut audivi a sororibus quae praesentes erant, manum extendit contra ostium dicens: Ecce nuncius Dei foris stat, exspectans animam meam. Sicque post modicum reddidit spiritum, ab eodem angelo deducenda in paradisum. Hoc etiam scias quod saepe a mortuis vivi vocantur. Verbi causa [3]).

1) CF Funiacum. — 2) F excessum. — 3) BEF gratia.

CAPITULUM XXXII.

De morte Conradi cellerarii nostri.

Ante paucos annos Heydenricus sacerdos et cellerarius noster maior, in somnis apparens successori suo Conrado, tunicam propriam ei tradidit induendam. Quam cum ille induisset, infirmitate praeventus, post dies paucos defunctus est.

CAPITULUM XXXIII.

De morte Conradi monachi nostri quem Richwinus vocavit.

Nondum annus elapsus est, quod Lambertus monachus noster nocte Dominica in choro obdormiens, Richwinum cellerarium nostrum ante aliquot annos defunctum, chorum intrare conspexit. Et cum annueret ei manu dicens, frater Lamberte veni simul ibimus ad Rhenum; ille sciens eum mortuum, renuit et ait: Credite mihi non ibo vobiscum. A quo cum repulsam pateretur, ad oppositum chorum se vertens, quendam senem monachum Conradum nomine, qui circa quinquaginta [1]) annos militaverat in ordine, simili signo ac verbo vocavit. Quem ille mox secutus est, caputio capiti imposito. Eadem die post coenam cum Prior quosdam ex nobis [2]) vocasset, et idem Conradus praesens esset, ait ei me audiente iam dictus Lambertus: Vere domine Conrade, vos cito moriemini. In hac enim cuculla vidi vos hac nocte Richwinum sequentem, referens ei visionem per ordinem. Cui ille respondit: Non curo, modo vellem esse mortuus. Sequenti enim die si bene memini infirmari coepit, et post breve tempus defunctus, in eadem cuculla sepultus est.

CAPITULUM XXXIV.

De morte Gregorii Armenii quem mater defuncta vocavit.

Femina quaedam religiosa de Armenia cum filio et filia veniens Coloniam, in ecclesia maiori ieiuniis et orationibus Deo serviebant [3]). Vocabatur autem filius eius [4]) Gregorius, homo simplex et sacerdos [5]). Nomen autem sororis Maria. Anno autem praeterito matre defuncta, infra tricenarium etiam

1) B quadraginta. — 2) E ex fratribus. — 3) BDE serviebat. — 4) eius add BCF. — 5) B rectus.

Gregorius ad extrema deductus est. Cumque soror coram illo sedens lacrimaretur valde, ille consolans eam ait: Noli flere, quia mater nostra vocat me. Et illa: Ubi est? Respondit: Ecce coram me stat. Sicque anima illa sancta carne soluta est. Corpus vero eius cum multo honore inter canonicos eiusdem ecclesiae sepultum est. NOVICIUS: Valde mihi videntur esse perfecti, quorum animae carne resolutae, mox ascendunt ad requiem. MONACHUS: Verum dicis. Neque hoc te lateat quod valde parva sunt iudicio hominum, quae perfectos, maxime claustrales, ab introitu gloriae quandoque retardant.

CAPITULUM XXXV.

De converso de Cynna qui propter obulum reversus est ad corpus.

Conversus quidam de Cynna [1]) quae domus est ordinis nostri, cum die quadam missus ab Abbate suo, navigio transiret per fluvium Albiam qui fluit per Saxoniam, nauta ab eo naulum requisivit. Qui cum diceret, nihil se ad manum habere pecuniae, respondit ille: Date mihi pro pignore cingulum vel cultellum vestrum. Non possum, inquit, his carere. Et adiecit: Ego promitto vobis cum ordine meo, quod dimidium denarium vobis remittam. Et dimisit eum nauta. Recedens ab eo conversus, eo quod res modica videretur, promissum parvipendit, nihil remittens. Non multo post infirmatus, cum omnibus qui aderant mortuus videretur, anima egressa, cum ad requiem ascendere vellet, praedictum dimidium denarium cuius in confessione non meminit, ante oculos habebat. Qui adeo crevit, ut mundo maior videretur. Cumque sursum nitenti semper obsisteret, neque aliud esset quod animam [2]) impediret, ad angelorum petitionem permissa est redire ad corpus. Mirantibus cunctis, visionem retulit, et missus est ab Abbate nautae integer denarius sub omni celeritate. Quem ut ille recepit, eadem hora secundum considerationem conversus exspiravit. Haec mihi narravit Abbas Livoniae, asserens sibi recitata a praedicto Abbate. Unde religiosi quanto saecularibus maius praemium sperant, tanto debent esse solliciti, ne morientes aliquid pulveris secum trahant.

1) Zinna, Coena beatae Mariae, coenobium fuit Dioecesis Magdeburgensis, haud procul ab oppidulo Jüterbock. — 2) animam om P.

CAPITULUM XXXVI.*)

De monacho qui propter cucullam quam moriens exuerat prohibitus est intrare paradisum.

Ante annos paucos[1]) in regno Francorum quadam domo ordinis Cisterciensis, monachus quidam bonae vitae laborabat in acutis. Qui dum duplici calore torqueretur, infirmitatis scilicet et aeris, rogavit infirmarium quatenus sibi liceret cucullam exuere, et induere scapulare. Quod ille concessit, compassus infirmo. Qui cum abiret, reversus infirmum reperit exspirasse. Non modicum ex hoc turbatus, domum clausit, scapulare extraxit, reinduit ei cucullam, sicque in matta[2]) illum ponens, tabulam pulsavit. Deportatus in oratorium, proxima nocte cum monachi secundum consuetudinem circa corpus psalmos legerent, ille in feretro se erigens et circumspiciens, monachos advocavit. Qui cum territi fugerent omnes in dormitorium, excepto Subpriore qui constantior erat, ait illi: Nolite timere. Ego sum ille frater vester, qui mortuus fui et revixi. Vocate mihi Abbatem. Interim signantibus monachis qui fugerant, quia surrexisset mortuus, factus est in dormitorio magnus motus atque concursus. Accedente Abbate ad feretrum, ait ille: Domine confiteor vobis quod sic atque sic mortuus sum. Ductus vero ab angelis ad paradisum, cum putarem me libere posse intrare, accessit ad ostium sanctus Benedictus, et ait: Quis enim es tu? Respondente me[3]), ego sum monachus ordinis Cisterciensis; subiecit sanctus: Nequaquam. Si monachus es, ubi est habitus tuus? Iste locus est quietis, et tu vis intrare cum habitu laboris? Qui cum circumgyrassem muros eiusdem felicissimae mansionis, et per fenestras seniores quosdam magnae reverentiae illic conspexissem, uni illorum qui ceteris benignior[4]) videbatur, ut pro me intercederet supplicavi. Cuius interventu permissus sum ad corpus redire, ut sic habitu a te recepto merear ad promissam beatitudinem introire. Quo audito Abbas cucullam in qua iacebat ei[5]) extraxit, cucullam quam in infirmitate exuerat ei reinduens. Sicque accepta benedictione rursum exspiravit. Vocatur autem domus, in qua haec[6])

*) Homil. III. p. 107. — 1) B paucos annos. — 2) D mattam. — 3) ABF illo; sic et in Homilia. — 4) B dignior. — 5) ei om B. — 6) haec add B.

contigerunt, Szere. Abbas de Relazhusen [1]) per nos transiens nobis retulit hoc miraculum, dicens se audivisse a Priore et conventu iam dictae [2]) domus.

CAPITULUM XXXVII.

De cive Strazburgensi cuius anima ad corpus rediit.

Simile ex parte contigit hoc anno apud Strazburg. Cum quidam civis ibi defunctus fuisset, et in feretro positus, anima ad corpus reversa est. Et cum clamaret, quomodo veni huc? quomodo veni huc? vocata est uxor eius. Ad quam ille: Dei misericordia reductus sum, et hoc tibi dico, nisi omnia quae habemus relinquamus, non poterimus salvari. Sicque omnibus prout poterat salubriter dispositis, infra triduum mortuus est. Fuerat eorum substantia de malo acquisita. NOVICIUS: Quid est quod maxime morientibus possit subvenire? MONACHUS: Confessio pura atque contritio. Ecce exemplum.

CAPITULUM XXXVIII.*)

De magistro Thoma theologo qui diabolum vidit in morte.

Magister Thomas theologus cum in praesenti expeditione in castro peregrinorum in camera quadam lecto decumbens esset moriturus, vidit diabolum in angulo stantem. Quem cum cognovisset, voce beati Martini allocutus est eum dicens: Quid hic astas cruenta [3]) bestia? Dic mihi quid est quod maxime vobis noceat? Cumque ille nihil responderet, Scholasticus subiunxit: Adiuro te per Deum vivum qui iudicaturus est vivos et mortuos et saeculum per ignem, ut dicas mihi huius interrogationis veritatem. Ad quod daemon respondit: Nihil est in Ecclesia quod tantum nobis noceat, quod sic virtutes nostras enervet, quomodo frequens confessio. Quando, inquit, homo in peccatis est, peccatis dico mortalibus, omnia eius membra ligata sunt, et non potest se movere [4]). Cum vero peccata eadem confitetur, statim liber est, et mobilis ad

1) Relaxhusen supra IV, 45. — 2) BCF praedictae. — *) Homil. III. p. 181. — 3) B o cruenta. — 4) Hom. se meritorie movere. Homil. IV. p. 141: „Noxa mortalis nexus ferreus est, sic hominis spiritum ligans, ut liberum arbitrium in eo ad bonum moveri non possit.“

omne bonum. Quo audito doctor ille bonus, et crucis Christi fidelis praedicator, laetus exspiravit. NOVICIUS: De confessione non dubito quin valde sit bona, secundum quod tertiae distinctionis plurima probant exempla. MONACHUS: De morte iustorum haec dicta sufficiant, de quibus etiam in superioribus multa exempla redundant, quae recapitulare supersedeo, quia ad mortes malorum festino. Quam misere, quam horribiliter moriantur usurarii, avari, pecuniosi, dolosi, superbi, praedones, homicidae, contentiosi, luxuriosi, viciisque similibus subiecti, quae Apostolus appellat opera carnis[1]), quibusdam tibi pandam exemplis.

CAPITULUM XXXIX.

De usurario Metensi cui mortuo crumena cum denariis consepulta est.

In civitate Metensi, sicut mihi narravit Abbas quidam ordinis nostri, usurarius aliquis defunctus est, avarus nimis. Qui cum moriturus esset, supplicavit uxori suae, ut crumenam denariis refertam iuxta se poneret in sepulchrum. Quod cum illa fecisset quanto secretius potuisset, tamen latere non potuit. Accedentes aliqui sepulchrum latenter aperuerunt, et ecce duos ibi conspicantur bufones, unum in ore crumenae, alterum in pectore. Ille denarios ore de crumena extrahebat, iste suscipiens extractos cordi eius immittebat. Ac si dicerent: Nos pecunia satiabimus cor tuum insatiabile. Quibus visis illi timore perculsi[2]), terram reiicientes fugerunt. Quid putas animam huius[3]) pati in inferno a vermibus immortalibus, si tam horrenda in eius corpore demonstrata sunt in sepulchro? Non minus horrendum est quod sequitur.

CAPITULUM XL.

De usuraria in Freggenne quae mortua denarios numerantes imitabatur.

In villa Freggenne quae ad milliare unum distat a Colonia, matrona quaedam morabatur Jutta nomine, moribus quidem satis composita, sed usuraria. De quo vitio cum sae-

1) Galat. 5, 19. — 2) CF percussi. — 3) B huius miseri, CF huiusmodi.

pius argueretur a Subpriore nostro Gerlaco, qui tunc temporis ecclesiam iam dictae villae regebat, emendationem quidem promisit, sed non servavit. Tandem in peccatis suis mortua est, et propter tumorem corporis ne foeteret, posita super terram. Et ecce diabolus manus eius et brachia movit, ad instar numerantis pecuniam. Missum est pro Gerlaco, ut diabolum a vexatione corporis exorcismis cohiberet. Quod cum fecisset, corpus quievit. Et cum adiurare cessaret, illud non cessavit, nunc crura nunc manus movendo. Tunc tollens haristam, aquae benedictae intinxit, et ori eius immisit, quam illa avidissime masticare coepit. Tandem tollens stolam cum exorcismo collo eius circumligavit, sicque daemones [1]) ab eius corpore compescuit. Erat ibi tempore eodem [2]) rusticus quidam qui dicebat sacerdoti: Sciatis domine, quod diabolus in hac nocte stupenda operabitur in hoc corpore. Referam enim vobis simile, quod temporibus contigit pueritiae meae.

CAPITULUM XLI.

Item de usuraria de Bacheim cuius anima a daemonibus in specie corvorum evulsa est.

Fuerat in Bacheim villa proxima, famosa quaedam usuraria. Haec cum moritura esset, campum totum corvis ac cornicibus vidit repletum. Et clamavit fortiter: Ecce modo appropinquant ad me. Et adiecit: Owi, owi [3]); modo sunt in tecto, modo in domo, modo pectus meum laniant, modo animam meam extrahunt. Sicque cum ululatu efflavit spiritum, a daemonibus ad inferos deducendum. Qui eadem nocte corpus de feretro multis qui aderant videntibus tollentes, usque ad tectum levaverunt, et cum trabi impingerent, iuxta limen ostii illud cadere sinentes confregerunt. Extincta sunt luminaria, fugerunt homines, mane in iam dicto loco corpus reperientes. Quod bestiali sepulturae tradiderunt.

CAPITULUM XLII.

De Theoderico usurario qui moriens denarios masticavit.

In Dioecesi Coloniensi ante paucos annos miles quidam defunctus est nomine Theodericus, usurarius admodum nomi-

1) DE daemonem. — 2) BCDF eodem tempore. — 3) vulgari idiomate Coloniensi hoc dictum est, pro: o weh.

natus. Hic tandem infirmatus, materia ascendente in cerebrum, factus est phreneticus. Qui cum quotidie dentes et os moveret, dixerunt ei ministri sui: Quid comeditis domine? Respondit ille: Denarios ego mastico. Visum ei fuerat quod denarios ori eius daemones infunderent. Non possum, inquit, sustinere daemones istos. Portate me ad monasterium Rode [1]), boni illic homines sunt, forte auxilio illorum ab his diabolis liberabor. Quo cum delatus fuisset, clamavit: Reportate me, reportate me; plures [2]) hic daemones video quam in domo mea. Erat enim de villa Wurme. Sic miser relatus, et a daemonibus agitatus [3]), exspiravit, quam execrabile vitium sit usura, in suis tormentis multis ostendens. Quidam dixerunt se in ore et in gutture eius denarios vidisse. NOVICIUS: Bene Apostolus avaritiam appellat idolorum servitutem [4]), cui sic daemones famulantur. MONACHUS: Avaritia heu non solum in saecularibus, sed etiam in personis ecclesiasticis regnat, eique famulantur [5]).

CAPITULUM XLIII.

De morte Walteri clerici dispensatoris Lutharii Praepositi Bonnensis.

Lutharius Praepositus Bonnensis clericum habebat nimis avarum, Monasteriensis ecclesiae canonicum. Et quia ex eius consilio idem Praepositus pendebat, multam pecuniam Walterus congregaverat. Qui cum moreretur, nec unum [6]) quidem denarium pro anima sua legavit. In ipsa hora mortis eius, Godefridus ecclesiae sancti Andreae in Colonia canonicus, coram domino suo Adolpho, tunc maioris ecclesiae Decano, et postea Archiepiscopo, in Porta Clericorum dormivit. Cui talis visio ostensa est. Visum est ei quod praedictus Walterus pecuniam de magno cumulo in tabula numeraret, et quod daemon ex altera parte in Aethyopis effigie residens, illius computationem diligentissime consideraret [7]). In ipsa computatione Walterus frequenter ex ipsa pecunia aliquid furtive vesti propriae submisit. Qua numerata, daemon in

1) Klosterrode, abbatia regularium canonicorum, secundo ab Aquisgrano lapide. — 2) CFP plures enim. — 3) CF exagitatus. — 4) Coloss. 3, 5. — 5) ACEFP eisque famulatur. Fortasse scripsit auctor: eisque principatur. — 6) CF unum solum. — 7) B considerasset.

haec verba prorupit: Computat argentum Walterus, subtrahit illud. Deinde manibus complosis, cum multo cachinno subiecit: Plus quam ducentas subtraxit Waltero marcas. Sic enim ex quadam superbia vocari solebat. Excitans dominum suum Godefridus, quid viderit recitavit. Et compertum est quod eadem hora exspiraverit. Praepositus vero omnem illius pecuniam tulit, asserens illam suam fuisse.

CAPITULUM XLIV.

De morte Godefridi canonici sancti Andreae in Colonia.

Godefridus vero non minus misere defunctus est. Erat siquidem avarus valde, et magnam in curia pecuniam collegerat. Die quadam tempore [1]) Philippi Regis Romani magnum in domo sua debitoribus domini sui fecerat convivium, ex pecuniis eiusdem Philippi, quas Adolpho pro coronatione dederat, illis accommodata restituere proponens. Ante enim quam [2]) de eodem convivio gustasset, apoplexia tactus obmutuit, et sine confessione atque sacra communione spiritum exhalavit. Post cuius mortem cuidam sacerdoti talis de eo visio ostensa est. Vidit eum Coloniae ante monetam incudi impositum; quem Jacobus Judacus, imo Judaeorum episcopus, cui fuerat familiaris, malleo extendit usque ad denarii tenuitatem. Et bene concordabat poena culpae. Fuerat enim magister monetae, et monetariorum socius; et quia multam ibi congregaverat pecuniam, luere ibidem visus est avaritiae poenam. Quae de morte Hermanni secundi Decani in Colonia percepi, non tacebo [3]).

CAPITULUM XLV.

De morte Hermanni secundi Decani in Colonia.

Erat idem Hermannus homo multum avarus, et amator pecuniae. Accidit ante hoc biennium ut canonicus quidam Bonnensis Winricus nomine, cognomento Stempel moreretur. Qui statim post mortem Erwino maioris ecclesiae in Colonia canonico, in somnis apparens ait: Rogo te ut ad diem meum venias, ante capellam sancti Nycholai. Quod cum Erwinus

1) tempore om ABCDEF. — 2) CE antequam enim. — 3) B ad praesens tibi non tacebo.

renueret, sciens eum mortuum, subiecit ille: Peto ut hoc ipsum dicas secundo Decano, quia dies erit octavo die. Ille evigilans, et de visione satis admirans, quid viderit, vel quid Winricus mandaverit, mane Decano recitavit. Qui statim visum intelligens, respondit: Ego satis timeo quod diem eius cito observare debeam, quia homo senex sum et debilis. Statim eadem die peius coepit habere, ita ut praedicto die moreretur. Quod ubi comperit Erwinus, timens quia et ipse moriturus esset, coepit se per confessionem atque sacram communionem ad mortem praeparare. Ad quem maior Praepositus: Cras in conventu dicite ei missam sollemnem, et sepelite, sicque satisfecistis petitioni eius. Quod ita factum est, atque iuxta capellam praedicti Confessoris ab eo sepultus. Adhuc idem Erwinus vivit, a cuius ore audivi quae dicta sunt. Inter avaros poenas solvent etiam advocati, qui modo salaria pinguia recipiunt, et causas subvertunt.

CAPITULUM XLVI.

De morte legistae in Saxonia cui morienti lingua divinitus subtracta est.

Narravit mihi ante paucos menses aliquis sacerdos de Saxonia, dicens: Nuper in terra nostra quidam nominatus decretista mortuus est. Qui cum hiaret, lingua in ore defuncti non est inventa. Et merito linguam perdidit moriens, qui illam saepe vendiderat vivens. NOVICIUS: Simile dixisse te recolo de Henrico Ratione in dictinctione sexta capitulo vicesimo octavo. MONACHUS: Recordor nunc cuiusdam verbi, de huiusmodi advocatis yronice dicti. Eodem tempore quo iam dictus Henricus obiit, mortuus est et magister Folco Treverensis; mortui sunt et plures nobiles terrae. Recte, inquit quidam canonicus, faciunt nobiles isti, quod morientes secum ducunt advocatos istos; erunt enim eis necessarii. NOVICIUS: Non ibi valebit Saxo neque Ratio, quia sine lingua, sive clauso ore, verba minime formantur. MONACHUS: In illo divino examine, ubi aperti erunt libri, et Jerusalem scrutabitur in lucernis [1]), nullus advocatorum neque pro se neque pro aliis assignare poterit aliqua falsa loca ex legibus sive decretis. Et haec dicta sint de avaris. De dolosis vero, cui [2]) coniuncta est avaritia, nunc aliqua subiiciam exempla.

1) Sophon. 1, 12. — 2) D quibus. Conf. VII, 20. p. 25.

CAPITULUM XLVII.

De Henrico rustico qui moriens vidit capiti suo lapidem ignitum imminere, per quem agros alienos proximo [1]) subtraxerat.

In Dioecesi Coloniensi villa Bude[2]) rusticus quidam fuit Henricus nomine. Hic cum morti proximus esset, lapidem grandem et ignitum supra se in aere pendere conspexit. Ex cuius ardore cum aeger nimis aestuaret, voce clamavit horribili: En lapis capiti meo imminens totum me incendit. Vocatus est sacerdos; confitetur, sed nihil illi profuit. Recogita, inquit, si aliquem lapide isto defraudaveris. Ad quod verbum ille in se reversus ait: Recordor me eundem lapidem ut agros meos ampliarem, in alienos terminos transtulisse. Respondente sacerdote, haec est causa; ille culpam confitetur, satisfactionem pollicetur, sicque a terribilli illa visione liberatur.

CAPITULUM XLVIII.

Item de rustico cui diabolus palum igneum mittere in os morienti minabatur, ob eandem culpam.

Simile contigit in villa cui Rotheim[3]) vocabulum est. Cum rusticus quidam ibidem moriturus esset, diabolus assistens, palum igneum ori eius immittere minabatur. Ille culpam non ignorans, quocunque se vertebat, semper diabolum cum palo praesentem habebat. Palum siquidem eiusdem quantitatis et formae de agro suo in agrum cuiusdam honesti militis eiusdem villae, Godefridi nomine transtulerat, sibi addendo quod illi subtraxerat. Ad quem cogente iam dicta necessitate suos misit, ablata restituere promisit; per quos ut reo ignosceret supplicavit. Quibus respondit miles: Non ignoscam; sinite filium mulieris bene torqueri. Iterum terretur ut prius, iterum nuncios mittit, sed veniam non consequitur. Tertio eis cum lacrimis venientibus, et dicentibus, rogamus vos domine intuitu Dei, ut vestra recipiatis, et misero culpam remittatis, quia mori non potest neque vivere licet; respondit: Modo bene vindicatus sum, modo remittam. Ab

1) CEF add **suo**. — 2) Bodenheim? — 3) CE **Rocheim**.

illa hora terror omnis diabolicus cessavit. Ex his exemplis satis colligitur quod secundum qualitatem culpae etiam Deus formet qualitatem poenae. Audi nunc quod te tibique similes consoletur, de divitibus atque superbis.

CAPITULUM XLIX.

De clerico mortuo, qui rediens se iudicatum et in manus impiorum traditum exclamavit.

Fuit in regno Francorum clericus quidam nobilis et dives, quae duo saepe hominem extollunt, multisque vitiis subiiciunt. Qui cum mortuus fuisset, et in feretro positus, multitudine populi circumsedente, tam ex clericis quam ex laicis, ipse se erexit, cunctis audientibus in haec verba prorumpens: Justus iudex iudicavit, iudicatum condemnavit, condemnatum tradidit in manus impiorum. Quibus dictis se reclinans, iterum non dico obdormivit, sed de requie transivit ad laborem, de deliciis ad miseriam.

CAPITULUM L.

Item de clerico moriente qui se tubam infernalem audivisse testabatur.

In eodem regno alius quidam clericus fuit, et ipse vitiosus valde, sicut et superior. Qui cum admonitus fuisset ab amicis de confessione, essetque ei allatum corpus Domini a sacerdote, accipere noluit, vertensque se ad parietem, sic ait: Tuba canit apud inferos, eamus hinc. Sicque exspirans, tubam secutus est infernalem. NOVICIUS: Si sic Deus execratur divitias atque superbiam, puto quod valde puniat blasphemiam. MONACHUS: Valde Deus punit quandoque illud vitium, etiam in infidelibus, sicut nuper didici ex relatione cuiusdam monachi Vilariensis, qui circa haereticos Albienses cum domino Conrado Cardinali [1]) satis laboravit.

CAPITULUM LI.

De morte Comitis Fulkensis haeretici ob blasphemiam occisi.

Comes Fulkensis haereticus, et haereticorum coadiutor, cum ultimum castrum suum rehaberet, in tantam erupit [2])

1) ABE Cardinale. — 2) B prorupit.

blasphemiam, ut diceret: Velit nolit Deus, velit nolit Ecclesia Romana, et[1]) omnes sancti, ego terram meam rehabeo[2]). Moxque de equo cui insidebat[3]), ruens, horribiliter torquebatur; et cum a militibus esset elevatus, denuo ruit, poenam solvens blasphemiae. Reductus vero in domum suam, primum torqueri coepit in pedibus, deinde in cruribus, postea in pectore; et cum ei relictum fuisset officium linguae si forte poenitere vellet, ipsamque confessionem prorsus contemneret, circa quatuor menses a die qua percussus est, impoenitens exspiravit. Haec de divitiis, superbia atque blasphemia dicta sint. Quanta vero poena praedonibus praeparata sit, finis unius ostendat[4]).

CAPITULUM LII.

De morte Johannis Dani qui diabolum vidit in morte.

Circa illud tempus quo Philippus Rex inimicabatur Coloniensibus propter Ottonem, satelles quidam Johannes nomine, cognomento Danus, provinciam depraedatus est. Hic cum post multa mala moriturus esset, diabolus morienti nimis importunus fuit. In cuius aspectu pallens ac tremens, ad circumstantes clamabat: Date mihi gladium, ut repellam a me hunc qui me infestat virum nigerrimum. Dicentibus eis, neminem hic videmus, invoca Deum; miser ille desperatus respondit: Quid mihi posset prodesse, si modo illum invocarem? Multum, inquiunt. Tunc ille: Deus si potes, adiuva me; sicque exspiravit. Et satis timeo quod modicum ei profuerit tam infirma et tam extorta invocatio.

CAPITULUM LIII.

De quodam servo quem duo canes cum se episcopum simularet laceraverunt.

Eodem tempore servus quidam, aliquando cursor Ottonis Archidiaconi Leodiensis, officium suum deserens, multitudini praedonum, quae rutta[5]) vulgo dicitur, se[6]) associavit. Inter quos episcopum se nominans, et episcopum per infulam se repraesentans, sociis facere consueverat peccatorum absolutio-

1) B velint nolint et. — 2) BFP rehabebo. — 3) ADE cui insedebat, F cui insederat, B in quo sedebat. — 4) BCF ostendit. — 5) CF rotta, B rotha. — 6) se om AEP.

nem. Die quadam, duobus ex eis videntibus, duos canes Dominus ei immisit, a quibus totus laceratus et extinctus, poenam solvit depraedationis, atque irrisionis divinorum sacramentorum. Quia praedam homicidia frequenter sequuntur, aliqua tibi proferam exempla de morte miserabili homicidarum.

CAPITULUM LIV.

De morte Bernardi Monasteriensis qui sororium suum occidit.

Vix anni duo elapsi sunt quod civis quidam Monasteriensis defunctus est. Hic cum domum et pecunias multas filio suo unico dimisisset, ille luxuriose vivendo cum meretricibus et in tabernis omnia sua mobilia consumpsit. Domum vero sororio suo vendens, et [1]) abiens, pretium illius in brevi dilapidavit. Necessitate compellente, ad eundem suum sororium rediens, ab eo tum propter uxorem, tum propter venditam possessionem detentus [2]) est. Quem cum primum honeste satis, ac deinde negligentius tractaret, ille ex indignatione eum deserens, domum venditam repetivit, se circumventum conquerens. A quo cum nihil per iustitiam sive per minas obtinere posset, bipenni illum in medio foro occidit. Mox in ecclesiam sancti Pauli fugiens, clericis cantantibus clamare coepit: Vos domini defendite libertatem vestram. Quod et fecerunt. Venientes ad eum viri honesti, in fide sua eum educere voluerunt, volentes inter ipsum et occisi amicos componere [3]), miserti illius. Quod cum primum acceptasset, mox habito secum consilio respondit: Non egrediar; absoluti sitis a pollicito iuramento. Quem post paululum unus ex sodalibus vocans, ait: Exi Bernarde, exi, vinum optimum in tali venditur taberna. Quos [4]) secutus, post modicum proditus est, et captus. Requisitus cur exisset de ecclesia, respondit: Ita mihi ardere videbatur pavimentum sub pedibus meis, ut sustinere non possem. Posito eo in rota, cum mane scholares ad eum venissent, et dicerent: Bernarde vivis adhuc? fuerat enim litteratus; respondit: Adhuc vivo. Moxque subiecit: In nocte transacta campum istum plenum vidi daemonibus. Nullum tamen signum vel verbum poenitudinis ab eo videre vel audire potuerunt.

1) et om BD. — 2) C receptus. — 3) E pacem componere. — 4) CD quem.

CAPITULUM LV.

De latronibus Coloniae in rotis positis.

Cum tempore quodam tres latrones iuxta Coloniam rotali poena plexi fuissent, ego altera die cum ceteris scholaribus accurrens, quae ab uno illorum, qui adhuc vivebat, dicebantur audivi. Requisitus qua hora mortui fuissent socii eius, respondit: Hac nocte quando mortuus est iste qui iuxta me sedet, totus campus corvis fuerat repletus. Quos daemones intelleximus in specie corvorum animam egressam exspectantes [1]). Et cum haec miser ille vidisset, nec una quidem vice [2]) nobis audientibus Deum invocavit, nihil habens contritionis. Ex quo colligitur quod hi qui male vivunt, saepissime male finiunt, indigni misericordia, tam in praesenti quam in futuro. Quam crudele peccatum sit sanguinem fundere, et dissensiones fovere, praesens est exemplum.

CAPITULUM LVI.

De rusticis qui post mortem in sepulchro contendebant.

In Episcopatu Coloniensi duae generationes rusticorum inimicitias mortales exercebant. Habebant autem duo capita, duos videlicet rusticos magnanimes ac superbos, qui semper nova bella suscitabant, suscitata fovebant, nullam fieri pacem permittentes. Divino igitur nutu factum est, ut ambo uno die morerentur. Et quia de una erant parochia nomine Nuenkirgen, quia sic Domino placuit, qui per illos dissensionis malum ostendere voluit, in una fossa corpora eorum sunt posita. Mira res et inaudita. Cunctis qui aderant videntibus, corpora eadem dorsa verterunt ad invicem, capitibus, calcibus, ipsisque dorsis tam impetuose collidentibus, ut caballos indomitos putares. Mox unum extrahentes, remotius in alio sepulchro tumulaverunt. Et facta est rixa eorundem mortuorum, causa pacis et concordiae vivorum. NOVICIUS: Puto animas eorum magnam habuisse in inferno rixam. MONACHUS: De hoc quaestio nulla est. NOVICIUS: Si Deus sic discordias, rixas, et iras punit in saecularibus, puto quod eadem vitia plurimum abhorreat in personis claustralibus. MONACHUS: Hoc uno tibi ostendam exemplo.

1) ABEP exspectantium. — 2) B voce.

CAPITULUM LVII.

De subita morte cuiusdam conversi conspiratoris.

Non est diu quod in quadam domo ordinis nostri aedificium quoddam ad usus monachorum factum est. Quod quidam conversorum videns et invidens, diabolo cor eius inflammante, aliquos ad deiectionem eiusdem operis incitavit. Qui cum venissent cum instrumentis suis ante refectorium monachorum, auctor tantae conspirationis corruit et exspiravit. Quo viso ceteri valde timentes, cum multa festinatione et humilitate venerunt ad pedes Abbatis, peccatum suum confitentes, a quo poenitentiam susceperunt. Corpus vero conspiratoris in campo sepultum est. Postea ad petitionem conversorum, sicut nobis retulit Abbas noster qui audivit, Abbas praedictus petivit veniam in Capitulo generali, ut liceret ei corpus proiectum ponere in cimiterio; sed non recordor utrum fuerit ei concessum vel negatum. Referam tibi nunc aliqua exempla de vitio luxuriae, quae luxuriosos satis queant terrere.

CAPITULUM LVIII.

De morte canonici qui velatam sanctimonialem stupraverat.

Apud Traiectum inferius ante annos paucos, sicut mihi retulit eius concanonicus, clericus quidam defunctus est, qui sanctimonialem velatam corruperat. Ut autem Christus ostenderet, quam gravis sit culpa, ipsius sponsam violare, tale signum in defuncti genitalibus posuit, quod cunctis qui videre vel audire poterant esset terrori. Nolo autem illud exprimere, parcens verecundiae feminarum, quae forte lecturae sunt quae conferimus.

CAPITULUM LIX.

De morte puellae in cuius sepulchro canes se invicem mordebant[1]*.*

In villa quadam Dioecesis Coloniensis quae Luzheim[2] dicitur, puella quaedam cuiusdam honestae matronae ancilla ante aliquos annos defuncta est. Satis enim erat luxuriosa,

1) ADEP momordebant. — 2) P Lucheim.

satis vaga, et valde saecularis. Nocte quadam in somnis ante Christi tribunal rapta est, in cuius circuitu vidit angelos et Apostolos, martyres et reliquorum ordinum sanctos infinitos. Animabus in medium deductis, illae ad gloriam, istae ad supplicia iudicabantur. Cumque haec ancilla videret et tremeret, accusante conscientia, manus suppliciter ad iudicem tetendit. Cuius [1]) ille misertus, ait: Quid me oras? Da mihi minimum digitum tuum, et ego dabo tibi manus meas. Ac si diceret: Da mihi modicam fidem quod te de tuis vitiis emendes, et ego tibi dabo gratiam meam. Sicque evigilavit. Quae cum visum retulisset cuidam religiosae matronae nomine Aleidi, quae adhuc superest, de villa Gurzenich, respondit illa: Misera emenda vitam tuam, satis commonita es. Illa primum quidem timuit, sed timor idem citius cessavit. Cumque ut prius vitiis pristinis subiaceret, admonitioni flagella adduntur. Nam cum post acerrimas infirmitates exspirasset, et nudata super aream, tecta tantum lintheamine posita fuisset, duo canes ante domum in curia se momorderunt [2]). Supervenit tertius et quartus; deinde omnes canes villae, qui se invicem mordendo [3]) domum intrantes, lintheamen superpositum abstrahentes, dentibus suis comminuerunt. Qui vix a rusticis fustibus expulsi sunt. Cadavere vero sepulto, canes fugati redeuntes super eius tumulum interrupta bella renovaverunt. Timeo enim quod anima modicum habuerit pacis, sicut multi interpretati sunt. Et quia huiusmodi mulieres saepe magicis insistunt artibus, ut vehementius possint amari, contra idem vitium satis horrendum tibi proferam exemplum.

CAPITULUM LX.

De muliere maga quam daemones transferebant.

In Haslo villa Dioecesis Traiectensis, femina quaedam misera die quadam pedes suos pelvi imponens, et extra illam retrorsum saltans, sic ait: Hic salto de potestate Dei in potestatem diaboli. Quam diabolus mox rapiens, et in aera sustollens, multis qui erant in villa sive extra villam videntibus, ultra altitudines nemorum transtulit, ita ut usque in hodiernum diem nusquam compareret. Haec mihi de male viven-

1) B extendit. Cui. — 2) E momordebant. — 3) E mormordendo.

tibus et male morientibus comperta sunt. De his vero qui bene videbantur vixisse, nec tamen bene consummati sunt, unum tibi referam exemplum quod nuper audivi.

CAPITULUM LXI.

De hospitalario qui se ipsum in aquis suffocavit.

Hoc anno cum Abbas noster iret ad Capitulum generale, iuxta Fitriacum [1]) a quodam hospitalario tam ipse quam Abbas de Scimenu caritative satis suscepti sunt. Comedentibus eis, idem hospitalarius, erat enim hospitalis magister, sedebat ad latus Henrici cellerarii nostri. Qui post prandium dicebat iam dicto Abbati: Est vobis notus homo iste? Etiam, inquit, homo bonus est et religiosus. Respondit Henricus: Credite mihi, in malo statu est; iam in mensa visum habuit infernalem. Mane vero cellerario dicente missam, Abbas noster nescio quo instinctu, sicut ipse nobis referebat, nihil aliud per totam missam orabat nisi hoc: Domine da mihi bonum finem. Eadem nocte praefatus hospitalarius ad vicinum flumen solus vadens, vestes exuit, et de ripa in aquas saltavit. Et cum ibi mergi non posset, altius ascendit, locum quaerens profundiorem [2]). Vigiles de castro videntes haec [3]), clamabant: Bone homo non est tempestivum tali hora balneari [4]). Erat enim nox Nativitatis Dominae nostrae [5]). Quid plura? Miserrimus de littore se praecipitans, in limo profundi infixus est atque submersus. Et territi sunt valde audientes haec, scientes hominem plus quam triginta annis pauperibus servivisse. Simile contigit cuidam converso in ordine nostro, qui pro sanctissimo viro ab omnibus habebatur. NOVICIUS: Satisfactum fateor interrogationi meae; sed adhuc unum est, quod nosse vellem. Quidam putant mortem esse personam; quibus [6]) concordat quod mors in specie hominis cum falce in picturis repraesentatur. MONACHUS: Huic fabulae consentiunt Judaei, qui dicunt unum esse angelum a quo interficitur omne genus humanum. Trahunt autem auctoritatem ab eo loco ubi per angelum percussa sunt omnia primogenita Aegypti. Quid autem sit mors, satis dictum est in capitulo primo huius

1) CDF Vitriacum, B Funiacum. — 2) EP profundiorem quaerens. — 3) BP hoc. — 4) B balneare. — 5) CF Dominicae. — 6) CF cui.

distinctionis. Referam tibi tamen aliqua occasione tuae interrogationis unde satis mireris.

CAPITULUM LXII.

De matrona agonizante quam mors deserens clericum iuxta stantem[1] invasit.

Sicut veraciter audivi, matrona quaedam nobilis in Episcopatu Coloniensi ante annos paucos infirmata est. Quae cum in extremis agere videretur, multaeque matronae tam[2]) ex ordine nobilium atque ministerialium circumstarent, inuncta est. In ultima vero collecta vocans ad se cognatam suam, cum tamen vix loqui posset, ait: Ne timeas, non moriar modo[3]). Vidi enim mortem recedere a me, et invadere clericum istum, digito eum demonstrans. Mirum in modum in ipsa hora femina desperata coepit meliorari, et clericus infirmari, adeo ut die octavo[4]) moreretur. NOVICIUS: In qua forma vidit mortem? MONACHUS: Nescio. Si formam requiris, audi quod sequitur.

CAPITULUM LXIII.

De monstro quod in specie feminae interfecit familiam duarum curiarum, cum in eas respiceret.

In Episcopatu Coloniensi villa cui vocabulum est Stamheim, duo milites habitabant[5]), ex quibus unus Guntherus, alter Hugo vocabatur. Nocte quadam, cum iam dictus Guntherus esset in partibus transmarinis, ancilla pueros eius, antequam irent cubitum, ad requisita naturae in curiam ducebat. Quae cum staret iuxta illos, ecce species quaedam mulieris[6]) in veste nivea et facie pallida contra ipsos ultra sepem respexit. Quae cum nihil loqueretur, et ancilla in aspectu eius horreret, monstrum idem possessionem Hugonis quae proxima erat adiens, ultra sepem illius praedicto modo respexit, deinde ad cimiterium de quo venerat rediens[7]). Post paucos vero dies infans Guntheri maior infirmatus, ait: Septimo die moriar; post alios septem dies morietur Dirina soror mea;

1) P astantem, D se stantem. — 2) coniiciebam eam. Sed similiter in Visionibus Angelae de Fulginio cap. 19. p. 42: „Affligor enim tam in corpore et anima ab eisdem." — 3) B non modo moriar. — 4) B octava. — 5) B manebant. — 6) B muliebris. — 7) BCF rediit.

deinde post hebdomadam morietur soror mea minor. Quod ita factum est. Post mortem vero infantum, mater et ancilla de qua supra dictum est, defunctae sunt. Eodem tempore obiit Hugo miles et filius eius. Horum testis fidelis est Gerlacus Subprior noster.

CAPITULUM LXIV.

Item de monstro quod Bonnae de uno sepulchro exivit et aliud intravit.

Simile contigit in ecclesia Bonnensi. Tempore quodam dictis vesperis, cum scholares in ipso crepusculo ludos exercerent in claustro, viderunt de uno sepulchrorum in quibus canonici solent sepeliri, speciem quandam humanae formae egredi, quae super aliqua sepulchra deambulans, in quoddam sepulchrum se demisit [1]). Post breve tempus mortuus est quidam canonicus, et in eodem tumulo, de quo fantasma illud egressum est, positus. Deinde post paucos dies alter canonicus in eadem ecclesia moritur, et in loco ubi ingressum fuerat sepelitur. Christianus Bonnensis, monachus noster, eidem visioni interfuit. Huiusmodi visionibus quandoque futura praesignantur. NOVICIUS: Secundum haec quae dicta sunt, beati quos Dominus invenerit vigilantes [2]). MONACHUS: Occasione huius verbi referam [3]) quod nuper audivi.

CAPITULUM LXV.

De monacho qui in Alna cadens exspiravit, dum legeretur Evangelium: Vigilate quia nescitis, et cetera.

Cum in Alna domo ordinis nostri Diaconus legisset Evangelium de Confessoribus, scilicet: *Vigilate quia nescitis qua hora Dominus vester venturus sit* [4]), verbis eisdem completis, quidam monachus in choro cecidit et exspiravit. Et timuerunt omnes, verborum Domini effectum considerantes. Unde fratres, quia nescimus qua hora Dominus noster venturus sit, vigilemus fide, vigilemus et opere, ut cum venerit, et per mortem pulsaverit, confestim et laeti aperiamus ei. Quod nobis praestare dignetur Dominus noster Jesus Christus, qui venturus est iudicare vivos et mortuos et saeculum per ignem. Amen.

1) BEF dimisit. — 2) Luc. 12, 37. — 3) CEF add tibi. — 4) Matth. 24, 42.

DISTINCTIO DUODECIMA
DE PRAEMIO MORTUORUM.

CAPITULUM I.

De poenis et gloria mortuorum.

SICUT hora undecima diem ad occasum trahit, ita duodecima eundem concludit. Bene autem in distinctione duodecima tractandum de praemiis mortuorum arbitror, quia die completo, laborantes in vinea remunerantur. Unicuique hominum dies suus est praesens vita; videat quomodo laboret in Ecclesia. Dies haec quibusdam brevior, quibusdam longior, quibusdam clarior, quibusdam obscurior efficitur. Dies haec aliis est hyemalis, his scilicet qui in infirmitate sunt et in angustiis; aliis aestivalis, eis videlicet qui in gloria vivunt et deliciis; aliis vero vernalis, qui in flore sunt iuventutis; nonnullis autumnalis, id est eis qui aetate maturi pondere defluunt senectutis. Duo sunt loca aeternaliter a Deo praeparata, in quibus labor diurnus remuneratur, coelum scilicet et infernus. In coelo merces est iustorum, in inferno merces reproborum. De illo, iudex in fine bonis dicturus est: *Venite benedicti Patris mei, percipite regnum quod vobis paratum est ab origine mundi.* De isto vero: *Ite maledicti in ignem aeternum, qui praeparatus*[1] *est diabolo et angelis eius*[2]. Quanta sit merces iustorum, quam ineffabilis, quam admirabilis, quam inenarrabilis[3], Isaias brevi sermone comprehendit dicens: *Oculus non vidit Deus absque te, quae praeparasti diligentibus te*[4]. De poenis inferni quae innumerabiles[5] sunt, novem specialius notantur, quae sequenti versiculo comprehenduntur: Pix, nix, nox, vermis, flagra, vincula, pus, pudor, horror. Haec tormenta novem, fine modoque carent. Est adhuc tertius locus post hanc vitam quibusdam electis ad purgandum deputatus, et a re purgatorium vocitatus. Hic temporalis est, durans

1) ACEFP paratus. — 2) Matth. 25, 34. 41. — 3) AEP inenumerabilis, CF innumerabilis. — 4) Isai. 64, 4. — 5) ACEP inenumerabiles.

usque ad diem iudicii. Quanta vero sit futura gloria bonorum, sive poena malorum, quibus etiam suffragiis iuvari possint hi qui in poenis sunt purgatoriis, et si non plene quod prorsus est impossibile, ex his tamen quae sequuntur exemplis maiora poteris perpendere. NOVICIUS: Primum mihi ostendas tormenta reproborum, deinde poenas purgatorias bonorum, novissime gloriam et gaudium iustorum, ut sic nostra collatio cum laetitia finiatur. MONACHUS: Quanta sint tormenta tyrannorum, exactorum, usurariorum, adulterorum, superborum, sive aliorum qui graviter Deum offenderunt nec poenituerunt, secundum quod a religiosis didici personis, quibusdam tibi pandam exemplis.

CAPITULUM II.

De poena Lodewici Lantgravii.

Lodewicus Lantgravius maximus tyrannus fuit, de quo supra dictum est in distinctione prima capitulo tricesimo quarto. Hic cum moriturus esset, praecepit amicis suis dicens: Mox ut mortuus fuero, cucullam ordinis Cisterciensis mihi induite, et ne hoc fiat me vivente diligentissime cavete. Obedierunt illi; mortuus est et cucullatus. Quod ubi miles quidam vidit, commilitones yronice allocutus est dicens: Vere non est similis domino meo in omni virtute. Quando miles erat, non habuit parem in actibus militiae; factus vero monachus, omnibus factus est forma disciplinae. Videte quam diligenter custodit silentium suum. Nec unum quidem verbum loquitur. Anima vero eius cum educta fuisset de corpore, principi daemoniorum praesentata est, sicuti cuidam manifestissime revelatum est. Sedente eodem tartarico [1]) super puteum, et scyphum manu [2]) tenente, huiusmodi verbis Lantgravium salutavit: Beneveniat dilectus amicus noster; ostendite illi triclinia nostra, apothecas nostras, cellaria nostra, sicque eum reducite. Deducto misero ad loca poenarum, in quibus nihil aliud erat nisi planctus, fletus, et stridor dentium, et reducto, sic princeps principem affatur: Bibe amice de scypho meo. Illo [3]) valde reluctante, cum nihil proficeret, imo coactus biberet, flamma sulphurea de oculis, auribus, na-

1) BE tartario. — 2) DE in manu. — 3) CF illo vero.

ribusque eius erupit. Post haec sic infit [1]): Modo considerabis puteum meum, cuius profunditas sine fundo est. Amotoque operimento, eum in illum misit, et removit. Ecce iste est puteus in quo eum clericus vidit, sicut praedictum est in praefato capitulo.

CAPITULUM III.

De poena cuiusdam principis Alemanniae [2]).

Non est diu quod Hermannus Lantgravius filius praedicti Lodewici [3]) mortuus est. Post cuius obitum cum quidam sacerdos cui multa bona fecerat, die noctuque lacrimis et gemitu Deo pro illius anima supplicaret, nescio quis sanctorum ei in oratione assistens, ait: Quare tantum laboras pro homine hoc damnato? Nihil enim illi prodest, imo magis obest, eo quod anima eius in profundo inferni dimersa [4]) sit. Respondente sacerdote, domine multa bona fecit mihi, multum enim illi teneor; sanctus subiunxit: Cessa pro eo orare, quia anno integro antequam sepeliretur mortuus est, cuius corpus malignus spiritus loco animae vegetabat. Fuerat idem Hermannus tyrannus maximus, patri similis, de praedis, iniuriis, ceterisque similibus nil curans [5]). NOVICIUS: Non putabam corpus humanum sine anima posse comedere, bibere vel [6]) dormire. MONACHUS: Simile legitur in Vita sancti Patricii Hiberniensis Episcopi, de quodam homine qui aurigam eius occidit. In cuius corpore diabolus multis annis pro anima habitans, cum ad nutum sancti exisset, corpus corruit, et in pulverem redactum est. Item simile audivi a monacho nostro Gerardo quondam Bonnensi Scholastico.

CAPITULUM IV.

De clerico cuius corpus diabolus loco animae vegetabat.

Clericus quidam tam egregiam et tam dulcem vocem habebat, ut audire illam deliciae reputarentur. Die quadam

1) CDE inquit. — 2) sic CDEFP et corr A. Distinctionis huius, nec non et secundae, decimae undecimaeque tituli in codice B desiderantur. — 3) CDEFP et corr A quod alter quidam princeps Alemanniae. — 4) C demersa. Conf. VII, 38. p. 54. — 5) CDEFP et corr A fuerat idem princeps tyrannus maximus, vir magnanimus, modicum habens timoris Domini. — 6) B aut.

vir quidam religiosus superveniens, et cytharae illius dulcedinem aure percipiens, ait: Vox ista hominis non est, sed diaboli. Cunctis vero admirantibus daemonem adiuravit, et exivit, cadavere mox corruente ac foetente. Et intellexerunt omnes idem corpus a daemone diu fuisse ludificatum. NOVICIUS: Non dubito quin daemones valde in inferno [1]) illorum animas torqueant, quorum corpora in praesenti sic ludificant. MONACHUS: Verum dicis. Nunc revertamur ad tormenta tyrannorum, quia haec per occasionem dicta sunt.

CAPITULUM V.

De poena Wilhelmi Comitis Juliacensis.

In villa Enthenich quae in territorio Bonnensi sita est, miles quidam nobilis Walterus nomine habitans erat, tam domui nostrae quam ordini satis obsequiosus. Hic cum tempore quodam graviter infirmaretur solusque iaceret, diabolus illi ad pedes lectuli [2]) visibiliter apparuit. Erat autem, sicut ipse nobis retulit, facies eius ad instar symeae disposita, cornua habens caprina. In cuius aspectu cum primum terreretur, postea confortatus ait: Quis vel quid es, unde venis, vel quid quaeris? Respondit monstrum: Diabolus sum, animam tuam tollere veni. Dicente milite, recede leccator, certe animam meam non tolles, Christo me commendo; ille subiunxit: Waltere, si mihi consenseris, hominiumque [3]) feceris, non solum incolumitati te restituam, quin etiam super omnem tuam progeniem te ditabo. Respondit miles: Satis habeo, de divitiis tuis fallacibus non curo. Unde ergo [4]) tibi thesauri? Infra terminos, inquit, curiae tuae infiniti occultantur. Cum quo cum miles iam loqui delectaretur, ait: Dic mihi ubi est anima domini mei Wilhelmi Comitis Juliacensis nuper defuncti? Respondit diabolus: Nosti castra vicina Wolkinburg et Drachinfels? Novi, inquit. Et ille: Per fidem meam tibi dico, si ferrea essent tam castra quam eorum montana, et in illo loco [5]) mitterentur, ubi anima Wilhelmi est, antequam supercilium superius inferiori iungi posset, liquefierent. Quo dicto, mox cachinnando subiunxit: Ardor iste balneum lacteum ei est, in futuro quando corpus suum anima resumet, tunc

1) in inferno add B. — 2) B lecti. — 3) CF velleque meum. — 4) C igitur. — 5) D illum locum.

primum poenam debitam recipiet. Requisitus de anima Henrici Comitis Seynensis, respondit; Certe nos illam habemus. De poena tamen illius nihil expressit. Adiecit etiam interrogare illum de patre suo. Ad quod ille respondit: Viginti annis et uno illum habuimus; sed monocula illa, et calvus ille atque pediculosus qui in solario iacet, nobis eum abstulerunt. Monoculam vocavit uxorem eius, quae pro anima eius iugiter lacrimando, oculum unum perdiderat. Calvum dixit filium eius Theodericum monachum nostrum, qui ad videndum [1]) germanum eodem tempore advenerat. 'Interrogatus vero de praedicta matrona, respondit: Vere nunquam potestati nostrae addicta est, eo quod mulier bona esset [2]) ac sancta. Fratrem autem tuum Lambertum, sic sellavimus, ut nostrum ius evadere non possit [3]). Qui ante paucos annos defunctus est, vir avarus et pecuniosus. Dicente iterum milite, dic mihi de quo loco venisti nunc ad me; respondit daemon: Ego et socii mei eramus in exequiis [4]) cuiusdam Abbatissae nigri ordinis, egressum animae eius praestolantes. Tunc miles: Quot eratis ibi? Respondit daemon: Nosti nemus in Cottinforst? Optime, inquit, novi. Et ille: Non sunt tot folia in arboribus, quot illic fuimus congregati. Non est tam grandis silva in provincia nostra [5]). Et quid, ait, obtinuistis ibi? Respondit: Heu nihil, femina fuit religiosa; sed et Mychael Archangelus superveniens cum fuste ferreo sic nos cecidit, et caedendo fugavit, ut dispergeremur quemadmodum pulvis qui a turbine impellitur. NOVICIUS: Si tot daemones congregati sunt in egressu unius animae, constat innumeros esse, quia per latitudinem mundi [6]) quotidie multi moriuntur. MONACHUS: Licet maligni spiritus ita sint in uno loco, quod non sint in alio, attamen tam agilis sunt naturae, ut in uno momento diversa transeant spatia terrarum. Vel dici potest quod cum fortiori numero insistant iustis morientibus, quam malis de quibus certi sunt. NOVICIUS: Placet quod dicis. MONACHUS: Requisitus etiam si esset [7]) in obitu domini Gevardi Abbatis nostri, tunc recenter mortui; respondit: Non est tantum arenae in littore maris, quot ibi fuimus. Sed modicum ibi obtinuimus, quia pediculosi illi more porcorum in

1) B visendum. — 2) B est. — 3) E posset. — 4) B obsequiis. — 5) B vestra. — 6) B orbis — 7) B fuisset.

humo iacendo grunnientes non sinebant propius nos [1]) accedere. Habent praeterea domum quandam susurrii, Capitulum notans, in qua omnia nobis quae delinquunt subtrahuntur. Et dixit miles: Quomodo stultissime ausus fuisti ad obitum viri tam iusti venire? Ausus? inquit. Ego praesens fui ubi Dei filius exspiravit, sedens super brachium crucis. Hoc verbum a daemone prolatum et a laico recitatum, maxime mihi fidem fecit dictorum, eo quod in glossa legatur [2]) super Thobyam. Dicente Waltero, quae fuit portio vestra in Christi morte? respondit: Nulla. Malo nostro illic venimus, quia virtute morientis turbati et exagitati, detrusi sumus in infernum. Multa alia cum daemone quotiens solus erat conferebat, quae postquam convaluit, multis recitavit. Vis nunc audire qualis praedicti Comitis finis fuerit et poena? NOVICIUS: Etiam. MONACHUS: Infirmatus vero in castro suo Niethiecke [3]), pro quadam contumelia sibi illata venit Coloniam. Qui cum rediret, in via defectum cordis incurrit, et ait: Och nunquam de cetero videbo Coloniam. Cui [4]) in terram deposito, cum medicus diceret mortem esse in ianuis, subiecit: Consulo tibi ut uxorem tuam recipias. Respondente illo, non faciam; supplicavit ei pro quodam milite quem diu incarceraverat. Nequaquam, inquit, egredietur me vivente. Tunc medicus: Ergo ante diem crastinum egredietur. Quod ita factum est. Cum vero moriturus esset, in sinu cuiusdam adulterae [5]) quam viro proprio tulerat, iacebat. Cui cum illa diceret, domine quid faciam post mortem vestram? respondit: Juveni nubere debes militi. Haec ei verba ultima fuere. Eadem nocte, sicut mihi retulit Abbas quidam ordinis nostri, sanctimonialis quaedam sancti Mauritii in Colonia, in loca [6]) poenarum transposita est, in quibus puteum magni horroris, igneo tectum operculo, inter flammas vidit sulphureas. De quo cum suum ductorem adinterrogasset [7]), respondit ille: Duae tantum animae in illo sunt [8]), anima videlicet Maxentii Imperatoris, et anima Wilhelmi Comitis Juliacensis. Mane visum recitans, cum eadem die rumor insonuisset Coloniae de morte eiusdem Comitis, visionem fuisse veram intellexit.

1) BCEF nos propius. — 2) E legitur. — 3) DE Nydecke, B Niteke. — 4) B quo. — 5) CDEP et corr A matronae. — 6) ACEFP loco, D locum. — 7) BCF interrogasset. — 8) B tenentur.

NOVICIUS: Miror qua de causa sociatus fuerit Maxentio in poenis, tot annis interpositis, et tot tyrannis ante ipsum defunctis. MONACHUS: Propter consimilem culpam. Justum fuit ut qui pares erant in culpa, conformes fierent in poena. Utriusque vitam novi, Maxentii ex lectione, Wilhelmi ex multorum relatione. Uterque tyrannus, uterque supra modum luxuriosus. Sicut legitur in cronicis, nulla fuit in urbe Roma sive extra urbem matrona tam nobilis, tam pudica, dummodo oculis Maxentii placeret, quin de domo mariti sublatam corrumperet. Similia faciebat de virginibus et viduis. Viderunt ista viri et ingemuerunt, parentes et tacuerunt. Tanta erat illius crudelitas, ut cum nimio dolore cordis afficerentur, tristitiam tamen dissimularent. Tanta eius exstitit tyrannis [1]), ut passim senatores, cives, milites occideret, de quibus aliqua habebatur suspicio. Wilhelmus vero non his dissimilia operabatur, et si non pari potestate, non tamen impari voluntate. Sicut audivi, ita deditus erat luxuriae et incestui, ut vix aliquem [2]) haberet ministerialium, cuius uxorem aut filiam non violasset [3]), nullam habens differentiam inter matrem et filiam, inter legitimam et absolutam. Quantae fuerit circa subiectos sive comprovinciales crudelitatis, omnis novit Episcopatus Coloniensis. Maxentius uxorem propriam occidit; iste inclusit. Ille persecutus est Ecclesiam, multos pro fide occidendo; iste tempore schismatis imperii Romani persecutus est Sedi Apostolicae obedientes, sacerdotes de suis sedibus eiiciendo, quosdam mutilando, et bona ecclesiarum diripiendo. Haec acta sunt in [4]) temporibus Innocentii Papae. Anno praeterito canonicus quidam Aquensis retulit mihi de eodem Wilhelmo visionem satis terribilem. Post mortem inquit suam cuidam [5]) inclusae cui benefecerat, visibiliter apparens, vultu lurido ac macilento, ait: Ego sum miser ille Wilhelmus quandoque Comes Juliacensis. Quem dum illa interrogasset de statu suo, respondit: Totus ardeo. Et cum levasset vestem vilissimam qua indutus videbatur, mox flamma erupit; sicque cum eiulatu disparuit. Huic adhuc viventi Deus qui misericors est, ut eum a peccatis revocaret, aliquid gloriae suae ostendit. In die quadam Natalis sui [6]) in canone prioris mis-

1) E tyrannia, C tyrannidis. — 2) E add militem. — 3) CEFP et corr A non attentaret violare. — 4) in om BCF. — 5) B add religiosae. — 6) CF Domini.

sae voces suavissimas cum melodia dulcissima quasi in coelo eum audire permisit. Qui mox interrogans dominum Engilbertum, tunc maioris ecclesiae in Colonia Praepositum [1]), nunc Archiepiscopum, si voces easdem audiret, et ille se audivisse negaret, amplius mirabatur [2]). In canone vero secundae missae, nec non et tertiae, easdem voces quae diversae erant aetatis audivit. Cum haec recitata fuissent domino Hermanno Abbati Loci sanctae Mariae, Comitem adiit, ex ore eius quae dicta sunt audiens [3]). Invocavitque idem Comes testem Deum, nihil se mentiri, haec addens cum iuramento, quia si adhuc semel mihi talia concederentur audire, omnibus [4]) meis paratus essem abrenunciare. Modicum tamen coelestis haec consolatio illi profuit, peccatis eius maximis impedientibus. Puteus in quo [5]) missus est Comes iste, ad memoriam mihi revocat poenam cuiusdam mali sacerdotis.

CAPITULUM VI.

De poena sacerdotis cuius animam parochiani sui agitaverunt in puteum.

Erat in quadam villa sacerdos quidam miserrimus, luxuriae et comessationibus vacans, animasque sibi commissas omnino negligens. Qui cum mortuus fuisset, parochiani [6]) sub eo defuncti saxis comprehensis in locis infernalibus illum artare coeperunt, et dicere: Tibi commissi fuimus, tu nos neglexisti, et cum peccaremus, nec verbo neque exemplo nos revocasti. Tu occasio nostrae damnationis fuisti. Quem cum agitarent lapides post eum mittendo, ille in puteum cadens, nusquam [7]) comparuit. Haec cuidam religiosae de illo sunt ostensa.

CAPITULUM VII.

De poena sculteti de Kolmere qui missus est in Vulcanum.

Tempore quodam Suevis quibusdam peregrinationis gratia profectis Jerosolymam, cum in reditu navigarent iuxta montem Vulcanum, cuius perpetua sunt incendia, voces huiusmodi

1) B canonicum. — 2) B admirabatur. — 3) BCF audivit. — 4) CF add peccatis. — 5) B quem. — 6) D add sui. — 7) B nunquam.

de illo resonuerunt: Beneveniat, beneveniat amicus noster scultetus de Kolmere; frigus est, ignem ei copiosum praeparate. Illi personam cognoscentes, diem et horam notaverunt, et cum ad propria redissent, eundem scultetum die et hora eadem defunctum fuisse repererunt. Tunc accersientes eius uxorem, quid audierint [1]) indicaverunt. Quibus illa respondit: Si sic res se habent, dignum est ut illi succurram. Moxque omnibus relictis loca circuivit sanctorum, eleemosynis et orationibus pro anima illius Deo supplicando.

CAPITULUM VIII.

Item de sculteto de Leggenich qui in eundem montem missus est.

Alio tempore quidam Flammingi cum mare transirent, de eodem monte Vulcano vocem huiusmodi audierunt: Bonus amicus noster Sywardus hic [2]) venit, suscipite illum; qui cum multo stridore missus est in Vulcanum. Nam et ipse scultetus fuerat in Leggenich. Illi notantes tempus et nomen personae, reversi villam iam dictam intraverunt, et cum de sculteto requirerent [3]), eum eadem die et hora qua vocem audierunt in mari, obisse repererunt. Nam et ipse homo pessimus erat, sicut superior.

CAPITULUM IX.

Item de Brunone de Flitert qui in eundem Vulcanum proiectus est.

Simile est quod sequitur. Cum tempore quodam Conradus sacerdos de Rinkasle cum aliis provinciae nostrae peregrinis mare transiret, ante saepedictum Vulcanum, vox talis in eo audita est: Hic venit Bruno de Flitirt, suscipite illum. Quae vox cum ab omnibus fuisset audita, ait praedictus sacerdos confratribus: Testes estis vos omnes huius vocis; et statim notavit in tabella [4]) eis praesentibus diem et horam, dicens: Revera dominus Bruno mortuus est. Cum vero redirent a Jerosolyma, obvios habuerunt quosdam peregrinos provinciae suae. Quos cum adinterrogassent [5]) de statu

1) BCF audierunt. — 2) CD huc. — 3) C inquirerent. — 4) ACDEFP tabula. — 5) CDEF interrogassent.

praedicti Brunonis, acceperunt[1]) ab eis quod mortuus esset. De tempore autem sciscitantes, diem eundem invenerunt, quo vocem praedictam in Vulcano audierunt. Conradus vero non multo post factus est monachus in Bergis[2]).

CAPITULUM X.

Item de poena Brunonis filii eius, cui in inferno propinatum est.

Idem Bruno nominis sui filium reliquit, quem plenius suis vitiis quam possessionibus hereditavit. Erat enim ipse sicut et pater, avarus valde, pauperum exactor, et supra modum luxuriosus. Ipse est Bruno de Flittere[3]), pincerna Comitis de Monte. Vix tres menses elapsi sunt quod mortuus est. In cuius obitu obsessa quaedam a daemone liberata, cum die quinta denuo vexaretur, dixerunt quidam ad diabolum: Dic nobis, ubi fuisti vel quare reversus es? Respondit ille: Vere maximum postea habuimus festum. Ad obitum Brunonis congregati fuimus, ad instar pulveris terrae. Cuius animam cum gaudio deducentes ad inferos, locavimus eam in sede debita, poculum infernalem[4]) ei propinantes.

CAPITULUM XI.

De Everhardo milite qui se erexit in feretro.

Eodem tempore mortuus est in eadem provincia alius miles Everhardus nomine, et ipse[5]) vir criminosus sicut superior. Media nocte diabolus corpus eius erigens in feretro, cunctis qui aderant terrorem incussit. Timentes amici eius ludificationem daemonum, corpus ligantes ante missam illud sepelierunt.

CAPITULUM XII.

De Decano Palernensi quem Rex Arcturus invitavit ad montem Gyber.

Eo tempore quo Henricus Imperator subiugavit sibi Syciliam, in Ecclesia Palernensi quidam erat Decanus, natione ut puto Theutonicus. Hic cum die quadam suum qui opti-

1) D perceperunt. — 2) in Veteri Monte. — 3) AEF Flitere, D Flitert, C Flitart. — 4) BP infernale. Homil. IV. p. 120: poculum amariorem. — 5) B add erat.

mus erat perdidisset palefredum[1]), servum suum ad diversa loca misit ad investigandum illum. Cui homo senex occurrens, ait: Quo vadis, aut quid quaeris? Dicente illo, equum domini mei quaero; subiunxit homo: Ego novi ubi sit. Et ubi est? inquit. Respondit: In monte Gyber; ibi eum habet dominus meus Rex Arcturus. Idem mons flammas evomit sicut Vulcanus. Stupente servo ad verba illius, subiunxit: Dic domino tuo ut ad dies quatuordecim illuc[2]) veniat ad curiam eius sollemnem. Quod si ei dicere[3]) omiseris, graviter punieris. Reversus servus, quae audivit domino suo exposuit, cum timore tamen. Decanus ad curiam Arcturi se invitatum audiens et irridens, infirmatus die praefixo mortuus est. Haec Godescalcus canonicus Bonnensis nobis retulit, dicens se eodem tempore ibidem fuisse. NOVICIUS: Mirabilia sunt quae recitas. MONACHUS: Aliqua tibi adhuc de eodem monte dicturus sum.

CAPITULUM XIII.

De poena Bertolphi Ducis Ceringiae qui missus est in Vulcanum.

Circa hoc triennium homines quidam ambulantes iuxta eundem montem Gyber, vocem validam in haec verba audierunt: Praepara focum. Modico facto intervallo, idem clamatum est. Cumque tertio clamaret[4]), praepara focum magnum; respondit nescio quis: Cui praeparabo? Et ille: Dilectus amicus noster hic venit Dux Ceringiae, qui plurimum nobis servivit. Illi notantes diem et horam, per litteras audita Regi Frederico mandaverunt, interrogantes si aliquis in eius imperio mortuus fuisset Dux Ceringiae. Et compertum est, eadem die et hora Bertolphum Ducem Ceringiae fuisse defunctum. Erat autem idem Dux tyrannus immanis, tam nobilium quam ignobilium exhereditator, et fidei catholicae desertor. Qui cum non haberet prolem, instigante vitio avaritiae plurimam congregaverat pecuniam. Cum autem moriturus esset, rogavit sibi familiares ut omnes suos thesauros conflarent in massam. Requisitus de hoc, respondit: Ego novi quod cognati mei de morte mea gaudentes, sibi divident thesauros meos. Si autem

1) BC palefridum. — 2) B illic. — 3) E si dicere ei, CFP si dicere. — 4) BCF clamaretur.

in massam fuerint redacti, invicem se occident. Vides quanta invidia? Haec mihi a duobus Abbatibus relata sunt, ex quibus unus fuit de Ducatu Ceringiae, alter asseruit sibi eadem narrata a quodam Abbate qui litteras supradictas audivit cum legerentur coram Rege Frederico. NOVICIUS: Quid sentiendum est de his montibus, Vulcano scilicet, Aethna et monte Gyber? Cum animae in eos mittantur, estne ibi purgatorium sive infernus? MONACHUS: Os dicuntur esse inferni, quia nullus electorum sed reprobi tantum in eos mittuntur, sicut legitur in Dialogo de Theoderico Rege Gottorum[1]). Infernus putatur esse in corde terrae, ne mali lumen coeli videant. Referam tibi nunc aliqua exempla de poenis praedonum.

CAPITULUM XIV.

De poena Frederici militis de Kelle.

Civis quidam Andirnacensis Erkinbertus nomine, pater Johannis monachi nostri, cum die quadam ante lucem iret ad quoddam placitum, quidam ei occurrit in dextrario nigerrimo, de cuius naribus fumus et flamma procedebat[2]). Nunc viam tritam tenebat, nunc exorbitans in campum discurrebat. Haec videns Erkinbertus, primum valde territus est, et quia declinare non poterat, se ipsum confortans, cruce se signavit contra diabolum, dexteram armans gladio contra hominem. Ignorabat enim quid esset. Cui cum propinquasset[3]), cognovit eum quendam fuisse militem nominatum nuper defunctum, Fredericum nomine, de villa Kelle oriundum. Videbatur enim circumamictus pellibus ovinis, molem terrae gestans in humeris. Ad quem Erkinbertus: Estis vos dominus Fredericus? Respondente illo, ego sum; subiecit: Unde venitis, vel quid significant ista quae video? Ego, inquit, in maximis poenis sum; pelles istas cuidam viduae tuli[4]), quas nunc ardentes sentio. Similiter partem cuiusdam agri mihi iniuste vendicavi, cuius pondere modo premor. Si filii mei ista restituerint, multum poenam meam alleviabunt[5]). Sicque ab oculis eius evanuit. Qui cum recitasset die altera verba patris filiis, maluerunt illum aeternaliter in poenis manere, quam dimissa

1) Gregor. Dial. IV, 30. — 2) BDEF procedebant. — 3) B appropinquasset. — 4) E abstuli. — 5) D restituerent — alleviarent.

estituere. NOVICIUS: Similia te recordor dixisse in distinctione secunda capitulo septimo de Helia de Riningen. MONACHUS: Ecce aliud exemplum.

CAPITULUM XV.

De Henrico Nodo qui post mortem multis visibiliter apparuit.

In Treverensi Episcopatu, in quo et superior visio facta est, alter quidam miles erat, Henricus nomine, cognomento Nodus. Nam et ipse malitiosus valde erat [1]), rapinas, adulteria, incestus, periuria, hisque similia, virtutes iudicans. Hic cum mortuus fuisset in provincia [2]) Menevelt, in pellicio ovino quo uti solebat vivus, multis apparuit, domum filiae maxime frequentans. Non crucis signo, non gladio poterat fugari. Gladio saepe caedebatur, sed non poterat vulnerari; talem ex se sonum emittens, ac si mollis lectus percuteretur. Cuius amici cum super hoc consulerent dominum Episcopum Treverensem Johannem, dedit consilium ut aqua clavo Dominico superfusa, domus et filia nec non et ipse si adesset aspergerentur. Quod cum factum fuisset, de cetero non comparuit. Eandem filiam genuerat de ancilla sua, cum tamen haberet legitimam; quam cum fuisset adulta, miser corrupit. Non est diu ex quo ista contigerunt. NOVICIUS: Quid sentiendum est de his qui in bellis sive [3]) tornamentis moriuntur? MONACHUS: Si iusta sunt bella, ut est defensio patriae, nihil eis oberit qui defendendo se moriuntur. Quantum autem delectentur daemones in mortibus illorum qui innocentes impetunt, subsequens declarat exemplum.

CAPITULUM XVI.

De tornamento occisorum iuxta Montenake.

Sequenti nocte quando exercitus Ducis Lovaniae a Leodiensibus occisus est, servus quidam Comitis Losensis iuxta Montenake, locum scilicet occisionis transiens, circa noctis principium, maximum ibi vidit tornamentum daemoniorum. Neque immundis spiritibus aestimo tantam fuisse exultationem,

1) erat add E. — 2) B in villa provincia. — 3) BCF sive in.

si non magnam illic cepissent praedam. De his vero qui in tornamentis cadunt, nulla quaestio est quin vadant ad inferos, si non fuerint adiuti beneficio contritionis.

CAPITULUM XVII.

De Waltero de Milene.

Sacerdos quidam de Hesbania[1]) anno praesenti prope castrum Comitis Losensis dum in crepusculo noctis transiret de villa in villam, vidit in campo vicino maximum tornamentum mortuorum, valide clamantium, domine Waltere de Milene, domine Waltere de Milene. Erat idem Walterus in militia nominatus, nuperque[2]) defunctus. Intelligens sacerdos illos esse qui militum nundinas execrabiles repraesentabant[3]), subsistens, circulum circa se fecit. Cumque visio cessaret, et ipse procederet, iterum illos videns, fecit ut prius, sic usque ad lucem laborans. Hae duae visiones mihi relatae sunt a Wigero monacho Vilariensi. Referam tibi nunc exemplum de poena usurariorum.

CAPITULUM XVIII.

De milite mortuo qui nocte serpentes et bufones loco piscium ante portam filii suspendit.

Miles quidam moriens bonis de usura conquisitis filium suum hereditavit. Nocte quadam ad ostium fortiter pulsans, cum puer occurreret, et quid ibi pulsaret interrogaret, respondit: Intromitte[4]) me, ego sum dominus huius possessionis, nomen suum exprimens. Puer per foramen sepis prospiciens, eumque cognoscens, respondit: Certe dominus meus mortuus est, non vos intromittam. Cumque mortuus pulsando perseveraret nec proficeret, novissime dixit: Defer pisces istos quibus ego vescor filio meo; ecce ad portam illos suspendo. Mane exeuntes, repererunt in quodam ligamine multitudinem bufonum atque serpentum[5]). Revera iste est cibus infernalis, qui igne sulphureo decoquitur. NOVICIUS: Quid sentis de his qui male vivunt, et tamen eleemosynas multas faciunt? MONACHUS: Nihil eis prodest ad vitam aeternam.

1) BEP Hispania. Hesbania, sive ut habent CF, Hasbania, fuit Comitia in territorio Leodiensi. — 2) que om BCDF. — 3) B qui militi — praesentabant. — 4) BD intromittite. — 5) E serpentium.

CAPITULUM XIX.*)

De Bauwaro qui post mortem uxori apparens, dixit sibi eleemosynas nihil profuisse.

Non multi anni sunt elapsi quod quidam ditissimus ministerialis Ducis Bauwariae defunctus est. Nocte quadam castrum in quo uxor eius dormiebat, sic concussum est, ut terraemotus fuisse videretur. Et ecce ostio camerae in qua illa iacebat aperto, quodam gigante nigerrimo eum scapulis impellente, maritus eius ingressus est. Quem cum vidisset et novisset, ad se illum vocans, super sedile lecti sui residere fecit. Nihil vero territa, eo quod frigus esset, et illa sola camisia induta fuisset, partem operimenti sui scapulis eius superposuit. Quem cum de statu suo interrogasset, tristis respondit: Poenis aeternis deputatus sum. Ad quod verbum illa territa nimis, respondit: Quid est quod dicitis? Nonne eleemosynas magnas fecistis? Ostium vestrum peregrinis omnibus patuit [1]); non prosunt vobis beneficia ista? Respondit ille: Nihil mihi prosunt ad vitam aeternam, eo quod ex vana gloria non ex caritate a me facta sint. Quem cum de aliis interrogare vellet, iterum respondit: Concessum est mihi tibi apparere, sed non licet hic morari. Ecce ductor meus diabolus foris stat exspectans me. Si enim omnia folia arborum verterentur in linguas, tormenta mea exprimere non possent. Post haec evocatus et impulsus, in eius abcessu totum castrum ut prius concutitur, voces eiulatus eius diutius audiuntur. Visio haec valde celebris fuit et est in Bauwaria, sicut testis erat Gerardus monachus noster, quandoque canonicus Ratisbonensis, qui nobis illam recitavit. Ecce in his omnibus quae dicta sunt impleta est scriptura quae dicit: *Potentes potenter tormenta patientur* [2]). NOVICIUS: Haec et huiusmodi exempla potentibus deberent praedicari. MONACHUS: Quia ipsi sacerdotes ex magna parte male et incontinenter vivunt, potentes non pungunt sed ungunt. Quam grave sit peccatum luxuria sacerdotum, subsequens probat exemplum.

*) Homil. III. p. 78. — 1) Job 31, 32. — 2) Sapient. 6, 7.

CAPITULUM XX.*)

De poena concubinae cuiusdam sacerdotis quam diabolus venabatur.

Concubina cuiusdam sacerdotis cum esset moritura, sicut a quodam religioso didici, cum multa instantia calcios sibi novos et bene taccunatos [1]) fieri petivit, dicens: Sepelite me in eis, valde enim mihi erunt [2]) necessarii. Quod cum factum fuisset, nocte sequenti longe ante lucem, luna splendente, miles quidam cum servo suo per viam equitans, femineos eiulatus audivit. Mirantibus illis quidnam hoc esset; ecce mulier rapidissimo cursu ad eos properans, clamavit: Adiuvate me, adiuvate me. Mox miles de equo descendens, et gladio circulum sibi circumducens, feminam bene [3]) notam infra illum recepit. Sola enim camisia et calciis praedictis induta erat. Et ecce ex remoto vox quasi venatoris terribiliter buccinantis, nec non et latratus canum venaticorum praecedentium audiuntur. Quibus auditis illa dum nimis tremeret, miles cognitis ab ea causis, equum servo committens, tricas capillorum eius brachio suo sinistro circumligavit, dextera gladium tenens extentum. Approximante [4]) infernali illo venatore, ait mulier militi: Sine me currere, sine me currere; ecce appropinquat. Illo fortius eam retinente [5]), misera diversis conatibus militem pulsans, tandem ruptis capillis effugit. Quam diabolus insecutus cepit, equo suo eam iniiciens, ita ut caput cum brachiis penderet ex uno latere, et crura ex altero. Post paululum militi sic obvians, captam praedam deportavit. Qui mane ad villam rediens, quid viderit exposuit, capillos ostendit; et cum minus referenti crederent, aperto sepulchro feminam capillos suos perdidisse repererunt. Haec contigerunt in Archiepiscopatu [6]) Maguntinensi. NOVICIUS: Si sic Deus punit peccatum fornicationis in concubinis, puto quod multo durius illud puniat in sacerdotibus qui illas peccare faciunt. MONACHUS: Verum dicis. Praeterea peccatum multum aggravant ordo et scientia. In eodem genere peccati plus peccat sacerdos quam laicus, plus monachus quam saecularis. Idem intelligas in sexu femineo.

*) Homil. II. p. 57. — 1) consutos. CF tacconatos, B taccinatos, ADE taccimatos. — 2) AP erunt mihi. — 3) C bene sibi, E sibi bene. — 4) CF appropinquante. — 5) BCF tenente. — 6) CF Episcopatu.

CAPITULUM XXI.

De sanctimoniali quae infantem a se occisum ignitum circumferebat.

Sanctimonialis quaedam de quodam monasterio nobis vicino quod nominare nolo, cum tempore quodam concepisset, ne proderetur eius stuprum, partum intra se necavit. Postea infirmata gravissime, ob nimiam verecundiam, confessis omnibus peccatis aliis, stuprum et parricidium tacuit; sicque exspiravit. Pro cuius anima cum quaedam eius cognata plurimum laboraret, defuncta ei in oratione visibiliter apparens, infantem igneum in manibus gestavit, dicens: Infantem hunc concepi et parturivi, animatum interfeci: unde illum indesinenter in tormentis circumfero, et est mihi ignis ardens et devorans. Quod si de hoc maximo peccato moriens confessionem fecissem, gratiam invenissem. Ex quo colligitur quod peccata quae hic detecta [1]) non fuerint per confessionem, in futuro per poenalem detegantur confusionem. NOVICIUS: Quando anima egreditur de corpore, novit statim quid de se sit futurum? MONACHUS: Hoc videtur probari scriptura dicente in persona reproborum: *Deducunt [2]) in bonis dies suos, et in puncto descendunt ad infernum [3]).* Ex quo probatur quod electorum animae qui [4]) agilioris sunt naturae, mox sint ante Deum. Quod si aliquid in eis purgandum est, simili velocitate deducuntur in purgatorium, in quo salvationis certitudo est. NOVICIUS: Huic diversae visiones contradicere videntur, in quibus legitur quod opera bona nec non et mala in statera posita ponderentur [5]). His etiam consentire videtur quaedam visio in Diálogo sancti Gregorii, quam ipse minime diffinit, de quodam qui in ponte positus, manibus ab angelis trahebatur sursum, propter opera misericordiae; coxis vero et cruribus deorsum, propter opus luxuriae. Quibus tamen victoria cesserit, dicit videntem ignorasse [6]). MONACHUS: Licet auctoritas scripturarum praeferenda sit huiusmodi visionibus, referam tamen quod nuper audivi.

1) ABP tecta. — 2) CF ducunt. Homil. IV. p. 164: quia sicut scriptum est, in bonis deducunt nunc dies suos, et post mortem in puncto descendent in infernum.“ — 3) Job 21, 13. — 4) F quae. — 5) E ponderantur. — 6) Gregor. Dial. IV, 36.

CAPITULUM XXII.

De Jordano Cardinali[1]*)*.

Ante paucos annos Romae quidam Cardinalis defunctus est, nomine Jordanus. De ordine quidem Cisterciensi assumptus fuerat, sed vita ordini in eo minime concordabat. Erat enim avarus valde, sicut a quodam Abbate audivi. Habebat autem notarium nomine Pandolphum. Hunc cum pro quodam negotio nescio quo misisset, interim exspiravit. Eadem hora cum ille expleto negotio rediret, mane ante lucem catervam miserabilem in agro contemplatus est. Sedebant homines in iumentis, in ore caudas habentes, versis dorsis ad capita illorum. Quos Jordanus cuculla indutus, nudis pedibus sequebatur, duobus daemonibus se ducentibus. In quorum aspectu dum notarius nimis horreret, clamavit Cardinalis: Pandolphe, Pandolphe, Pandolphe[2]). Subsistente clerico et dicente, quis es, aut quid clamas? respondit ille: Ego sum Jordanus dominus tuus, et mortuus sum. Dicente illo, quo ducimini? respondit: Ante tribunal Christi. Et ille: Nostis quid de vobis sit futurum? Non novi, inquit, Deus scit. Sed cum illuc venero, beatus Petrus de Cardinalia mea pro me redditurus est rationem, sanctus vero Benedictus de cuculla. Quod si illam mihi obtinere potuerit[3]), salvabor; sin autem, damnabor. Sicque oculis eius subtractus est. NOVICIUS: Non mihi placet in illo ducatu praesentia daemonum, et absentia sanctorum angelorum. MONACHUS: Haec dicta sint de poenis reproborum. NOVICIUS: Licet huiusmodi visiones saepe sint verae, magis tamen ei crederem qui revertens ab inferis visa recitaret. MONACHUS: Hoc fieri posse Job contradicit. *Sicut*, inquit, *consumitur nubes et pertransit, sic qui descendit*[4]*) ad inferos, non ascendet, nec revertetur ultra in domum suam, neque cognoscet eum amplius locus eius*[5]*)*. Referam tibi tamen quod ante biennium audivi.

CAPITULUM XXIII.*)

De Everwaco ad infernales poenas deducto.

Theodericus Traiectensis Episcopus de castro Nureberg oriundus, servum quendam habebat Everwach nomine, provi-

1) AEF Cardinale. — 2) Pandolphe add ABCF. — 3) ABFP poterit. — 4) R descenderit. — 5) Job 7, 9—10. — *) Homil. III. p. 66.

um satis, qui in diversis locis bona illius dispensavit. Erat nim in commisso fidelis, in administratione utilis, diligens c circumspectus. Propter quod a domino suo amabatur. Jnde quidam ex officialibus ei detrahentes, ex invidia accuabant illum apud Episcopum dicentes: Domine, non fideliter it aestimatis Everwach bona vestra dispensat; consulimus ut um eo computetis. Quod cum factum fuisset, tam rationaviliter computavit, ut omnem Episcopo tolleret suspicionem. Iabebat enim omnia notata in cartula. Sciscitantibus accuatoribus de computatione, cum Episcopus respondisset, optime omputavit; dixerunt illi: Nequaquam; sed computet nobis udientibus, et convincetur maximum vobis damnum intulisse. Quod cum ei intimatum fuisset ab Episcopo, ille timens aemuorum insidias, maxime quia cartulam perdiderat, ait intra se: Si aliquid modo in computatione titubavero, necesse erit me vel in corpore torqueri, vel carceris squalore usque ad morem cruciari. Immissione igitur diaboli cuius instinctu ab invidis indebite vexabatur, campum solus intravit, ipsumque diabolum advocans, sic affatur dicens: Domine, si mihi succurreris in tanta necessitate posito, hominium tibi faciam, et in omnibus parebo. Cui diabolus respondit: Si abrenunciaveris Altissimo, matrique illius, te suscipiam, et de omnibus periculis cum multa tuorum confusione aemulorum a me liberaberis. Quid plura? Abrenunciat miser Christo, hominium facit diabolo, prospere succedit computatio. Ab illo tempore coepit diaboli virtutes magnificare, Christum blasphemare, adeo ut diceret: Qui serviunt Deo, miseri sunt et egent; qui autem sperant in diabolo, prosperis successibus gaudent. Et sicut mihi retulit Bernardus monachus noster, qui eum tunc temporis novit, ita totus deditus erat artibus magicis, ut si aliquem nosset scholarem eiusdem disciplinae, nummis eum redimeret, ut aliquid ab illo discere posset. Qui cum undecim annis in hac blasphemia perseverasset, accidit ut magister Oliverus Scholasticus Coloniensis in Episcopatu Traiectensi crucem praedicaret. Cuius praedicationi ille in tantum restitit, ut die quadam commotus Oliverus diceret ei in audientia totius populi: Tace infelix. Vas enim diaboli es, et diabolus loquitur per os tuum; cum tamen statum eius ignoraret. Everwach nullum arbitrans gratius obsequium se posse praestare domino suo, quam ut inimicum eius occideret, tribus

diebus ad diversas stationes secutus est magistrum, longo ad hoc cultello praeparato, transfodere illum proponens, si forte sine turbis inveniretur. Et ecce tertia die subita infirmitate praeoccupatus, post paucos dies impoenitens defunctus est, et ab eo cui se reddiderat, ad loca poenarum deductus est. Primo loco, sicut ipse resurgens a mortuis confessus est Johanni Scholastico Xantensi, a quo ego quae dicturus sum audivi, missus est in ignem tam intolerabilis ardoris, ut diceret, si ex omnibus mundi lignis unus ignis esset confectus, mallem in eo usque ad diem iudicii ardere, quam per spatium unius horae illum sustinere. Ex quo extractus, iactatus est in locum tam frigidissimum, ut optaret redire in ignem. Deinde deductus est in tenebras palpabiles, tantique horroris, ut diceret intra se: Si servivisses centum annis Deo, bene te remunerasset, dummodo liceret tibi redire ad frigus. In hunc modum sex reliquas poenas quas scriptura enumerat pertransivit. Quo in extrema poena posito, Dominus opera eius priora considerans, et ut passa vel visa viventibus recitaret, misertus illius, angelum suum misit ad eum, qui diceret: Ecce talem mercedem recipiunt [1]), qui serviunt diabolo. Subiunxitque: Si tibi liceret redire ad vitam, velles pro peccatis tuis satisfacere Deo? Ad quod verbum ille suspirans respondit [2]): Domine, si hoc esset possibile, nullam abnuerem satisfactionem. Tunc angelus: Domino placet ut ad corpus redeas; et quia in cruce [3]) peccasti, per crucem satisfacias [4]). Mox se in feretro erigens, omnes exceptis duobus iuvenibus qui constantiores erant in fugam convertit. Quibus et ait: Ne timeatis, quia ego sum. Statimque sacerdotem accersiens, peccata sua confessus est; crucem suscepit, et cum domino Ottone Episcopo praedicti Theoderici successore transfretavit. In via singulis diebus in pane et aqua ieiunavit; iuxta equum suum in quo vestes eius et arma portabantur, nudis pedibus cucurrit. Et cum petris secantibus sanguis profluens [5]) viam cruentaret, satis a confratribus arguebatur. Quibus respondit: Maiora horum sustinui. Qui cum pene omnia sua in Christi servitio expendisset, cum praedicto Episcopo et magistro Johanne rediens mare transivit. De quo cum nauta nau-

1) B recipient. — 2) BD suspirans ait, CF respirans respondit. — 3) CF crucem. — 4) DF satisfacies. — 5) BP perfluens.

lum requireret nec haberet, ait: Ego vobis[1]) serviam quoadusque[2]) volueritis. Ad petitionem tamen praedictorum virorum dimissus est a nauclero. Qui cum reversus fuisset ad uxorem suam, sacro igne tactus est. Cui ardenti quadam nocte in somnis dictum est, quia si ad ecclesiam sancti Nycholai accederet, statim convalesceret. Ubi dum orans quatuordecim orationes dixisset nec convaluisset, desperatus ait: Sancte Nycholae quid moraris? Mox[3]) ut quintam decimam orationem incepit, perfecte convaluit; et est usque hodie color ignis in eius corpore sine dolore. Quam ecclesiam quae in villa Stalum[4]) sita est, de suo patrimonio reaedificans, in habitu religioso cum uxore sua Deo et sancto Nycholao in ea deservit. NOVICIUS: Vellem scire perfecte utrum iste revocatus sit de inferno sive de purgatorio. MONACHUS: Satis inde disputatum est. Quod non fuerit in purgatorio, ex hoc probatur, quod[5]) locus electorum sit, in quem nullus ingreditur, nisi in caritate decesserit. Si obiicitur illud: In inferno nulla est redemptio, potest dici, de illis intelligendum esse, qui non sunt reversuri ad corpus, quibus nulla ad redemptionem prosunt beneficia. Una est lex omnium contrariorum. Si Deus quorundam animas, sicut legitur in Dialogo, quandoque revocat ad corpus de gaudiis paradisi, quare non a simili malorum animas de poenis inferni? Sicut dictum est in distinctione prima capitulo tricesimo quarto, clericus quidam custodiente se diabolo corporaliter ad poenas infernales est deductus, et incolumis reductus. NOVICIUS: Placet quod dicis. MONACHUS: Nunc de poenis purgatoriis[6]) aliqua tibi proferam exempla, ab acrioribus ascendens ad mitiores, causas purgatorii utiles satis subnectendo.

CAPITULUM XXIV.

De purgatorio cuiusdam usurarii Leodiensis.

Usurarius quidam nostris temporibus apud Leodium defunctus est, et ab Episcopo de cimiterio eiectus. Uxor vero illius Sedem Apostolicam adiens, cum pro cimiterio supplicaret, et Papa non annueret, in hunc modum pro eo allegavit: Audivi domine quod vir et mulier unum sint, et quod Apo-

1) C ego vobiscum ibo et. — 2) E quousque. — 3) B mox vero. — 4) Stalum om CDF; P habet quadam, E et corr A sancti Nycholai. — 5) B eo quod. — 6) BFP purgatorii.

stolus dicat, virum infidelem posse salvari per mulierem fidelem [1]). Unde quicquid minus factum est a viro meo, ego quae pars corporis eius sum, libentissime supplebo; parata enim sum pro illo includi, et Deo pro eius satisfacere peccatis. Supplicantibus vero pro ea Cardinalibus, ad mandatum domini Papae cimiterio restituitur. Juxta cuius sepulchrum illa domicilium fieri fecit, in quo se includens, eleemosynis, ieiuniis, orationibus, et vigiliis, die noctuque Deum pro illius anima placare studuit. Septem vero annis expletis, ille ei apparens in veste pulla, gratias egit dicens: Reddat tibi Dominus, quia propter tuos labores erutus sum de profundo inferni, et de poenis maximis. Quod si adhuc aliis septem annis similia beneficia mihi impenderis, omnino liberabor. Quod cum illa fecisset, iterum ei in veste alba et facie iocunda apparens, ait: Gratias Deo et tibi, quia hodie liberatus sum. NOVICIUS: Quomodo dixit se liberatum de profundo inferni, cum nulla in eo sit redemptio? MONACHUS: Profundum inferni, acredinem vocat purgatorii. Simile est illud quod Ecclesia orat pro defunctis: *Domine Jesu Christe Rex gloriae libera animas omnium fidelium defunctorum de manu inferni et de profundo laci,* et cetera. Non orat pro damnatis, sed pro salvandis; et accipitur ibi manus inferni, profundum laci sive os leonis, pro acredine purgatorii. Nequaquam praedictus usurarius fuisset a poenis liberatus, si non habuisset finalem contritionem. Quantum vero vitium avaritiae Deus in suis electis in purgatorio puniat, sequens sermo declarat [2]).

CAPITULUM XXV.

De purgatorio cuiusdam Prioris de Claravalle.

In monasterio Claraevallis Prior quidam mortuus est nostris temporibus, vir admodum religiosus, et amator disciplinae praecipuus. Hic post mortem ancillae Dei Aczelinae in oratione visibiliter apparens, forma et habitu statum suum satis ostendit. Erat enim facies eius pallida ac macilenta, cuculla tenuis et attrita. Quem cum interrogasset quomodo haberet, respondit: In magnis poenis hactenus fui; sed gratia cuiusdam fratris qui mihi plurimum astitit, in proxima sollemnitate

1) Cor. I, 7, 14. — 2) B declarabit.

Dominae nostrae liberabor. Stupente illa ac dicente, nos putavimus vos esse virum [1]) valde sanctum; respondit: Nihil aliud Deus in me punivit, nisi quia nimis fui sollicitus ampliare possessiones monasterii, sub specie virtutis vitio avaritiae deceptus. Haec dicta sint de poena avaritiae; audi aliquid de poena luxuriae.

CAPITULUM XXVI.

De purgatorio cuiusdam Mariae in Frisia.

Ante hoc triennium cum dominus Henricus Abbas noster visitasset in Clarocampo tempore quadragesimali, etiam sorores in Nazareth visitavit. Eadem nocte dictis matutinis, cum se paululum reclinasset, huiusmodi visionem vidit. Videbatur sibi esse in quodam loco parietibus clauso, in quo quidem gravissima suspiria et gemitus audivit; sed cum diligentius circumspexisset, neminem ibidem [2]) videre potuit. Cumque audita suspiria durarent [3]), causam admirans, sic ait: Adiuro te per Dominum nostrum Jesum Christum [4]), ut quid tu sis edicas mihi. Cuius cum nullum audisset [5]) responsum, adiurationem iteravit. Tunc quasi aliquid accedere propius sentiens, nil tamen videns, huiusmodi audivit responsum: Ego sum una misera anima. Et [6]) ille: Satis misere gemis, cum tamen ignorem quae sit causa tuae miseriae. Respondit illa: In acerbissimis sum poenis. Ad quod Abbas: Quae est causa poenarum tuarum? Quia [7]) non servavi [8]) castitatem meam. Et ille: Fuisti mas [9]) an femina? Respondit: Femina. Et quod, inquit, tibi nomen? Dicente illa, Maria, mox subiunxit: Poterisne iuvari? Ad quod illa non respondit; sed ad preces conversa sic ait: Rogo vos per omnipotentem Deum ut dicatis mihi ad minus psalterium unum, et insuper aliquot missas. Cuius precibus cum libens annuisset dominus Abbas, protinus subiecit [10]): Possemne videre te? Et ecce hoc sermone completo, vidit coram se stare pulchram iuvenculam, tonsuratam more claustralium, in subnigra tunica. Quam cum plura interrogare vellet tam de statu eius quam de statu aliarum quarundam animarum, excitatus est. Dicta vero

1) B vos virum fuisse. — 2) BCEF ibi. — 3) B diu durarent. 4) Christum om AP. — 5) CF haberet. — 6) B tunc. — 7) D Cui illa: Quia. — 8) B add inquit. — 9) D masculus. — 10) CF subiunxit.

prima, quid viderit Abbati Claricampi et quibusdam monachis eius, nec non et mihi qui tunc praesens eram retulit; nec erat qui visum intelligeret, vel interpretari posset. Recitata est visio sororibus de Nazareth; sed non est inventa ibi Maria. Sciens vero saepedictus Abbas tam manifestam visionem sibi sine causa minime ostensam, cum venisset in Syon quae etiam domus est sanctimonialium ordinis nostri sicut et Nazareth, post verba exhortationis somnium [1]) retulit, Mariam suam investigans. Et ecce una sanctimonialium matertera eiusdem Mariae haec [2]) audiens et admirans, secretius Abbati locuta est dicens: Domine, Maria haec filia sororis meae fuit, sanctimonialis in quodam claustro Frisiae nigri ordinis, quod Bredehorn vocatur, et est ante octo annos defuncta. Quae cum fuisset in quadam grangia monasterii, quidam clericus eam corrupit et impraegnavit. Cum vero in partu periclitaretur, vocans patrem et matrem et duas sorores [3]) maritatas, nec non et filiam materterae suae de Syon, confessa est eis peccatum suum, cum gemitu cordis; sicque exspiravit. Illi vero de animae eius salute desperantes, nihil ei beneficii impenderunt. Audiens haec dominus Abbas, gratias egit Deo, qui non tradit bestiis animam confitentem sibi, et animam pauperis sui non est oblitus in finem [4]), sciens in ea completum: *In quacunque hora peccator ingemuerit, salvus erit.* Cuius hortatu parentes spe concepta, coeperunt ei beneficia impendere; sed et ipse Abbas tam in monasteriis Frisiae quam in religiosis domibus provinciae nostrae missas et orationes atque psalteria plurima ei obtinuit, exceptis his quae ipse ei specialiter impendit.

CAPITULUM XXVII.

De purgatorio cuiusdam matronae propter artes magicas.

Miles quidam veniens ad sororem Bertradam [5]) inclusam de Volmuntsteine, sicut ab eius ore audivit Daniel Abbas Sconaviae qui nobis audita recitavit, pro anima uxoris suae nuper defunctae illi supplicavit. Cui oranti illa apparens, in poenis magnis se esse conquesta est. Quae dum causam requireret poenarum, eo quod pro honesta et bona muliere haberetur,

1) B somnum, D visionem. — 2) BCF hoc. — 3) B add suas. — 4) Psal. 73, 19. — 5) CF Bertradem.

respondit illa: Pro arte magica. Timui enim ne [1]) cum aliis mulieribus peccaret, si me odiret, et ego illi causa essem adulteriorum. Unde quibusdam artibus sicut edocta fueram, ad amorem meum illum inflammavi. Et quia in causa non erat libido sed pia intentio, bene potero iuvari. Haec cum relata fuissent militi, uxori valde condolens, orationibus, ieiuniis et eleemosynis illi succurrere studuit, animam eius quibuscunque poterat commendans. NOVICIUS: Terribile est quod Deus iudicio nostro tam minima tam graviter punit. MONACHUS: De hoc referam [2]) exemplum.

CAPITULUM XXVIII.

De monacho qui socio post mortem apparens dixit: Non putabam Dominum ita esse districtum.

Monachus quidam ordinis nostri nuper cuidam post mortem apparens, requisitus de statu suo, sic respondit: Nunquam putassem Dominum fuisse tam districtum. Nam minima quae hic non fuerint per satisfactionem deleta, observat. Deinde subiunxit et hoc. Deus, inquit, ignoscat praelatis nostris, quia magnis et multis saepe nos subiiciunt poenis. Valde illorum praecepta ligant. Quando enim indiscrete aliquid praecipiunt, et subditi hoc minus attendunt, vel parvipendunt, futuro iudicio reservatur. NOVICIUS: Quid dicis de monachis pertinacibus? MONACHUS: Pertinacia vitium est poena dignum, etiam si fuerit in bono [3]) contra praecepta praelatorum.

CAPITULUM XXIX.

De scholastico qui post mortem in Pruli tabulam percussit et scidit.

In regno Franciae domus est quae Pruli [4]) dicitur, ordinis Cisterciensis. In hac recenter contigit res satis mirabilis, sicut retulerunt nobis Abbates nostri anno praeterito revertentes de generali Capitulo. Nam quidam ab Abbate in quo visio facta est se audivisse [5]) testati sunt. Adolescens quidam in eadem domo factus est novicius, quem magister suus mox

1) D ne maritus meus, E ne vir meus. — 2) CF tibi referam. — 3) EP fuerit bona. — 4) Prulliacum, Preuilly, abbatia Dioecesis Senonensis, fundata a Theobaldo Comite Campaniae. — 5) ACEF audisse.

secutus est. Qui cum factus fuisset monachus, ita districte se habuit, ita singularis fuit, ut ei Abbas timeret, et pro indiscreto fervore saepius argueret. Ille vero salutaribus monitis non acquiescens, in pertinacia sua perseveravit, sicque post aliquot annos defunctus est. Nocte quadam cum Abbas quarta feria ad laudes in stallo suo staret, et contra presbyterium respiceret, tres personas quasi tres candelas ardentes ad se venire contemplatus est. Quibus propius accedentibus, cognovit omnes. Medius fuit praedictus [1]) scholasticus, et ex utroque eius latere duo conversi, omnes nuper defuncti. Tunc Abbas memor pertinaciae scholastici, interrogavit eum dicens: Quomodo habes? Respondente illo, bene; mox subiunxit: Numquid aliquid passus es pro inobedientia tua? Etiam, inquit, multa et maxima tormenta. Sed quia intentio mea bona licet indiscreta fuerit [2]), Dominus mei misertus est, nec sum damnatus. Et ait Abbas: Quid est quod iste conversus, digito eum demonstrans, altero clarior est, cum ipse apostataverit, et alter nunqnam ex quo ad ordinem venit, graviter excesserit? Respondit monachus: Quia iste post lapsum fortius surrexit, et altero multo ferventior fuit. Interim choro cantante versiculum [3]): *Pedes sanctorum suorum servabit, et impii in tenebris conticescent* [4]), scholasticus [5]) signa suae praesentiae ibi relinquere volens, tabulam pedibus psallentium substratam, tam fortiter calce percussit, ut frangeretur. Sicque disparuit. Abbas vero in testimonium tam manifestae visionis, tabulam fractam reparari vel mutari non permisit. NOVICIUS: Ista recitari deberent monachis qui ex indiscreto fervore sibi et aliis inutiles fiunt. MONACHUS: Propter eos sanctus Benedictus in regula dicit, octavum gradum humilitatis esse, ut nihil agat monachus nisi quod communis monasterii regula vel maiorum cohortantur exempla. NOVICIUS: Sicut quidam in rigore suo nimis sunt pertinaces, ita alii verbis vel signis nimis sunt leves. MONACHUS: Et hi poena digni sunt.

CAPITULUM XXX.

De Johanne sacrista Vilariensi qui apparuit Abbati.

Sacrista quidam apud Vilarium meis temporibus defun-

1) C add monachus. — 2) B fuit, P fuerat. — 3) B illum versiculum. — 4) Reg. I, 2, 9. — 5) C add monachus.

ctus est, nomine Johannes. Hic quidem religiosus satis fuit, sed in verbis atque signis levem admodum se exhibuit. Die quadam post mortem eius cum dominus Ulricus [1]) tunc Abbas intraturus esset oratorium, et unum pedem posuisset introrsum, clara luce praedictus Johannes illi apparens, ad pedes eius procidit, orationes postulans. Quo viso Abbas territus, pedem retraxit, ostium post se claudens. Et iudicatum est a fratribus, causam purgatorii eius maxime fuisse levitatem. NOVICIUS: Quid si ipsi Abbates ordinem suum minus custodierint? MONACHUS: Sicut subiecto probabitur exemplo, et ipsi poenae subiacebunt.

CAPITULUM XXXI.

De purgatorio Abbatis qui invitus ivit ad laborem.

Recitavit mihi nuper Henricus maior cellerarius de Claustro visionem notabilem satis. Contigit, inquit, ut die quadam haberem socium viae monachum quendam ordinis nostri. Cumque simul conferremus de aedificatoriis, dixit mihi: Ego vobis referam quod nuper contigit in domo nostra. Habebamus Abbatem virum in disciplina ordinis satis perfectum, excepto hoc solo, quod nunquam pene cum fratribus exire voluit ad labores manuum. Hic cum moriturus esset, et monachus quidam quem familiarius prae ceteris diligebat, ei serviret, ait ei idem monachus: Domine rogo vos intuitu caritatis, ut infra hos triginta dies mihi apparendo, de statu vestro me certificetis. Respondit Abbas: Si mihi concessum fuerit, libenter faciam. Sicque defunctus est. Monachus vero quia multa fecerat ei bona, quotidianis lacrimis in oratione Deum pro illius excessibus ante aliquod altare placare studebat. Tricesima die, cum iam monachus de Abbatis reditu desperasset, ille oranti apparens, ait: Ecce hic sum sicut promisi tibi. Erat autem a cingulo et sursum tam corpore quam veste clarus valde, crura vero eius ulcerosa et ad instar carbonum [2]) nigerrima. Requisitus de statu suo, respondit: Tormenta quae in cruribus sustinui, nulla lingua posset exprimere. Dicente monacho, quae fuit causa tantorum tormentorum? ille subiunxit: Quia frequenter de labore mansi, nulla saepissime certa necessitate, ut est hospitum, sive audiendarum confes-

1) D Henricus. — 2) B carbonis.

sionum, me detinente. In residuo corpore nil poenarum passus sum. Roga igitur ex parte mea conventum, ut aliquas orationes pro me Deo offerat, et spero me citius fore liberandum. Unde, inquit, sciam vos esse liberatum? Respondit ille: Ante hoc altare tibi apparebo. Dicta sunt haec Priori; iniunguntur orationes; apparet iterum monacho, ab omnibus poenis se ereptum gratulatur [1]). NOVICIUS: Miror utrum plus mortuis valeant orationes vel eleemosynae. MONACHUS: Audi de hoc solutionem cuiusdam mortui.

CAPITULUM XXXII. *)

De mortuo qui eleemosynas praeposuit orationibus.

Quidam post mortem amico suo apparens, cum ab eo interrogaretur, utrum sibi magis vellet impendi orationes sive eleemosynas [2]); respondit: Eleemosynas eleemosynas; orationes enim tepidae sunt. Hic devotae iustorum orationes excluduntur, quae penetrant coelos [3]). NOVICIUS: Quid sentis de missis? MONACHUS: Nulla oratio, nulla eleemosyna ad ereptionem animarum missae potest comparari. In missa Christus orat, cuius corpus et sanguis eleemosynae sunt. Has eleemosynas pauper quaedam anima sibi dari post mortem rogavit, sicut sequens docet exemplum.

CAPITULUM XXXIII.

De mortuo qui petivit missas tres in ordine nostro.

Adolescens quidam nobilis ad Claramvallem veniens, receptus est in conversum. Qui non alta sapiens, sed humilibus consentiens [4]), ad quandam grangiam missus, factus est ibi opilio ovium. Qui cum die quadam oves sibi commissas in agro pasceret, apparuit ei quidam suus consobrinus et ipse in adolescentia eodem tempore defunctus [5]). De cuius inopinato adventu dum admiraretur, et diceret, unde tam subito advenis, et quid quaeris? respondit ille: Mortuus sum, et poenis maximis crucior. Et conversus: Poteris iuvari necne? Respondit: Si potero habere tres missas in ordine vestro,

1) C gloriatur. — *) Homil. I. p. 112. — 2) B eleemosynas vel orationes. — 3) Eccli. 35, 21. — 4) Rom. 12, 16. — 5) DP consobrinus in adolescentia sua (sua om D) defunctus.

mox liberabor. Audiens haec conversus, cum licentia magistri sui ad Claramvallem festinavit, et quid viderit vel audierit Priori revelans, tres missas iam dicto impendi defuncto eius gratia supplicavit. Cui Prior gratanter annuens respondit: Ego unam celebrabo, alias[1]) duobus sacerdotibus iniungam. Dictis vero missis mortuus iterum converso apparens in praedicto agro, gratias egit et dixit: Beneficio trium missarum quae pro me dictae sunt, ab omnibus poenis meis liberatus sum. Nec mirari debes si tantum valet Dominici corporis immolatio, cum quibusdam animabus ad liberationem prosit brevis verborum absolutio.

CAPITULUM XXXIV.

De purgatorio Christiani monachi Vallis sancti Petri.

Cum[2]) moreretur bonae memoriae Christianus monachus noster, cuius memini in distinctione quarta capitulo tricesimo, Abbas Gevardus domi non fuit. Qui cum septima die Capitulo praesideret, et cantor diceret secundum consuetudinem ordinis, domine absolvite fratrem nostrum defunctum; his verbis eum absolvit: Requiescat in pace. Eadem nocte Christianus cuidam seniori presbytero nomine Syfrido, tunc temporis novicio, et nihil prorsus de hac absolutione scienti, apparens in somnis[3]) ait: Hodie liberatus sum. Qui cum visionem magistro suo Ludolpho recitasset, ille absolutionis eius recordatus, satis admiratus est verborum virtutem. NOVICIUS: Miror si sancti sub quorum regula religiosi vivunt, post mortem ceteris sanctis aliquid eis magis succurrant. MONACHUS: Etiam, sicut in sequenti visione declaratur.

CAPITULUM XXXV.

De purgatorio sanctimonialis in Rindorp cui sanctus Benedictus astitit.

Non est diu quod sanctimonialis quaedam de monasterio Rindorp quod iuxta Bonnam situm est, Elizabeth nomine, debitum carnis solvit[4]). Est autem idem monasterium de regula sancti Benedicti Abbatis. Diligebat enim eadem Eliza-

1) DE alias duas. — 2) B dum. — 3) B in somnis apparens. — 4) B exsolvit.

beth specialiter sanctum Johannem Evangelistam, quicquid poterat honoris illi impendens. Habebat carnalem sororem in eodem monasterio, quae Aleidis vocabatur. Haec cum nocte quadam dictis matutinis, in lecto suo sedens, officium defunctorum pro anima sororis decantaret [1]), vocem quandam circa se audivit. Et cum requireret, quae esset; respondit: Ego sum Elizabeth soror tua. Et illa: Quomodo habes soror, vel unde venis? Respondente illa, male quidem habui, sed modo bene sum; Aleidis subiunxit: Profuit tibi aliquid sanctus Johannes quem tam ardenter dilexisti? Respondit illa: Vere nihil. Qui mihi astitit, sanctus pater noster Benedictus fuit. Ipse enim genua sua pro me flexit ante Deum. NOVICIUS: Cum vix aliquis evadat purgatorium, valde me terret quod quidam dicunt, minimam poenam in purgatorio maiorem esse omni poena quae excogitari potest in hoc mundo [2]). MONACHUS: Requisitus de hoc verbo a me quidam magnus theologus, respondit: Falsissimum est, nisi intelligatur de eodem genere poenae. Verbi gratia: Ignis ille acutior est igne nostro, frigus frigore nostro, et sic de ceteris. Cuius assertioni subsequentes visiones concordant.

CAPITULUM XXXVI.

De purgatorio Margaretae [3]) sanctimonialis de sancto Salvatore.

Circa hoc triennium puella quaedam parvula novem ut puto annorum in Monte sancti Salvatoris quae domus ordinis nostri est, in adventu ipsius Salvatoris mortua est. Defuncta vero clara die conventu stante in choro, ipsa chorum intravit; intrans ante altare profunde satis inclinavit, sic in locum suum ubi stare solita erat secedens. Quam iuxta se alia puella pene eiusdem aetatis stare videns, et mortuam sciens, tanto horrore concussa est, ut notaretur. Requisita vero a domina Benigna Abbatissa a cuius ore audivi quae dicturus sum, cur ita in choro concuteretur, respondit: Sic et sic soror Gertrudis in chorum venit; et cum dictis vesperis commemoratio fieret Dominae nostrae, ad collectam se in

1) B s e d e r e t — d e c a n t a n s. — 2) Gregor explanat. tertii Psalmi poenit. „Illum transitorium ignem omni tribulatione praesenti aestimo intolerabiliorem.“ — 3) imo, Gertrudis.

terram stans iuxta me prostravit. Finita vero collecta se erigens, abiit. Haec fuit causa horroris mei. Abbatissa timens illusiones diabolicas, ait puellae: Soror Margareta, hoc ei nomen erat, si denuo venerit ad te soror Gertrudis, dic ei, Benedicite; et si responderit tibi, Dominus, interroga unde veniat, vel quid quaerat. Sequenti die iterum illa venit, et salutata cum respondisset, Dominus, puella subiunxit: Bona soror Gertrudis, unde tali hora venis, vel quid apud nos quaeris? Respondit illa: Ad satisfactionem huc veni. Quia libenter tecum in choro susurravi, semiplena verba proferens, idcirco in eodem loco iussa sum satisfacere, ubi me contigit peccare. Et nisi tibi de eodem vitio caveas, eandem poenam moriens sustinebis. Cum quarta vice praedicto modo satisfecisset, ait consorori: Modo satisfactionem meam complevi; de cetero non me videbis. Quod ita factum est. Nam ea aspiciente tendebat versus cimiterium, mirabili virtute murum eius transcendens. Ecce tale fuit purgatorium huius virginis. NOVICIUS: Non est sanae mentis qui huiusmodi poenam omni poena huius mundi dixerit acutiorem. MONACHUS: De hoc plenius in sequenti capitulo disputabitur. Margareta vero ex comminatione [1]) defunctae sic territa est, ut infirmata ad extrema deveniret. Quae rapta in excessum mentis, sic iacuit, ut omnibus defuncta videretur. Post horam reversa, quasdam ex sororibus in praesentia Dominae nostrae se vidisse, quasdam se illic non vidisse testata est. Dicebat etiam quia eadem gloriosa Virgo Maria coronam in manu haberet, quam Stepponis sacerdotis esse dicebat. Idem Steppo presbyter fuerat [2]) valde religiosus et mire caritativus, in eodem monte Deo praedictisque sororibus serviens. Ut autem noveris non esse curandum quacunque morte iustus moriatur, idem Steppo cum in acutis laboraret anno praeterito, materia rapta in cerebrum, totus factus est phreneticus, ita ut multas blasphemias evomeret. Defuncto eo atque sepulto, Dominus merita eius volens ostendere, miracula ad eius tumbam dignatus est operari. Infirmi, sicut audivi, super illam [3]) dormiunt, et sani surgunt. NOVICIUS: Nunc edisseras quae residua sunt de purgatorio. MONACHUS: Quibusdam sola carentia divinae visionis purgatorium est, sicut in hoc patet exemplo.

1) B commonitione, CF continuatione. — 2) EP fuit. — 3) ABEP illud.

CAPITULUM XXXVII. *)

De purgatorio Wilhelmi monachi.

Ante hos duodecim annos monachus quidam Wilhelmus nomine apud nos defunctus est. Puer quidem ad ordinem venit, et vere puer, quia purus et impollutus. Genere nobilis erat, sed virtus mentis magis illum nobilitabat. Completo anno probationis, sequenti die coepit infirmari, et post paucos dies sancto fine decedens, explevit tempora multa. Qui statim post mortem cuidam monacho apparens, cum de statu suo requireretur, respondit se esse in poenis. De quo verbo cum ille territus fleret et diceret, si tu es in poenis qui nunquam peccasti, quid fiet de me peccatore, meique similibus? consolans eum defunctus ait: Noli flere, quia nullam aliam patior poenam nisi quod nondum vidi Deum; ipsam dilationem gloriae poenam reputans. Nec immerito. Spes [1]) quae differtur, affligit animam [2]). Et adiecit: Ach quam clarum erit quod statim veniet ante Deum. Rogate, inquit, ex parte mea dominum Abbatem, ut in Capitulo orationes iniungat pro me ad tempus, et ut ipse pro me dicat collectam; sicque liberabor. Dicente monacho, unde erit collecta illa? respondit: De sancto Mychaele. Mane cum visio recitata fuisset domino Henrico Abbati nostro, ipse de eodem Archangelo statim missam celebravit, in Capitulo Psalmum, *Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum* [3]), dicendum per septem dies, omnibus pro eo iniungens. Mira virtus orationum. Conrado nunc Priore Loci sanctae Mariae stante in choro cum in uno versiculo illius Psalmi, *Deus Deus meus ad te de luce vigilo* [4]), leniter [5]) dormitaret, saepedictum Wilhelmum sub pallio beatae Dei Genitricis stare conspexit, cum multa gratulatione dicentem: Modo omnino liberatus sum. Eodem tempore praedicto monacho secundo apparens, testatus est tantum septem diebus se fuisse in purgatorio, id est in carentia divinae visionis, multa illi de statu quarundam animarum revelans. NOVICIUS: Secundum hoc paradisus terrestris purgatorium est. MONACHUS: Revera si in eo animae sunt corporibus exutae, et eis visio

*) Homil. I. p. 125. — 1) CF add enim. — 2) Proverb. 13, 12. — 3) Psal. 41. — 4) Psal. 62. — 5) ADP leviter.

Dei negatur, idem locus deliciosus eis est purgatorium [1]). Cui consentire videtur quod sanctus Gregorius in Dialogo dicit, sub his verbis: Nam sunt quorundam iustorum animae quae a coelesti regno quibusdam adhuc mansionibus differuntur. In quo dilationis damno quid aliud innuitur nisi quod de perfecta iustitia aliquid minus habuerunt [2])? Sicut audivi a quodam magno theologo, quod quidam tam iusti sint [3]), ut post mortem puniri non mereantur, nec tamen statim Dei visione fruantur, propter pulverem venialium.

CAPITULUM XXXVIII.

De purgatorio sancti Patricii.

Loquamur nunc aliquid de purgatorio. NOVICIUS: Ubi est purgatorium? MONACHUS: Quantum ex variis colligitur visionibus, in diversis locis huius mundi. Paschasius teste Gregorio in calore termarum purgabatur [4]); monachus quidam sancti Eucharii in rupe quadam iuxta Treverim post mortem anno integro stetisse, et aeris inclementiam ibidem sustinuisse narratur. Qui vero de purgatorio dubitat, Scociam pergat, purgatorium sancti Patricii intret, et de purgatoriis [5]) poenis amplius non dubitabit. NOVICIUS: Vellem aliquid certi nosse de eodem purgatorio, quid sit, vel quae causa illius exstiterit. MONACHUS: Cum sanctus Patricius gentem illam converteret, et de poenis futuris dubitarent [6]), precibus obtinuit a Deo locum illum. Est autem fossa humilis muro vallata; et sunt ibi Regulares. Non est peccator adeo magnus cui alia satisfactio iniungatur, quam ut una nocte in eodem sit purgatorio. Volentem intrare, praemissa confessione, communicant et inungunt, thurificant et instruunt. Videbis, inquiunt, hac nocte insultus daemonum, et poenas horribiles; sed non poterunt te laedere, si nomen Jesu semper habueris in ore. Quod si daemonibus blandientibus sive terrentibus consenseris, et Jesum invocare neglexeris, peribis. Quem in vespera ponentes super fossam, locum claudunt, et mane revertentes, si non comparuerit, ultra non exspectatur [7]). Multi ibi perierunt, multi etiam reversi sunt; quorum visiones a praedictis fratribus conscriptae sunt, et volentibus intrare ostenduntur.

1) CF locus quantumlibet deliciosus purgatorium eis est. — 2) Gregor. Dial. IV, 25. — 3) CP sunt. — 4) Gregor. Dial. IV, 40. — 5) BP purgatorii. — 6) E dubitassent. — 7) B exspectant.

CAPITULUM XXXIX.

De monacho qui idem purgatorium intrare voluit.

Nuper monachus quidam ordinis nostri, sicut didici ex relatione cuiusdam Abbatis, ex licentia proprii Abbatis purgatorium sancti Patricii intrare volens, dissuadentibus secundum morem fratribus et Priore, super marginem [1]) fossae positus est in vespera. Mox locus est versus [2]) in baratrum; et ecce daemones quasi de abysso bullientes [3]), dixerunt monacho: Si vis intrare ad nos, depone crucem; cucullam ad instar crucis formatam sic vocantes. Quibus ille respondit: Vestem meam non deponam. Paratus sum intrare, paratus sum vobiscum contendere, sed non sine veste professionis meae. Cumque tota nocte in hunc modum cum eo verbis disceptarent, nec tamen tangerent, mane in eodem loco ubi fuerat dimissus, repertus est. NOVICIUS: Unde habes auctoritatem quod post hanc vitam peccata remittantur? MONACHUS: Dominus dicit in Evangelio: *Qui dixerit verbum in Spiritum sanctum, non remittetur ei neque in hac vita neque in futura [4]).* Ex quo colligitur quod post mortem peccata venialia, nec non et mortalium poena, quae in purgatorio essent punienda, meritis et precibus sanctorum suffragantibus, vel orationibus, eleemosynis, aliisque misericordiae operibus Ecclesiae militantis intercedentibus remittantur. Unde Judas Machabaeus duodecim millia dragmas argenti misisse legitur Jerosolymam [5]) pro peccatis occisorum [6]). Et haec de purgatorio dixisse sufficiat [7]). Hoc etiam scire debes quod summe boni ut martyres talibus post mortem non indigent; summe malis ut infidelibus nil prosunt; mediocriter vero bonis et mediocriter malis prosunt quidem, sed differenter [8]). Illis ut citius liberentur; istis ut mitius puniantur. Quorum tamen poena interminabilis est. NOVICIUS: Vellem nunc audire aliquid de gloria iustorum. MONACHUS: Prius tria de poenis reproborum praemittam exempla, locis suis neglecta, ut sic nigro colore substrato, albus magis elucescat.

1) B merginem. — 2) BCF versus est. — 3) BP bulientes, ACDEF ebullientes. — 4) Matth. 12, 32. — 5) BE in Jerosolymam. — 6) Machab. II, 12, 43. — 7) BEF dicta sufficiant. — 8) sic CF; ceteri indifferenter.

CAPITULUM XL.

De poena Abbatis Corbeyae.

Tempore schismatis inter Ottonem et Philippum Reges Romanorum, peregrinns quidam de transmarinis veniens partibus, sclaviniam suam pro vino quod in illis partibus fortissimum est exponens, in tantum bibit, ut inebriatus a mente sua alienaretur, sic ut mortuum eum aestimarent. Eadem hora ductus est spiritus eius ad loca poenarum, ubi super puteum igneo operculo tectum residere conspexit ipsum principem tenebrarum. Interim inter ceteras animas adductus est Abbas Corbeyae [1]), quem ille multum salutans, cum calice igneo poculum sulphureum ei ministravit. Qui cum bibisset, amoto operculo missus est in puteum. Peregrinus vero cum ante limina iufernalia staret, et talia videndo tremeret, diabolus fortiter clamavit: Adducite etiam mihi dominum illum qui foris stat, qui sero vestem peregrinationis suae pro vino exponendo inebriatus est. Quo audito peregrinus ad angelum Domini qui eum adduxerat respiciens, promisit quia nunquam inebriaretur, dummodo illa hora de imminenti periculo liberaret eum. Qui mox ad se reversus, diem et horam notavit, rediensque in terram suam, eodem tempore praedictum Abbatem obisse cognovit. Ego eundem Abbatem Coloniae vidi, eratque homo valde saecularis, magis se conformans militi quam monacho. NOVICIUS: Qui hic dediti sunt ebrietati, puto quod in inferno male potentur. MONACHUS: De hoc aliud tibi referam exemplum.

CAPITULUM XLI.*)

De poena Rudingeri et potu eius.

In Dioecesi Coloniensi [2]) non procul a Colonia, miles quidam erat nomine Rudingerus, sic totus deditus [3]) vino, ut diversarum villarum dedicationes, tantum propter bona vina frequentaret. Hic cum infirmatus moriturus esset, filia eum rogavit, ut infra triginta dies sibi appareret. Quo respondente, hoc faciam si potero, exspiravit. Post mortem vero filiae per

1) Corbeia nova, Corvey, abbatia ordinis S. Benedicti, Dioecesis Paderbornensis, iuxta oppidum Höxter. — *) Homil. II. p. 5. — 2) B add villa. — 3) ABCEF add erat.

visum apparens, ait: Ecce praesens sum sicut postulasti. Portabat enim vas parvum et fictile quod vulgo cruselinum [1]) vocatur in manu sua, in quali in tabernis potare solebat. Dicente filia, pater quid est in vase illo? respondit: Potus meus ex pice et sulphure confectus. Semper ex illo bibo, nec eum epotare valeo. Sicque disparuit. Et statim intellexit puella, tam ex praecedenti vita quam ex poena, modicam vel nullam esse spem salvationis eius. Vinum quidem hic blande ingreditur, sed novissime mordebit ut coluber [2]). NOVICIUS: Hoc tam in praedicto Abbate quam in Rudingero impletum considero. MONACHUS: Sclavinia peregrini qui eundem Abbatem in poenis vidit, visionem satis mirabilem ad memoriam mihi reducit.

CAPITULUM XLII.

De poena sacerdotis propter sclaviniam peregrini.

Ante illud tempus quo occisus est Conradus Episcopus Hildinshemensis, peregrinus quidam in villa quadam moriens, sclaviniam suam sacerdoti legavit, animam suam illi commendans. Quam vestem sacerdos quidem suscepit, sed de anima modicum curavit. Servi vero sive pueri noctibus se illa tegebant. Non multo post idem sacerdos in ordine nostro factus est novicius. Nocte quadam in dormitorio iacens et dormiens, per visionem [3]) raptus est ad loca poenarum. In quibus maximus erat daemonum concursus et occursus. Alii animas adducebant; alii adductas suscipiebant; alii susceptas tormentis debitis immittebant. Magnus illic erat clamor et tumultus, gemitus et planctus. Interim praedictus Episcopus claustris infernalibus praesentatur; sed princeps tenebrarum voce lugubri praesentantes sic affatur: Reducite reducite illum; non enim noster est, innocenter occisus est. Sacerdos talia videns et pavens, post ostium se occultavit. Videns diabolus praedictam in angulo quodam sclaviniam, dixit: Cuius est vestis illa? Responderunt: Sacerdotis illius qui stat post ostium. Quam cum a quodam peregrino in eleemosyna [4]) recepisset, nihil beneficii animae illius impendit. Ad quod diabolus: Valde occupati sumus, expediamus nos statim ab [5]) illo.

1) E crusilinum. — 2) Proverb. 23, 31—32. — 3) CE visum. — 4) CF eleemosynam. — 5) E de.

Tollensque vestem quasi in foetidam atque bullientem laxivam [1]) intinxit. De qua cum faciem et collum sacerdotis percussisset, ille excitatus fortiter clamavit: Adiuvate adiuvate. Quem cum signo vocis compescerent, respondit: En morior, en incendor. Tunc surgentes invenerunt caput eius totum inustum; sicque in infirmitorium deportaverunt semivivum. Nullam enim fecerat de eadem negligentia confessionem. NOVICIUS: Valde terrere debet haec visio illos qui multas habent ecclesias, et multas quotidie recipiunt eleemosynas, et non deserviunt. MONACHUS: Neque nos sine timore esse debemus. His ergo quae tristia sunt omissis, veniamus ad praemia patriae coelestis.

CAPITULUM XLIII.

De gloria Irmentrudis Abbatissae in Ditkirgen.

In monasterio sanctimonialium quod Ditkirgen dicitur, quod in Bonnensi civitate situm est, Abbatissa quaedam fuit nomine Irmentrudis [2]). Erat enim virgo corpore, amatrix imo in domo eadem reparatrix disciplinae, et totius norma iustitiae. Cum vero moritura esset, passionem Domini coram se legi faciebat; et cum ventum fuisset ad locum illum: *In manus tuas commendo spiritum meum* [3]), ex multa pietate cordis haec verba quae ei ultima fuerunt dixit: O amantissime virorum. Statimque agonizans, cum Christo et [4]) in manus Christi [5]) spiritum emisit. Quae cum post mortem beatae Aczelinae apparuisset, et illa de statu eius sciscitaretur, respondit: Statim in ipsa hora quando anima mea egressa est de corpore, fuit ante Deum. Et illa: Quare soror non apparuisti mihi per hos triginta dies? Respondit Abbatissa: Ego fui in gloria, et tu circa reliquias sanctarum virginum undecim millium eras occupata, nec te volui impedire. Huius sepultura cuidam sorori diu antequam Abbatissa efficeretur, praeostensa est. De alia siquidem domo propter suam religiositatem ab Episcopo Philippo assumpta fuerat, eratque soror Caesarii monachi nostri quondam Abbatis Prumiensis.

1) E laxiviam, D lixivam, P foetidum atque bulliens lixivum, CF foetidam aquam atque bullientem. Homil. ined. „Quando capita nostra lavamus, si laxiva fuerit bona et aspera, ipsae sordes pulvereae quasi in candorem nivis vertuntur." — 2) AEP Irmendrudis. — 3) Luc. 23, 46. — 4) et om CDEF. — 5) C Patris.

CAPITULUM XLIV.

De gloria sanctimonialis quae Aczelinae apparuit in sphaera ignea, et de tunica sancti David.

Haec Aczelina habebat quandam sororem spiritualem in congregatione, unice dilectam. Quae cum moritura esset, rogata est a beata Aczelina ut sibi post mortem appareret. Quod et fecit. Nam cum die quadam staret in oratione Aczelina, soror defuncta apparens ei in sphaera ignea, sciscitanti de suo statu, versiculo Davidico respondit dicens: *Sicut audivimus, sic vidimus in civitate Domini virtutum, in civitate Dei nostri,* et cetera [1]). Nihilque aliud loquens, oculis eius subtracta est. NOVICIUS: Satis breviter satisque pleniter [2]) tam suum praemium quam supernae civitatis gloriam ostendit. MONACHUS: Cum mortuus esset beatae memoriae David monachus Claustrensis cuius vita signis et virtutibus valde exstitit illustris, data est praedictae Aczelinae una ex tunicis eius. Quam cum propter viri sancti amorem valde veneraretur, ille quadam die ei apparens dixit: Bona soror, tunica mea non est tibi necessaria, sed quidam peccator conversus est in Claustro, Gerardus nomine, cognomento Waschart, illi des eam. Quod et fecit. Sciens hoc frater eius carnalis Fredericus monachus noster, partem sibi dari petivit ex eadem tunica. Quam ille per medium scindens, partem sibi retinuit, reliquam fratri transmisit. Per quam plurimae sanitates apud nos factae sunt. Cum quanta celeritate iustorum animae coelos penetrent, adhuc alio tibi pandam exemplo.

CAPITULUM XLV.*)

De gloria monachi cuius anima ad instar sagittae fuit ante Deum.

Monachus quidam ordinis nostri alteri cuidam monacho sibi familiari post mortem apparens in gloria multa, cum de statu suo requireretur, respondit: Nunquam sagitta de arcu emissa tam cito volare potuit ad locum destinatum, quam cito anima mea de corpore egressa, fuit ante Deum. Nec

1) Psal. 47, 9. — 2) B plene. Homil. IV. p. 194: valde pleniter et excellenter. — *) Homil. I. p. 127.

mirum. Quadraginta enim annis Christo in ordine servierat, ad instar sagittae multos salubriter vulnerans exemplo rectae conversationis, pennis sublevatus contemplationis. In sagitta tria sunt, lignum, pennae, ferrum. In ligno propter fructum exprimitur boni operis plenitudo; per pennas, gemina id est Dei et proximi dilectio; in ferro quod acutum est, extrema compunctio. Nota quod sagitta non recte ducitur, nisi sit pennata, neque pervenire potest ad locum destinatum. Sic anima etiam si fuerit innumeris operibus bonis, id est de genere bonorum, bene decorata, et ferro acutissimi doloris timore peccatorum affecta, nunquam tamen sine alis caritatis ad locum perveniet aeternae quietis. De hoc loco David dicit in Psalmo: *Quis dabit mihi pennas sicut columbae, et volabo, et requiescam*[1]*?* NOVICIUS: Saepe in specie columbae iustorum animae leguntur coelos penetrasse. MONACHUS: Verum dicis; nam et unum exemplum recentiori tempore gestum, de hoc tibi referam.

CAPITULUM XLVI.

De scholare cuius anima in specie columbae assumpta est.

In civitate Bonnensi quaedam inclusa erat habitans, religiosa satis atque devota. Haec cum nocte quadam rimulis cellae suae splendorem immitti cerneret, et diem esse putaret, territa propter horas nondum dictas, surrexit, fenestram versus cimiterium aperuit; et ecce iuxta caput sepulchri cuiusdam scholaris recenter illuc sepulti, miri decoris feminam stare conspexit. Gloria corporis eius eandem lucem creaverat. Stabat et columba nivea super tumulum, quam illa rapiens misit in sinum suum. Inclusa vero licet iam intelligeret quae esset, tamen cum reverentia quaenam foret requisivit. Cui illa: Ego sum mater Christi, et animam scholaris huius qui vere martyr est tollere veni. Revera scholares si innocenter vivunt, et libenter discunt, martyres sunt. Quod si postea artes doctas in caritate, maxime in Dei servitio exercuerint, magnam ex hoc mercedem consequentur. De hoc audias exemplum.

1) Psal. 54, 7.

CAPITULUM XLVII.

De manu scriptoris in Arinsburgh.

In Arinsburgh[1]) monasterio ordinis Praemonstratensis[2]), sicut audivi a quodam sacerdote eiusdem congregationis, scriptor quidam erat Richardus nomine, Anglicus natione. Hic plurimos libros in eodem coenobio manu propria conscripserat, mercedem sui laboris praestolans in coelis. Hic cum fuisset defunctus, et in loco notabili sepultus, post viginti annos tumba eius aperta, manus eius dextera tam integra et tam vivida est reperta, ac si recenter de corpore animato fuisset praecisa[3]). Reliqua caro in pulverem redacta fuit. In testimonium tanti miraculi manus eadem usque hodie in monasterio reservatur. Bene erat manus huius scriptoris pennata, id est opus eius caritate informatum. NOVICIUS: Satis Deus ostendit in instrumento, quanta fuerit merces laboris in coelo. MONACHUS: Audi aliud.

CAPITULUM XLVIII.

De odore magistri Petri Cantoris.

Magister Petrus Cantor Parisiensis verbo, vita et exemplo multos aedificaverat. Hic in Fontennella[4]) domo ordinis nostri factus novicius, infra annum probationis defunctus est, et in Capitulo sepultus. Cumque postea necessitate aedificiorum corpus eius esset transferendum, aperto sepulchro tam magnus et tam suavissimus ex illo odor efferbuit, ut nares omnium illius flagrantia reficerentur. Odor ille signum erat eximiae eius doctrinae, cuius mercedem receperat in coelo. Quantum vero gratiae, quantumve gloriae doctores sive praedicatores post hanc vitam mereantur, subsequens sermo declarat[5]).

1) BE Arinsberg, P Arnisberg, ACF Armisberg. Intelligit auctor, ut puto, coenobium Arnsburg, prope urbem Rinteln situm. — 2) B nostri. — 3) BDP praescisa. — 4) CDEFP Fontenella, KR Pontenella. Petrus factus est novicius in coenobio Long-Pont, quod fuit prope urbem Soissons. — 5) B sermo subsequens declarabit.

CAPITULUM XLIX.

De praedicatore ordinis Praemonstratensis.

Sacerdoti cuidam ordinis Praemonstratensis in hac quae modo fuit expeditione, praeceptum erat contra Sarracenos crucem praedicare. Cumque in ipsa praedicatione corporali molestia tactus, hominem deponeret, cuidam socio suo post mortem apparuit. Quem cum ille interrogasset, quomodo haberet, vel si aliquid [1]) molestiae moriens pertulisset, respondit: Videbatur mihi poena mea satis longa. Cumque morerer, non [2]) nisi daemones circa me vidi, qui animam egredientem coeperunt abducere. Ex quibus unus dixit: Nunquam bene servasti professionem tuam, neque obedientiam Abbati tuo promissam. Et subiunxit statim alter: Nunquam praedicasti sincere Dominum tuum, id est gratis. Et intellexi statim accusante conscientia, quia uterque verum dixisset. Cumque in hunc modum diversi diversa contra me proponerent, et ego iam positus fuissem in desperatione [3]), eo quod non esset qui pro me responderet, maxime cum circumspiciens, neque beatam Dei Genitricem, neque aliquem angelorum, sive aliorum sanctorum vidissem, ecce Christus adveniens, manu tenuit me dicens: Sequere me, quia tu praedicasti me. Mox turba omnis spirituum illorum immundorum disparuit ad instar fumi, et ego Christum secutus sum ad gloriam. Nullam enim aliam poenam excepto illo terrore passus sum. His etiam qui libenter orant, referam exemplum satis incentivum.

CAPITULUM L.

De cive in cuius cruribus scriptum erat: Ave Maria.

Civis quidam Coloniensis habebat illam consuetudinem, ut quotiens solus esset semper oraret. Eundo ad ecclesiam sive redeundo, vel in curia sua deambulando, angelicam maxime ruminabat salutationem. Qui cum mortuus esset, cuidam nepti suae in habitu splendido apparebat. In quo, maxime tamen in caligis et in [4]) calciis, scriptum [5]) erat per totum, versiculus *Ave Maria gratia plena,* et cetera. Quia ut dixi eundem versiculum deambulando frequentaverat, cruribus eius

1) BE quid. — 2) B nil. — 3) BDF desperationem. — 4) in om BC. — 5) CF scriptus.

et pedibus crebrius inscriptus apparebat. Ex his quae dicta sunt colligitur, quod sicut Deus secundum qualitatem et modum punit peccatum, ita remunerat et meritum, maxime in illis membris ostendens signum gloriae, per quae illa meretur. NOVICIUS: Unde est quod humana natura tantum abhorret mortem, cum tanta sit ei a Deo gloria praeparata? MONACHUS: Ipse Rex gloriae Jesus Christus Deus et homo, in tantum secundum sensualitatem mortem abhorruit, ut timore illius sanguinem sudaret. Anima naturaliter appetit esse in corpore, nec potest ab illo separari sine magna acerbitate.

CAPITULUM LI.

De converso qui dixit pectus suum quasi lapide maximo premi cum moreretur.

Ante hoc quadriennium cum Prior quidam de ordine Regularium in quadam curte monasterii sui hospites collegisset, et iam mensa esset praeparata, ipse tanto sopore coepit affici, ut nisi ocius dormiret moreretur. Qui cum in lecto se reclinasset, mox quidam eius conversus qui alteri grangiae praeerat, dormitanti affuit dicens: Domine cum licentia vestra vado. Et ille: Quo vadis? Respondit conversus: Ad Deum vado, quia mortuus sum in hac hora. Et Prior: Cum multi perfecti viri transeant per purgatorium, quid est quod tu tam absolute dicis te statim esse iturum ad Deum? Ad quod ille respondit: Habebam consuetudinem ut quotiens transirem coram crucifixo, hanc dicerem orationem: Domine per illam amaritudinem quam sustinuisti propter me in cruce, maxime quando anima tua egressa est de corpore tuo, miserere animae meae in egressu suo. Et exaudivit orationem meam Dominus, meique misertus est. Et dixit Prior: Quomodo fuit tibi morienti? Respondit: Videbatur mihi in agonia, quod totus mundus esset lapis unus, et premeret pectus meum. NOVICIUS: Verba huius conversi illis concordant qui dicunt nullam poenam in hoc mundo [1]) amariorem separatione corporis et animae. MONACHUS: Sicuti alibi dixi, de incertis non audeo iudicare. Scio enim quod viri perfecti propter vitam futuram quandoque valde ardenter desiderant mortem.

1) F add esse.

CAPITULUM LII.

De morte Theoderici et Guntheri.

Tres iuvenes de civitate Bonnensi conversionis gratia ad Novum Castrum[1]) domum ordinis nostri venientes, omnes ibidem recepti sunt. Ex quibus unus Theodericus, alter Guntherus, tertius vocabatur Sigerus. Primo mortuo, Guntherus reminiscens suae peregrinationis, et supernae beatitudinis ad quam suum comitem iam vocatum crediderat, quotidie ad illius tumulum flevit. Quem die quadam vox de sepulchro his verbis allocuta est: Consolare frater, consolare, quia citius venies ad me. Cuius vultum cum Abbas tristem cerneret, et tristitiae causam ab eo requireret, et ille dicere renueret, vix ab eo quae dicta sunt extorquere potuit. Paucis diebus elapsis, precibus ut puto Theoderici adiutus, et ipse vocatus est, illi coniunctus in coelo, cui cum multis lacrimis ut dictum est associari desideravit in mundo. Haec a Sigero Bonnae recitata sunt. NOVICIUS: Puto quod merces iustorum multa sit in coelo. MONACHUS: Hoc tibi ostendam in sequenti capitulo.

CAPITULUM LIII.

De converso qui dixit Cisterciensem ordinem maximam habere gloriam in coelo.

Conversus quidam nigri ordinis ante paucos annos defunctus est. Die quadam duobus monachis coenobii sui in conclavi sedentibus, ille ostio latenter aperto ingressus est ad eos. Quo viso cum terrerentur, scientes eum mortuum, ait ille: Cognoscitisne me? Respondentibus eis, bene te cognoscimus, tu es talis frater noster; coeperunt eum interrogare de statu quarundam animarum. Quos ille de singulis expedivit, dicens quasdam esse male, quasdam valde male, quasdam etiam bene, quasdam valde bene. Quem cum etiam interrogassent de griseis monachis, respondit: Praemium illorum maximum est, et lucent sicut sol in regno coelorum. Haec mihi relata sunt a quodam Abbate nigri ordinis. NOVICIUS: Huic visioni concordat quod dictum est superius in distinctione septima capitulo quinquagesimo nono, ubi ordo noster sub man-

1) Neuburg in Alsatia prope oppidum Hagenau.

tello beatae Dei Genitricis congregatus est. MONACHUS: Verum dicis. NOVICIUS: Quod iustis repromissum est a Domino: *Fulgebunt iusti sicut sol in regno Patris eorum*[1], nescio utrum intelligendum sit de corpore vel de anima. MONACHUS: Corpora electorum post resurrectionem lucebunt ut credimus sicut sol, non sicut modo lucet, sed sicut luxit ante lapsum, hoc est septempliciter tantum ut modo, teste Isaia: *Et erit*, ait, *lux lunae ut lux solis, et lux solis septempliciter ut lux septem dierum*[2]. Anima vero multo plus lucebit quam corpus. NOVICIUS: Claritatem corporum vellem mihi aliquo exemplo probari. MONACHUS: Ut enim taceam de transfiguratione Dominici corporis, referam tibi exemplum quod nuper audivi.

CAPITULUM LIV.

De glorificatione pedum cuiusdam magistri.

Magister quidam Parisiensis infirmatus, cum de glorificatione corporum cogitaret, et haesitans in corde suo diceret, quomodo poterit esse ut corpora ista fictilia et putrida lucere possint in futuro sicut sol, ad pedes suos quos de operimento erexerat, respexit. Et ecce tantus splendor de illis exivit, ut oculi eius reverberati eos intueri nequirent. Moxque ad se reversus gratias egit Christo, cuius virtute antequam moreretur ad fidem resurrectionis reductus est. NOVICIUS: Quomodo poterunt oculi tantum fulgorem sustinere? MONACHUS: Ut dicit Augustinus, longe erunt tunc alterius potentiae[3]) quam modo; nam et ipsi glorificabuntur.

CAPITULUM LV.

De David monacho qui oculos in solem defixit.

Cum sanctae recordationis dominus David monachus Claustrensis adhuc esset in corpore, saepe sedens in labore, in ipsum globum solarem irreverberatis oculis ad instar aquilae respexit. Huius rei testes sunt seniores nostri, qui ea quae dicta sunt saepius viderunt. Si enim Deus tantam virtutem tribuit oculis infirmis, quid hoc miraris de oculis glorificatis?

1) Matth. 13, 43. — 2) Isai. 30, 26. — 3) Augustin. de Civit. Dei XXII, 29, 3.

NOVICIUS: Dic quaeso quae erit gloria corporum, vel quae gloria [1]) animarum? MONACHUS: Utriusque hominis gloria nobis inexplicabilis est.

CAPITULUM LVI.

De dotibus electorum post resurrectionem.

In novissimo die, ut dicit Apostolus, omnes resurgemus, sed non omnes immutabimur [2]). Soli electi immutabuntur, per glorificationem utriusque hominis. Gloria corporis consistit in quatuor dotibus, id est in subtilitate, claritate, immortalitate, agilitate. Quatuor erunt dotes corporis, ut omnis eius natura glorificetur. Corpus constat ex quatuor complexionibus, id est sanguine, colera, melancolia, flecmate [3]); quae cum quatuor elementis concordant. Sanguis concordat cum aere, colera cum igne, melancolia cum terra, flecma cum aqua. Est adhuc alia horum cum aetatibus et temporibus concordantia, quae huic loco non est necessaria. Quicquid enim corpus humanum habet de aere, transibit in subtilitatem; quod de igne, in claritatem; quod de terra, in immortalitatem; quod de aqua, in agilitatem. De his quatuor dotibus scriptum est: *Fulgebunt iusti, et tanquam scintillae in arundineto discurrent* [4]). *Fulgebunt,* ecce claritas; *et tanquam scintillae,* ecce subtilitas. Nihil subtilius scintilla. *In arundineto discurrent,* ecce agilitas. Discursus agilitatem exprimit. Per hoc quod sequitur: *Et regnabunt in aeternum,* exprimitur immortalitas, vel impassibilitas. Dotes vero animae sunt, agnitio, dilectio, fruitio. Anima beata Deum agnoscet, agnitum diliget [5]), dilecto fruetur. Post resurrectionem generalem, septenarius iste trinitati personarum iungetur, et felix tunc ille denarius electis repromissus perficietur [6]). Erit tamen in dispari claritate, par gaudium, ut ait Augustinus; quod non est intelligendum de affectione cordium, sed de rebus de quibus gaudetur. Unusquisque ibi gaudebit de gloria alterius. Quod dotes debeant inaequales esse, dicit Apostolus: *Sicut,* inquit, *stella a stella differt in claritate, ita erit et resurrectio mortuorum* [7]). NOVICIUS: De die iudicii vellem nunc aliquid [8]) certificari.

1) gloria om BC. — 2) Cor. I, 15, 51. — 3) B fleumate; sic et paulo post. — 4) Sapient. 3, 7. — 5) BE agnoscit — diligit. — 6) Matth. 20, 2. — 7) Cor. I, 15, 41—42. — 8) B add mihi.

MONACHUS: De die illo nemo scit, quia *dies Domini sicut fur in nocte*, id est inopinate et improvise, *ita veniet*[1]. NOVICIUS: Ubi erit iudicium? MONACHUS: Super vallem Josaphat in aere. NOVICIUS: Quot erunt ordines in iudicio? MONACHUS: Quatuor. Quidam ut summe boni iudicabunt et salvabuntur; summe mali sine iudicio damnabuntur; mediocriter boni iudicabuntur et salvabuntur; mediocriter mali iudicabuntur et damnabuntur. NOVICIUS: In qua forma apparebit Christus? MONACHUS: In forma servi omnibus apparebit, sed glorificata. NOVICIUS: Exhibebit omnibus eundem vultum? MONACHUS: Non. Bonis apparebit mitis, malis terribilis. Hoc tibi ostendam per exemplum.

CAPITULUM LVII.

De Eynolpho Templario.

Circa hoc biennium sacerdos quidam mortuus est in Briseke villa Dioecesis Coloniensis, de ordine Templariorum, nomine Eynolphus, vir satis religiosus. Quae de illo dicturus sum, ipse mihi ore suo non semel sed saepius recitavit. Cum adhuc puer esset, in domo materterae suae infirmatus, sacram communionem suscepit. Et cum se inungi peteret, quibusdam dissuadentibus dilatum est; sicque sine eodem sacramento exspiravit. Affuit et angelus Domini qui et dixit: Male actum est cum puero isto, eo quod sine sacra inunctione obierit. Et inunxit eum, iam tamen anima egrediente. Egressam vero divino vultui praesentavit. Quem vultum puer quasi per velamen contemplabatur, eique severus valde videbatur. Et ecce mox diabolus affuit. Qui cum puerum accusare vellet nec causam inveniret, ait ad Deum: Domine, puer iste obulum[2] germano suo furabatur, nec unquam inde egit poenitentiam. Justus es, et iuste iudicare debes. Non dimittes reatum, quia non restituit ablatum. Cui Dominus respondit: Velles ut pro tantillo puerum hunc damnarem? Mea iustitia non est absque misericordia. Supplicantibus pro anima viginti quatuor senioribus qui in circuitu sedis erant[3], culpa remittitur; moxque ad praeceptum Dei deducta, in puteum igneum proiecta est. In quo tantam poenam pertulit,

1) Thessal. I, 5, 2. — 2) C obolum. — 3) Apoc. 4, 4.

ut postea eam verbis explicare nequiret. Post horam ab angelo a quo missa[1] fuerat, extracta, iudici praesentata est. Cuius faciem tunc amoto velamine perspicue vidit, tantam familiaritatem, iocunditatem atque dulcedinem puero exhibens, ut eam deosculari potuisset si voluisset. Et cum ante culpam in humana forma Christum vidisset, post purgatorium in divinitate eundem meruit contemplari. Juxta quem vidit gloriosam eius Genitricem in solio splendido residentem, et in circuitu eorum[2] multitudinem Angelorum, Patriarcharum, Prophetarum, Apostolorum, Martyrum, Confessorum, Virginum, aliorumque iustorum. Diabolus vero timens animam perdere, ait ad Deum: Bonum est ut reducatur ad corpus, ut amplius adhuc tibi serviat. Cui Dominus respondit: Hoc non dicis propter eius salutem, sed propter tuam nequitiam. Speras enim quod per corpus peccando, cedere possit[3] in partem tuam. Data tamen sententia, anima corpori restituitur, mirantibus cunctis qui aderant, quia per signa quae in puero viderunt, verbis eius credere compulsi sunt. Puer vero tum amore gloriae[4], tum timore poenae, patriam suam deserens, conversionis gratia ad quandam domum ordinis nostri venit. Cuius desiderium cum conversus[5], homo nequam ac superbus, qui hospitio praeerat, cognovisset, eo audiente sic ait: Videte quando tales garciones monachi fuerint effecti, statim volunt esse domini nostri. In cuius verbis adeo puer scandalizatus est, ut a proposito resiliret, et ad ordinem Templariorum se transferret[6]. NOVICIUS: Multae visiones de consummatione saeculi quotidie recitantur; nescio si eis fides sit adhibenda. MONACHUS: Quia de adventu Antichristi, et consummatione saeculi, multi sunt decepti, quae de his audivi scribere nolui. Forte imo non forte[7], propter orationes sanctorum, iudicii tempus differtur, sicut ex subsequenti visione colligitur.

1) B immissa. — 2) BD eius. — 3) BDE posset. — 4) gloriae add D. Intellige gloriam patriae coelestis. — 5) B add quidam. — 6) iuxta villam Breisig domus fuit Templariorum. — 7) Homil. IV. p. 126: „sed forte, imo sine forte.“

CAPITULUM LVIII.*)

De sancta Maria quae obtinuit ne angelus secundo buccinaret.

In Claravalle sacerdos quidam est Wilhelmus nomine, cuius mentionem feci in distinctione octava capitulo quadragesimo nono. Huic divinitus multa revelantur. Anno siquidem praesenti, cum in oratione staret, factus [1]) in excessu mentis, raptus est ad tribunal Christi [2]). Ad cuius dexteram angelum cum tuba stare conspexit. Quem Christus clara voce cunctis coelestis patriae exercitibus audientibus, sic allocutus est: Buccina. Quod cum factum fuisset, tam valida erat vox eiusdem tubae, ut totus mundus quasi folium de arbore tremere videretur. Cui cum secundo diceret, buccina adhuc semel, mater misericordiae Virgo Maria, sciens mundum si denuo buccinaret consummari, ceteris sanctis tacentibus, surgens ad pedes filii procidit, et ut sententiam differret, mundoque parceret, cum instantia multa supplicavit. Cui Christus respondit: Mater, mundus in tam maligno iam positus est [3]), et sic quotidie me suis peccatis irritat, ut vel sententiam suspendere, vel homini parcere merito non debeam. Non solum laici sed et [4]) clerici et monachi vias suas prorsus corruperunt, et me de die in diem offendunt. Tunc illa: Parce dilecte fili mi, parce [5]), et si non propter illos, saltem propter amicos meos, personas ordinis Cisterciensis, ut se praeparent. Abbates nostri hoc anno de Capitulo generali revertentes, nobis ista retulerunt. NOVICIUS: Quantum ex hac visione colligo, valde malis prodest iustorum cohabitatio. MONACHUS: Si decem iusti fuissent in Sodomis, Dominus multitudini pepercisset. NOVICIUS: Visio haec concordat miraculo capituli secundi septimae distinctionis, ubi imago Dei Genitricis sudasse dicitur timore imminentis iudicii. MONACHUS: Diem iudicii esse in ianuis, terraemotus per loca, et alia signa de quibus supra dictum est declarant. Sed valde consolatur, quod Salvator his fieri incipientibus, iustos admonet dicens: *Levate capita vestra,* id est exhilarate corda, *quia appropinquat redemptio vestra* [6]).

*) Homil. III. p. 24. — 1) C factus est. — 2) ADE Domini. — 3) Johan. I, 5, 19. BCEF maligno statu iam positus est, D maligno iam positus est statu. — 4) P sed etiam, E sed et etiam. — 5) parce add B. — 6) Luc. 21, 28.

CAPITULUM LIX.

De coelesti Jerusalem et gloria sanctorum.

Festinemus ergo ingredi in civitatem illam in qua nulli sunt terraemotus, nulli gemitus vel suspiria, sed Dei laus assidua. In qua nulla pericula, sed securitas firma. In qua non est mortalitas, sed vita aeterna. In qua rancor nullus, discordia nulla, sed pax plena. In qua nullus esurit, nullus sitit, quia satietas illic perfectissima. Quatuor haec bona in tribus versiculis Propheta comprehendit dicens: *Lauda Jerusalem Dominum, lauda Deum tuum Syon.* Lauda corde, lauda ore. Quare? *Quoniam confortavit seras portarum tuarum.* Ecce securitas. *Benedixit filiis tuis in te.* Ecce immortalitas. In dextera illius longitudo dierum [1]. *Qui posuit fines tuos pacem.* Ecce pax et concordia. *Et adipe frumenti satiat te* [2]. Ecce satietas. De gaudio civium huius beatae civitatis in alio loco idem dicit Psalmista: *Sicut laetantium omnium habitatio est* [3] *in te* [4]. Comprehendit breviter, quod longis sermonibus explicari [5] non poterat. Non enim erit ipsa laetitia qualis hic agitur, ubi de filiorum susceptione laetamur, vel de munere divitiarum et [6] bonorum gratulamur. Quod igitur explicari [7] non potuit, sumpta qualicunque similitudine, dixit ut potuit. *Sicut laetantium,* inquit, id est vere laetantium, ut [8] sit expressio veritatis, et non nota similitudinis, ut ibi, *Tanquam unigeniti a Patre* [9], id est vere unigeniti. Istorum laetantium septiformis est actio. Vivunt vita infinibili; sapiunt arcana Dei; amant Deum et proximum. Laudant *quod oculus non vidit,* quia sunt invisibilia, et *quod auris non audivit,* quia sunt in pace quietissima, *nec in cor hominis ascendit* [10], quia sunt incomprehensibilia. Gaudent gaudio ineffabili; veloces sunt et securi. Beati sunt illi qui illuc [11] ducente Domino pervenerint [12], ubi omnis cogitatio vincitur, et cuncta desideria superantur, ubi talis felicitas accipitur quae nulla contrarietate perdatur. NOVICIUS: Miseri sunt qui ad tantam laetitiam non suspi-

1) Proverb. 3, 16. — 2) Psal. 147, 12—14. — 3) est om ABE. — 4) Psal. 86, 7. — 5) BE explicare. — 6) EFP vel. — 7) EF explicare. — 8) CF ut sicut. — 9) Johan. 1, 14. — 10) Cor. I, 2, 9. — 11) B illic. — 12) CP perveniunt. —

rant. MONACHUS: Quia [1]) dialogo nostro finis imponendus est, simul Christum qui omnis consummationis finis est deprecemur, ut ea quae tua interrogatione, sive mea responsione confecta sunt, legentibus nec non et audientibus ad meritum proficiant, ut sic aedificatio proximorum, nostrorum fructus fiat laborum. Quod nobis praestare dignetur ipse de quo loquimur, Jesus Christus Dominus noster, mundi redemptor, electorum confrater, Rex angelorum, et ut breviter concludam, vita, merces, et laetitia omnium sanctorum. Cui cum Patre et Spiritu sancto laus, honor et imperium per infinita saecula saeculorum. Amen.

Codicis exigui stilus auctorem reticescens,
Ingeror in medium, veluti nova verbula spargens.
Sic ut mitis amor terat aspera, mitius illa
Corrigat, ac mores addat nota vera salubres [2]).

1) D Verum dicis. Quia. — 2) in his versibus, si primas verborum litteras compegeris, hunc habebis pentametrum:
Cesarii munus sumat amica manus.

INDEX CAPITULORUM.

Distinctio septima de sancta Maria.

Distinctio octava de diversis visionibus.

Distinctio nona de sacramento corporis et sanguinis Christi.

Distinctio decima de miraculis.

Distinctio undecima de morientibus.

Distinctio duodecima de praemio mortuornm.

CORRIGENDA.

Vol. I.

51, 13.	Pro	attenderet	lege	attenderent
52, 21.	„	disederarent	„	desiderarent
175, 31.	„	apertum similiter	„	apertum, similiter
304, 29.	„	quam ipse	„	quam ipsi
310, 26.	„	diobolo	„	diabolo
338, 18.	„	ab Job	„	ad Job
355, 13.	„	Missa	„	Missam
386, 34.	„	meritis eis	„	meritis eius

Vol. II.

32, 9.	Pro	commedavit	lege	commendavit
101, 30.	„	Wescupe	„	Westupe*)
150, 13.	„	recendente	„	recedente
164, 30.	„	discutiatur	„	discutiantur
182, 34.	„	a cistam	„	ad cistam
198, 33.	„	Jesu	„	Jesum

*) iuxta AEP. Quae villa hodie Wisdorf dicitur.